

Mida Malena

Zile și Nopti

de

VIETNAM

~ Bucăți dintr-un suflet nomad ~

Baia Mare, 2025

Independent Publisher

Această carte este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat. Orice altă utilizare, inclusiv împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, inclusiv prin internet sau altele decât cele pe care a fost încărcată, se pedepsește penal și/ sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Această carte este un jurnal personal de călătorie. Evenimentele, locurile și persoanele menționate sunt descrise prin prisma experiențelor și amintirilor autorului. Deși textul reflectă emoții autentice, unele detalii au fost condensate, adaptate sau ficționalizate pentru a crea o narațiune coerentă. Orice interpretare sau concluzie aparține exclusiv autorului, care nu are nicio intenție de a defăima sau jigni persoanele sau locurile la care se face referire în această lucrare.

Stilizare, tehnoredactare, corectură: Ciunca Adina
Design Copertă: Ciunca Alexandra

ISBN 978-973-0-41386-1

Tel.: +40 0740.010.119
e-mail: midamalena@yahoo.com

Copyright © 2025 Mida-Malena

**„Ce magie se desfășoară în sufletul nostru când visul,
odată imaginat, devine o parte din noi?”**

Mida Malena

„Cheia către necunoscut”

Au trecut câteva luni de când am părăsit România, lăsând în urmă tot ceea ce știam, iar distanța pare să se adâncească cu fiecare zi. Mă aflu acum într-o lume străină, învăluită într-o incertitudine constantă, încercând să-mi găsesc echilibrul. În unele momente, mă simt ca un vas pierdut pe un ocean vast, plutind fără direcție. Alteori, vânturile schimbării mă lovesc din toate părțile. Mă simt vulnerabilă, dar nu lipsită de speranță.

În inima mea, port încărcătura amintirilor și a îndoielilor – un prizonier al propriei minți. Totuși, undeva adânc, arde o scânteie de determinare. În ciuda temerilor care mă urmăresc ca o umbră, simt că trebuie să merg înainte, să-mi depășesc limitele și să-mi găsesc locul în acest vast Univers.

„Dar cum pot avansa când trecutul mă trage înapoi?” Mă simt prinsă într-o pânză de păianjen țesută din temeri. *„Cartea...”* îmi șoptesc, *„acest proiect este cheia mea.”* E ciudat cum un simplu gând poate deveni un fir de aur, capabil să te tragă din cele mai adânci labirinturi ale propriei minți.

Scrisul este busola mea. Cu fiecare cuvânt, mă descopăr. Fiecare pagină devine o oglindă care îmi reflectă sufletul. Uneori, imaginea e încețoșată; alteori, clară ca o apă de munte. Cuvintele sunt singurele mele unelte în această explorare interioară, iar potențialul meu se dezvăluie pe măsură ce continui să scriu, să sap, să privesc dincolo de suprafață.

Mă întreb adesea: *„De ce ar fi povestea mea importantă pentru altcineva?”* Este o întrebare care mă

bântuie. Și, totuși, înțeleg că fiecare dintre noi poartă o lume întreagă în sine, o poveste unică, ce merită să fie spusă. Am decis să nu mă las paralizată de îndoială.

Ca un detectiv al propriei mele existențe, privesc în urmă, cercetez indicii, recuperez bucăți din mine. În fiecare experiență regăsesc o lecție, un mic imbold care mă propulsează mai departe. Scrisul meu devine un pod între trecut, prezent și viitor – o încercare de a da sens haosului.

În acest proces de autodescoperire, am realizat că nu sunt singură. Suntem cu toții fire într-o țesătură cosmică, fiecare poveste contribuind la un întreg mai mare. Poate că întrebările mele sunt și întrebările altora. Poate că incertitudinile mele reflectă frământările altor suflete.

Curiozitatea, această forță invizibilă, mă împinge înainte. Ea este cheia care deschide ușa către necunoscut, către acele teritorii neexplorate din mine. Fiecare cuvânt scris mă apropie de adevărata mea esență, de acel mister profund care mă înconjoară.

Călătoria mea este una de evoluție. Am învățat că nu poți privi înainte fără să înțelegi ce ai lăsat în urmă. Trecutul meu nu mai este o povară, ci o busolă care mă ajută să mă orientez în necunoscut. Privind înapoi, extrag lecțiile care îmi modelează devenirea. Cu fiecare decizie, cu fiecare întâlnire, cu fiecare pas, mă apropii de sensul călătoriei mele. Și poate, prin această poveste, voi reuși să inspir și pe alții să își descopere propriul drum.

„Pasul către necunoscut”

21 decembrie 2022

„*Privesc cu ochii minții la trecut...*”

Am aterizat la Aeroportul „Henri Coandă” din București la ora 20:30, proaspăt întoarsă dintr-o călătorie de 30 de zile prin Filipine. Era o seară rece, minus 3 grade în capitală. Sărbătorile de iarnă se apropiau, iar eu îmi calculasem întoarcerea astfel încât să fiu acasă până de Crăciun, însă ceva se schimbase profund în mine. Cei dragi mă așteptau, dar mă simțeam detașată de lumea lor, de parcă nu mai aparțineam acelui univers familiar.

Îmi tot pun întrebarea: „*Poate o lună să schimbe totul?*” Mi se părea absurd. Aveam tot ce îmi dorisem vreodată: un apartament frumos în capitală, o mașină de lux, o firmă de succes, bani în cont. Dar acum, revenind în România, toate acestea păreau lipsite de greutate. Ca și cum fiecare lucru material pe care îl aveam își pierduse sensul. Îmi aminteam de plajele din Palawan, de liniștea apăsătoare a oceanului. Mi-ar fi plăcut să rămân acolo, să nu mă mai întorc. Simțeam cum Asia este pentru mine „acasă”. Dar România mă trăgea înapoi, cu rădăcini invizibile, de neîndepărtat.

„*Ce treburi neterminate am lăsat aici?*” mă întrebam. Întrebarea plutea în minte, ca o furtună mocnită, fără răspuns clar. Am parcurs toate acele etape în căutarea a ceva, dar nu știam atunci ce caut, de fapt.

L-am văzut printre mulțimea din aeroport. Chipul lui a fost ca o ancoră în realitate, ca o fărâmă de familiaritate într-o mare de incertitudine. Când m-a îmbrățișat, am simțit o căldură care îmi învăluia trupul. Era o senzație ciudată – dar parcă nu mai eram eu.

„– Nu te-am recunoscut la început, pari mai tânără, mai frumoasă,” mi-a spus, cu un zâmbet. Îmi doream să-l

cred, dar în adâncul meu mă întrebam: „*Cine e această Yda care a aterizat la Otopeni?*”

Am ieșit împreună din aeroport. Ciripeam veselă în dreapta lui. Fulgii de zăpadă cădeau încet, învăluind orașul într-o liniște stranie. Nu simțeam frigul. Geaca verde, cea care mă încurcase atâta prin Asia, era descheiată. „– Nu ți-e frig?” m-a întrebat, uitându-se la tricoul meu subțire. „– Nu, nu mi-e frig,” i-am zâmbit, fermecată de prezența lui. În acel moment, nu-mi păsa de nimic. Fără frig, fără teamă, fără griji. Era un moment suspendat în timp, pe care nu voiam să-l pierd. Dimineața ne-a prins împreună, discutând nimicuri care păreau să conteze, parcă voind să lungim acel moment la infinit. „*Am putea face asta, oare?*”

Dar realitatea s-a strecurat subtil. În liniștea dimineții, m-am trezit din vis. Eram singură. Singură în aeroport. Taxiul m-a dus acasă, într-o casă care părea mai rece și mai goală ca niciodată. Am dat drumul la centrală, am despachetat meticolos, așezând fiecare obiect la locul lui, într-o ordine de care nu mai eram sigură dacă îmi aparținea. Am zâmbit. Mi-am vorbit singură, doar ca să-mi aud vocea în acel spațiu tăcut. Îmi părea stranie, parcă nu mai era vocea mea.

Am adormit gândindu-mă la Filipine, la tot ce trăisem acolo. „*Am găsit în Palawan un portal către ceva nou?*” mă întrebam. Mi se părea că plecasem doar pentru o vacanță, dar adevărul era că fusesem purtată de un destin pe care încă nu-l înțelegeam complet. Mi-a deschis ușa către mine însămi, către o transformare. Am revenit cu un avânt neașteptat pentru a scrie, pentru a crea. Simțeam că acea experiență fusese doar începutul unei schimbări care avea să răstoarne tot ceea ce știam. Cele 30 de zile acolo mi-au lăsat o amprentă profundă și am știut că nu mă voi mai întoarce la vechiul meu eu.

„*Libertatea.*” Asta era „*cheia*”, ceea ce am câștigat în Asia, deși nu știam atunci. Îmi amintesc oamenii pe care i-am întâlnit acolo, fiecare influențându-mi drumul într-un mod unic. Yow m-a învățat că nu suntem niciodată cu adevărat singuri, oricât de izolați ne simțim. Essra mi-a arătat că libertatea vine din decizii mici, dar radicale. Lina a fost un sprijin tăcut, iar Ej... Ej a fost cireașa de pe tort, o prezență care mi-a deschis ochii spre tot ceea ce nu înțelegeam. De fapt, toți mi-au arătat ce înseamnă să trăiești cu adevărat liber, fiecare prin prisma propriilor alegeri. Și, în acea perioadă, am început să mă întreb dacă și eu sunt gata să îmbrățișez această libertate, chiar dacă asta ar însemna să renunț la tot ce cunoscusem până atunci. Fiecare dintre ei mi-a oferit câte o „piesă” dintr-un puzzle. Iar acum, privind înapoi, vedeam imaginea aproape completă.

„*Totuși, ce mă împiedică să fiu liberă? De ce îmi este atât de greu să fac marele pas?*” În noptile reci, mă întorceam de pe o parte pe alta, incapabilă să dorm, frământată de întrebări. Îmi tot răsuna în minte un proverb românesc: „*Nu da vrabia din mână pentru cioara de pe gard.*” Dar oare vrabia din mână îmi mai oferea ceva? Oare nu devenise doar o povară? Adevărul era că nu știam ce mă așteaptă dacă aș face acel pas în necunoscut. Nu puteam vedea clar. Dar nici nu puteam rămâne în acel gol.

Decizia a venit treptat, ca o dezvăluire, lentă și inevitabilă. Trebuia să fac loc pentru ceva nou. Asta însemna să renunț la ceea ce cunoșteam, la confort, la siguranță. Am renunțat la iubire. La bani. La prieteni. Am lăsat capitala și tot ce însemna ea. Mi-am pierdut singura sursă de venit. M-am simțit trădată de oameni și de situații, dar fiecare pierdere era necesară. Nu mai era vorba despre ceea ce pierdeam, ci despre ceea ce lăsam în urmă pentru a putea înainta.

„Dacă nu încerc, nu voi ști niciodată ce se poate întâmpla!” Totuși, cu cine aș fi putut vorbi despre toate astea? Eram doar eu și cu propriile gânduri: vechea eu și noua eu, cea proaspăt întoarsă de pe una dintre cele mai frumoase insule din lume. „Ce rezonanță mistică are numele ăsta: Palawan!”

În acele luni, am slăbit îngrijorător. La un moment dat, cântarul a arătat 47 de kilograme. Zile întregi am trăit doar cu cafea, pierdută în gânduri și în frământări, preocupată de labirintul în care mă aflam, până când, într-un final, am înțeles: aveam de dus o luptă de transformare. Trebuia să mă eliberez de tot ce nu îmi mai era de folos.

Deciziile grele nu erau despre pierdere, ci despre a face loc unei noi realități. Am înțeles că totul era un proces. Un drum cu sens unic și, deși pierderile erau reale, ele nu erau permanente. Am lăsat în urmă tot ce îmi îngreuna calea. Ușile pe care le-am închis îmi deschideau noi căi.

Acum, cu toate acestea în spate, sunt aproape pregătită. Am amânat de trei ori biletul de avion spre Asia, dar de data aceasta știu că trebuie să plec. Nu mai este doar o călătorie de explorare, ci o alegere conștientă pentru viitorul meu.

Și, totuși, o întrebare persistă: „Ce se întâmplă cu visul când ajungi să-l trăiești?” Este un gând care mă frământă și mă intrigă în același timp. Am visat la libertate, la necunoscut, la o viață trăită fără constrângeri. Dar acum, când sunt la un pas de a-mi împlini visul, încep să înțeleg că adevărata provocare nu este doar să ajung acolo, ci să-mi păstrez curajul de a trăi în această nouă realitate.

Poate că visurile nu sunt destinații finale, ci trepte către o continuă evoluție. Iar atunci când visul devine realitate, nu se încheie, ci doar își schimbă forma, deschizând noi uși spre alte necunoscute. Adevăratul mister nu este ce găsești

la capătul drumului, ci cum continui să mergi mai departe, cum continui să visezi, chiar și când ai ajuns acolo unde ai crezut că vei găsi răspunsurile.

Astfel, nu mă mai tem de necunoscut. Înțeleg acum că el face parte din noi, că este spațiul în care creștem, ne descoperim și ne transformăm. Iar fericirea nu vine din siguranță sau din atingerea unui vis, ci din curajul de a ne aventura în fiecare zi pe teren misterios, din puterea de a ne lăsa purtați de ceea ce nu putem controla pe deplin.

„Cea mai mare descoperire a oricărui călător este că de fiecare dată se găsește pe sine.” – Lawrence Durrell

Capitolul 1

19 iunie 2023, luni

„În pragul unei noi lumi”

București – România

Bucureștiul e așa cum îl știu: același aer uscat și betoane încinse sub soarele nemilos. Pășesc alene, mă pregătesc să-mi iau rămas bun în felul meu, fără să știu când sau dacă voi reveni. Mă plimb prin jurul Gării de Nord și pe Calea Griviței, căutând fără grabă o baterie pentru ceasul meu de mână – un ceas vechi care a funcționat perfect exact trei săptămâni. Căldura e aproape sufocantă, iar pașii mei, fără o direcție clară, se lasă purtați de timp. Avionul pleacă abia diseară, târziu.

Oboseala îmi apasă genunchii, iar setea îmi arde gâtul ca un deșert. Mă opresc să-mi iau o apă și două pateuri cu

brânză, deși nu mi-e foame. Dar gustul familiar al brânzei mă atrage ca o amintire de acasă, așa că cedez. Mă așez pe o bancă, la umbră, molfăind încet, cu gândurile purtate departe, prin colțuri îndepărtate ale Asiei – locuri neexplorate, visuri ce abia prind contur.

Un zgomot asurzitor mă trezește brusc la realitate. Un utilaj forează aproape, brutal, sfredelind liniștea dimineții. Mă ridic greu de pe bancă – picioarele îmi sunt transpirate, ca după o saună fierbinte. Mai am câteva lucruri de făcut înainte să plec. Trebuie să ajung acasă și să finalizez ultimele detalii – check-in online, un telefon la Turkish Airlines pentru cosmeticele acelea buclucașe, iar bagajele... ah, bagajele, îmi dau și acum bătăi de cap. Dar sunt toate fleacuri. Vreau doar să treacă timpul și să fiu deja în aer.

„Și, totuși, de ce aștept mereu să treacă timpul?” Oare fac asta dintr-un automatism nevăzut, implantat adânc în mintea mea? Poate e o setare primordială, care ne spune tuturor că așa trebuie să fie. Sau poate că timpul, în sine, nu există. E doar o invenție a noastră, o plasă de siguranță pentru a ne organiza viața. Îmi scutur gândurile. Prea multe întrebări, prea puține răspunsuri.

Ajung acasă și înfulec câteva cireșe. Pisica e tolănită pe locul meu din pat, toarce și mă privește cu ochii ei mari, rotunzi. O împing ușor mai încolo și mă întind lângă ea. Se supără, miaună ofuscată și coboară leneș, ca și cum aș fi deranjat-o din cine știe ce vis important. O ignor și îmi continui convorbirea telefonică.

Nu-mi vine să cred. Chiar plec! „*Plec în Asia!*” Mă așteaptă un nou început, o călătorie diferită, un drum inedit. O simt în fiecare fibră a mea – un nou capitol se va scrie. Am trecut prin atât de multe în ultimele luni, iar acum mi-am primit unda verde. Toate „*formalitățile*” au fost încheiate, „*treaba*”

mea a fost făcută impecabil, așa că nu mai este cale de întoarcere.

E aproape timpul să chem un taxi. Stau cu Ralu în fața porții, așteptând, când ploaia începe să cadă. Fără grabă, ne retragem sub streășina casei și ascultăm cum picăturile grele se sparg de asfalt. O mică furtună de vară, desigur. Bucureștiul nu mă lasă să plec fără să-mi ofere puțină ploaie. Brusc, taxiul anulează cursa. Cerem altul...

„– Hai că îți dau ăștia palpații înainte de plecare...” îmi spune Ralu cu o seriozitate tandră.

Râd scurt, dar adevărul e că deja simt acele palpații. În interior, gândurile mele fug în toate direcțiile. Ceva îmi spune că Ralu simte asta.

„– Da, așa e... știi însă că totul va fi bine,” repet, mecanic, de parcă mă agăț de cuvinte ca de o barcă în mijlocul furtunii. Însă un tremur mic în vocea mea mă dă de gol.

Ralu îmi prinde mâna și o strânge, privindu-mă direct. Ochii ei albaștri au întotdeauna o putere calmantă asupra mea.

„– Ascultă-mă,” spune ea, vocea ei un amestec de grijă și încredere. „O să fie bine, Yda. Știi că mereu îți găsești drumul. Doar ai încredere. În tine. În tot.”

Tac un moment, lăsând cuvintele ei să se așeze în mine, ca o plapumă moale peste o inimă agitată. O simt cu adevărat și o cred.

Taxiul ajunge în cele din urmă. Plouă acum cu putere. Deschid ușor geamul și observ cum câțiva stropi calzi pătrund în mașină, atingându-mi pielea ca niște pene fragile. Îmi permit să zâmbesc. Șoferul mă privește prin oglinda retrovizoare, de parcă încearcă să deslușească povestea din spatele zâmbetului meu. Îi simt privirea ca pe o curiozitate intensă. „Oare ce gândește? Ce crede că vede?”

La aeroport, e aceeași harababură obișnuită. O mare de oameni, fiecare cu povestea lui și eu, singură în mijlocul lor, pentru că așa am ales. Dau ultimele telefoane, nu mă grăbesc. Am ajuns devreme. La controlul de securitate, mi se încordează din nou nervii – bagajul meu de mână, plin de cosmetice. Dar tipul e ocupat cu telefonul și trec fără probleme. Răsufli ușurată. „*Să mă văd la destinație și data viitoare o să fiu mai bine pregătită,*” îmi promit, serioasă.

Încet, timpul pare să se comprime. Parcă ieri eram aici, dar au trecut deja șase luni de la ultima călătorie. Atât de multe s-au întâmplat – dar nimic nu e altfel. „*Oare eu sunt cea care s-a schimbat?*”

În avion, cele două locuri de lângă mine sunt goale. Îmi permit să-mi adâncesc gândurile. Mă cufund într-o retrospectivă rapidă a ultimelor luni – pline de tumult, pierderi și victorii ascunse. Viața m-a pus la încercare, dar miza a fost mereu mai mare decât orice am pierdut.

Zâmbetul unei fetițe de vreo 2-3 ani mă scoate din reverie. Îmi face semn din fața mea, printre scaune. Intrăm amândouă în jocul „cucu-bau” și mă surprind râzând. O bucurie simplă, dar adevărată, într-o bluză galbenă stridentă.

Apoi îmi verific din nou conversația cu Sawa. Am citit-o de două ori, dar o mai citesc o dată. Informații utile, sfaturi care mă fac să mă simt mai încrezătoare. Mă sprijin pe aceste cuvinte ca pe o busolă. Universul mi-a trimis oameni care să-mi fie ghizi, să nu rătăcesc.

Călătoria din Filipine, de acum șase luni, mi-a arătat drumul. Mi-a demonstrat că nu suntem niciodată singuri dacă suntem exact unde trebuie să fim. Acum, totul e real. Zborul. O țară nouă. O viață nouă. Mi-am uitat și puțină engleză, dar... o iau de la capăt. Ca un „berbec” ce sunt.

Fetița a adormit, iar eu mă las purtată de liniștea zborului, doar zgomotul surd al motorului rămâne ca un ecou

îndepărtat al lumii lăsate în urmă. Privesc pe fereastră întunericul absolut al nopții, îmbrățișat de pâlpăirile mici ale luminilor orașelor de sub noi.

Gândurile mele se amestecă, la fel cum cerul pare să se amestece cu pământul. Mă simt suspendată în timp și spațiu, între ce am fost și ce urmează să devin. De obicei, zborul mă face să mă simt ușoară, liberă. Dar acum simt o greutate stranie pe umeri, ca o mantie invizibilă de emoții pe care nu le-am procesat pe deplin.

Îmi fuge gândul la Filipine. Acolo am înțeles că drumurile nu sunt doar geografice, ci și personale. Ca un soi de hărți ascunse, trasate pe dinăuntru, pe care le descifrăm doar când suntem pregătiți. Atunci am simțit, pentru prima dată, că sunt pe drumul meu, că nu mai rătăcesc. *„Dar acum? Ce mă așteaptă la capătul acestui zbor? Oare știu cu adevărat care este destinația mea, dincolo de geografia acestei țări noi?”*

Încerc să-mi controlez respirația, să mă relaxez, dar corpul meu nu pare să asculte. E ca și cum toate fricile și nesiguranțele pe care le-am ascuns sub valuri de rațiune se îngrămădesc deodată, în acest spațiu restrâns al avionului, cerându-mi să le dau atenție. Un fior de anxietate îmi traversează spatele, dar îl înghit, lăsându-l să se piardă în vibrațiile zborului.

„De ce mă simt așa?” mă întreb, în tăcere. Ar trebui să fiu entuziasmată, bucuroasă, nerăbdătoare să încep acest nou capitol. Însă, în adâncul meu, mă simt vulnerabilă. Sunt doar eu, singură cu mine însămi, într-o mare de necunoscuți. Îmi dau seama că *nu am voie* să mă întorc. Am ales să plec, să o iau de la capăt. Întrebarea persistă, ca un ecou care nu mi dă pace: *„Cine voi fi la capătul acestui drum?”*

Mă scutur din gânduri și îmi verific pentru ultima dată telefonul. Conversația cu Sawa îmi reapare pe ecran ca o

busolă luminoasă. Informațiile lui sunt precise, calculate, dar eu simt ceva dincolo de aceste coordonate. Poate că el mi-a trasat o direcție, dar adevăratul drum este unul pe care trebuie să-l descopăr singură. „*Nu e despre locuri, e despre tine.*” Mintea mea recită cuvintele blând, ca pe o mantră.

Zborul continuă și mă simt pe jumătate trează, pe jumătate prinsă într-un vis. Cuvintele Ralucăi îmi revin, acele ultime sfaturi pe care le-a rostit înaintea să plec:

„— Să-mi scrii de fiecare dată când te muți la altă cazare...” Mi-au sunat a grijă atunci, dar acum încep să le înțeleg altfel. Erau mai mult decât simple instrucțiuni practice. Erau o legătură, un fir invizibil care să mă țină conectată cu cine sunt și de unde vin.

Simt, dintr-odată, o recunoștință copleșitoare pentru toate lucrurile mici care m-au adus până aici – Ralu, Sawa, Mone, conversațiile, semnele mărunte pe care le-am ignorat sau căroră le-am dat prea puțină importanță. E ca și cum toate îmi arată că, de fapt, nu sunt niciodată cu adevărat singură. În mijlocul incertitudinii, simt că sunt ghidată, chiar și atunci când bâjbâi prin întuneric.

În fine, începem coborârea... În mijlocul aerului dens al nopții, luminile Istanbulului se zăresc undeva departe. Mă scufund în această ultimă clipă de liniște, înainte ca roțile avionului să atingă pista. Știu că realitatea o să mă întâmpine din nou, însă nu mă simt nepregătită. Într-un fel ciudat, știu că sunt exact unde trebuie să fiu. Pulsul meu încetinește. Zâmbesc ușor în întunericul avionului, de parcă am împăcat o parte din mine pe care o tot ignoram. Sunt pregătită să văd ce urmează.

Odată ajunsă la sol, pășesc cu încredere și urmez mulțimea către zonele de control. Ceasul uriaș din aeroport arată 23:23. „*Un alt semn?*” Probabil. Sau poate că învăț să caut semne acolo unde am nevoie să le găsesc.

Istanbul – Aeroportul Internațional Istanbul, Turcia

Un fior straniu îmi străbate pielea, ca o descărcare electrică fină, făcând fiecare fir de păr să vibreze. Mă simt de parcă tocmai am fost trezită dintr-un vis lung și confuz. „*Sunt aici? Chiar sunt aici, în acest loc unde totul pare să pulseze, să clocotească de viață?*” Privirea mi se ridică lent și mă lovește realitatea – mă aflu în mijlocul aceleiași agitații copleșitoare din aeroportul turcesc. Zgomotul, mirosurile, tumultul călătorilor mă copleșesc – la fel cum au făcut-o și ultima oară. Aerul poartă amintiri. Emoții. Senzații. Toate se întorc cu o forță pe care n-o pot controla.

Nu pierd vremea. Simt nevoia să mă ancoriez în ceva familiar, așa că mă îndrept automat spre cafeneaua aceea unde m-am mai oprit. Este locul în care am mai scris, în care mi-am regăsit gândurile înainte de a face primul mare pas spre necunoscut. Mă așez la o masă, încercând să-mi fac ordine în minte.

De azi, sunt din nou pe drum. *Din nou călătoare.* Universul mi-a oferit o nouă misiune, un alt capitol de scris. Împing bolovanul din ce în ce mai greu al destinului și, chiar dacă aș vrea, n-aș putea să-l opresc. Dar nici nu vreau. Îl las să se rostogolească liber, intuind că la capătul acestei călătorii mă așteaptă cea mai uimitoare experiență din viața mea.

În sfârșit, sunt din nou „*doar eu și restul lumii*”. Îmi era dor de această senzație – de libertatea absolută pe care o simt doar când mă rup de tot ce cunosc, de confortul zilelor predictibile din România. Acolo, la ultima aterizare, am pierdut această stare. Ce să fac? România nu e locul pentru asta – poate că acolo, acel „eu” nu poate funcționa. Am nevoie de Asia mea, de un spațiu larg și necunoscut în care să mă regăsesc. Aici, între lumi, simt că mă întorc acasă. Acasă la mine.

Liniștea care mă învăluie este de altă natură. Este liniștea dinaintea unui răspuns. Nu, nu răspunsul pe care îl cunoști. Ci acela pe care îl simți. E ca o vrajă subtilă, un voal invizibil care mă îmbrățișează din toate părțile, făcându-mă să simt că fiecare pas pe care îl fac de acum înainte e deja trasat de mâna nevăzută a destinului.

Retrospectiva continuă să se deruleze: am obținut ceea ce mi-am dorit, dar nu fără preț. Avantaje și dezavantaje, ca întotdeauna. Dar am făcut loc pentru altceva, ceva care abia acum începe să prindă formă. Nu am vorbit prea multor persoane despre această nouă destinație. Doar celor meniți să fie lângă mine în momentele grele. Ei știu! Sunt cei care înțeleg ce fac și de ce. Restul lumii nu contează în acest moment.

Destinația mea e un paradox. E complet diferită de ce îmi doream inițial. Nu era în planurile mele, dar simt cu fiecare celulă din mine că această călătorie va aduce răspunsurile pe care le caut. Îmi promit aici, acum, că voi găsi toate răspunsurile. Nu accept altă variantă. Drumul este deja trasat și eu trebuie doar să-l urmez.

Îmi verific ceasul: două ore până la următorul zbor. Destinația? Hanoi, Vietnam – o țară despre care nu știu aproape nimic. Nici măcar nu era pe lista mea de visuri. Alegerea asta m-a luat și pe mine prin surprindere. Universul însuși știe ce-i cel mai potrivit pentru mine. Sunt purtată de un nou val de energie, un fel de freamăt anticipativ care mă face să mă simt vie.

Îmi propun o mică provocare: pe lângă toate descoperirile mai adânci pe care le voi face, vreau să explorez și cultura gastronomică a Vietnamului. Sunt curioasă – poate deveni una dintre marile plăceri ale călătoriei mele. Eram vegetariană ultima oară când am plecat, dar acum nu mai sunt. De ce? Poate așa era scris. Nu caut răspunsuri clare,

las lucrurile să fie așa cum sunt. Abia aștept să gust din mâncarea lor – să simt explozia de arome necunoscute, să las fiecare gust să mă surprindă. Nu e scopul final al călătoriei, dar cu siguranță va face parte din ea. Un răsfăț pentru simțuri și o aventură pentru papilele gustative.

Înainte de a ajunge la această destinație, am petrecut lungi nopți studiind alte locuri din Asia. Nimic nu mă atrăgea cu adevărat. Visele mele de Bali s-au risipit din cauza restricțiilor legate de vaccinare. N-am intenția să fac vaccinul anti-Covid, așa că Bali nu putea fi o opțiune. Am fost pusă în fața unei alegeri. Aș fi putut să renunț, să anulez totul. Dar nu. Nu era momentul pentru asta. Îmi doream ceva diferit, un loc care să mă surprindă. Filipine era prezentă și ea, dar îmi doream mai mult decât să repet o experiență deja trăită. Bora Bora? Frumos vis, dar prețurile m-au făcut să renunț.

Am continuat să caut, întrebându-mă unde mi se pregătește următorul pas. Destinațiile se amestecau în mintea mea, dar nici o decizie nu prindea contur. Apoi, o scânteie. Mi-am amintit o conversație vagă, de acum opt luni, când Sawa îmi povestise cu entuziasm despre Vietnam. Un mesaj pierdut printre miile de conversații. L-am căutat febril, ca și cum ar fi ascuns cheia tuturor întrebărilor mele. L-am găsit.

„– Dacă ar fi să aleg să mai vizitez o țară, ar fi Vietnam. E de neegalat. M-aș întoarce acolo oricând. Nu se compară cu nimic altceva – peisaje, cultură, experiență: totul e superb.”

Vietnam. O țară pe care abia o puteam localiza pe hartă până atunci. Așa că am verificat rapid restricțiile de călătorie. Și, miraculos, exact cu o zi înainte de a lua în considerare această destinație, Vietnamul a ridicat toate regulile legate de Covid. „*Să fie un semn? Sau o întâmplare?*” Se poate. Dar nici o întâmplare nu mai poate opri călătoria mea acum. Două amânări au fost deja destul. De data asta, nimic nu mă mai oprește.

Se anunță îmbarcarea, dar nu mă grăbesc. Avionul nu va pleca fără mine. Privesc în jur la mulțimea agitată, fiecare cu povestea lui. Îmi permit să mai scriu puțin. Lumea mea așteaptă să fie așternută pe pagină. În curând, voi fi din nou în aer, iar liniștea zborului va deveni terenul meu de reflecție. Dar acum, aici, printre oameni, mă simt invizibilă și invincibilă în același timp. Un mic punct în vârtejul imens al călătoriei umane.

„Nu ne putem schimba direcția vântului, dar putem ajusta pânzele.” – Dolly Parton

Capitolul 2

20 iunie 2023, marți

„Dincolo de ploaie: descoperirea necunoscutului”

Hanoi – Noi Bai International Airport, Vietnam

După aproape 13 ore și jumătate de zbor, în sfârșit am aterizat la Hanoi. Corpul meu obosit simte fiecare secundă petrecută în aer, de parcă gravitația s-ar fi dublat pe durata zborului. Reușisem să dorm cam șase ore, dar întrerupte de ritmuri latino care îmi dansau în cap prin căști. E amuzant cum am dormit: ca la o petrecere continuă, cu beaturi de salsa și bachata care mi-au alungat zgomotele avionului. Când opream muzica, zgomotele ambientale mă țineau trează, de parcă m-aș fi transformat într-o vulpe atentă la fiecare șuierat de ventilație sau foșnet de mișcare. Așa că am ales să-mi las muzica să curgă, ca un fel de pânză de protecție și orele au trecut.

Între reprizele de somn și ritmurile electrizante, am vizionat un film numit simplu „11.11” – un titlu misterios, la fel de enigmatic ca și povestea sa. Pe măsură ce filmul își desfășura intriga, am simțit cum sincronizarea, conceptul despre care se vorbea, este cheia care descurie multe dintre tainele existenței noastre, dacă reușești să o recunoști. A fost un film captivant, plin de revelații despre cum realitatea noastră e legată de numere. Până la urmă, totul se învâрте în jurul lor. Știam asta vag, dar filmul a aruncat această certitudine asupra mea ca pe niște mingi de ping-pong care ricoșau în mintea mea. Timpul. Viața noastră. Ziua nașterii. Ziua morții. Orarul avionului spre Hanoi. Numărul scaunului meu. Pagina dintr-o carte. Cifra destinului. Mașina care m-a dus la aeroport. A treia încercare de a pleca în Asia.

Toate aceste numere mi se învâртеau prin minte ca într-un carusel nebun, lăsându-mă amețită și captivă. Fără muzica din căști, probabil aș fi plutit fără ancoră, ca o frunză uscată, dusă de un vânt de toamnă. Ciudat cum călătoria mea spre necunoscut a trecut prin astfel de momente aparent banale. Dar chiar și această clipă de claritate este esențială. O accept în întregime, pentru că, din acest moment, nu vreau să pierd nici măcar o secundă din noua mea aventură.

Nu am plătit pentru un loc special în avion, așa că nu a contat prea mult unde am fost așezată. Tot ce am vrut a fost un loc ieftin, fără pretenții. M-am nimerit pe scaunul de lângă culoar, lângă un cuplu tânăr. Aveau, probabil, cam 27 de ani. Îmbrăcămintea lor le trăda apartenența religioasă, iar cererea pentru un meniu cușer nu m-a surprins. Ce m-a uimit a fost altceva: au luat tot ce li s-a oferit pe durata zborului. Căștile sigilate de la televizor, cele două păaturi pentru confort și trusele de noapte – toate au dispărut în două pungi mari, apărute ca prin magie. Trusele de noapte conțineau papuci de unică folosință, șosete, periute mici de dinți și chiar dopuri

de urechi. N-au lăsat nimic în urmă, cu excepția pernelor, probabil prea voluminoase.

Uitându-mă la ei, mi-am amintit cât de diferită este abordarea călătoriei de către fiecare dintre noi și m-a făcut să mă gândesc la propria mea călătorie.

Mi s-a părut bizar, mai ales pentru că amândoi erau îmbrăcați elegant și purtau bijuterii scumpe. Ceasurile lor străluceau la fiecare mișcare. Am fost șocată de contrastul dintre aparențele lor sofisticate și comportamentul lor neașteptat. Nu am socializat cu ei timp de 13 ore, iar ei nu păreau deloc interesați de o conversație cu o necunoscută. Odată ce am aterizat, i-am uitat complet, dar recitind acum aceste rânduri, mă întreb de ce această amintire mi-a rămas întipărită. *„Poate că face parte din această călătorie.”* Din acest motiv, refuz să șterg acest paragraf.

Am coborât din avion, urmând fluxul de călători către ghișeele de control al pașapoartelor. Era ora locală 16:16. Mă simțeam de parcă aș fi pășit într-o versiune tropicală a Bucureștiului: 32 de grade, aer dens și fierbinte. O căldură care părea să-ți învâluie trupul ca o pătură umedă.

În aeroport, totul a decurs simplu și eficient. Am trecut prin controlul de securitate fără incidente, nimeni nu s-a uitat în bagajele mele, iar viza mea a fost aprobată fără probleme. O ștampilă de 30 de zile și un zâmbet scurt mi-au fost oferite. Totul era prea lin. M-am trezit întrebându-mă: *„Dacă totul e așa de ușor, eu ce voi scrie în cartea mea? Pare prea plictisitor.”* Dar gândul acesta a dispărut repede. Nu îmi place să mă plictisesc, iar Universul rar mă lasă să o fac.

Am schimbat 100 de dolari la un ghișeu, iar doi bărbați apatici mi-au dat 23.303 dong pentru fiecare dolar. Mi-au oferit banii cu o lentoare apăsătoare, ca și cum fiecare bancnotă ar fi cântărit o tonă. Cartela SIM cu internet pentru 28 de zile costa 350.000 dong (cam 70 de lei), dar mi-am amintit de

sfatul lui Sawa, „– Nu cumpăra din aeroport,” așa că am plecat mai departe, hotărâtă să mă descurc fără internet până mâine.

După experiența neplăcută cu taxiurile din Manila, mi-am promis că de data aceasta voi încerca transportul în comun. Voiam o provocare. Simțeam că, după toate încercările prin care am trecut, lipsa accesului la Google nu era o problemă insurmontabilă. Mă simțeam pregătită să mă descurc singură. Notițele mele, citite și recitite obsesiv, erau un fel de colac de salvare invizibil.

Cu ajutorul Wi-Fi-ului din aeroport, am salvat locația hotelului și am găsit ruta pe Google Maps. Îmi arăta ce autobuz să iau, cât costă și în cât timp ajunge în centrul orașului. De acolo mai aveam doar 12 minute de mers pe jos. Relativ simplu, nu? De data aceasta, nu mă mai las păcălită. Taximetriștii insistenți de la ieșire mă priveau ca pe o pradă ușoară, încercând să mă convingă de „oferte speciale”. Am trecut pe lângă ei aproape fluierând, simțindu-mă invincibilă.

Am luat în trecere o hartă gratuită a orașului și, în autobuz, am studiat-o intens. În glumă, am zis că deja cunosc aproape tot centrul vechi al orașului până să ajung acolo, dar realitatea era alta. Particularitățile limbajului vietnamez erau greu de descifrat. Cu toate astea, mă simțeam bine. Simțeam că mă descurc.

Am verificat și un tarif de taxi, din curiozitate – 50 de minute în trafic și 375.000 dong (aproximativ 75 de lei) pentru același traseu. Comparativ, autobuzul îmi cerea doar 45.000 dong (9 lei). Am cumpărat biletul și i-am arătat șoferului harta, indicând unde trebuie să cobor. Totul era sub control. Așezată pe scaun, am așteptat să se umple autobuzul de oameni. Nu știu cât timp a trecut, eram prea absorbită de încercările mele de a memora traseul ce îl aveam de parcurs pe jos. Știam că

urma să fac cinci stații, vreo 20 de kilometri, deci aveam timp suficient să-mi organizez gândurile.

Când am pornit, un fior electrizant mi-a străbătut spatele. În mijlocul acestui haos controlat, simțeam o libertate care mă răscolea. Era un sentiment de care îmi fusese „dor” multă vreme. Priveam câmpiile verzi ale Vietnamului care se desfășurau pe măsură ce autobuzul înainta, iar gândurile mi se învârtteau în același ritm lent. O liniște profundă mi-a inundat sufletul. Liniștea pe care o simți doar când ești exact acolo unde trebuie să fii. Deciziile îndrăznețe pe care le-am luat păreau acum îndepărtate, ca niște ecouri ale unei vieți trăite demult. Universul mă ghida, iar eu m-am lăsat dusă de val.

Drumul părea să se întindă la nesfârșit, de parcă autobuzul se strecura printr-o realitate suspendată, unde timpul se scurgea diferit, mai lent, mai apăsător. Oboseala apăsă pe umerii mei ca o piatră uriașă, trăgându-mă tot mai greu cu fiecare minut care trecea. Mi-am îndreptat brusc spatele, conștientă că stăteam cocoșată de ceva vreme. Mușchii îmi erau încordați, de parcă ar fi uitat cum să se relaxeze.

„*Oare și timpul e diferit aici?*” m-am întrebat, pierdută în gânduri, încercând să-mi recapăt luciditatea. Am râs, însă, de absurditatea întrebării. Timpul nu se schimbă, dar senzația era că el se dilata, alungindu-se sub greutatea căldurii care învăluia totul și sub nesiguranța fiecărui pas pe care îl făceam într-o lume nouă.

Cerul s-a întunecat brusc, ca o cortină grea care cade deodată, fără avertisment, peste o piesă de teatru care nu își anunțase sfârșitul. Toți norii Universului păreau să se fi strâns deasupra noastră, grei și amenințători, gata să elibereze ceva imprevizibil. Era o senzație stranie, ca un preludiu al haosului, iar în aer plutea o presimțire grea, de parcă natura însăși își

ținea respirația, pregătindu-se să dezlănțuie ceva. „Ești în Vietnam,” mi-am șoptit, încercând să îmi amintesc unde mă aflu, de parcă asta ar fi putut schimba realitatea ce începea să se contureze în jurul meu.

Priveam chipurile tăcute din autobuz. Nimeni nu se mișca, nimeni nu vorbea. Fețele lor păreau înghețate în acea liniște apăsătoare, iar tăcerea era atât de profundă încât părea să aibă o greutate proprie. De parcă toți pasagerii ar fi fost prinși într-un vis comun, suspendați între două lumi, incapabili să reacționeze. Simțeam că am pășit într-o altă realitate, una în care totul părea încremenit, dar, în același timp, încărcat de o tensiune neclară, ca o coardă pe punctul de a ceda.

Autobuzul s-a zgâlțâit violent, ca și cum s-ar fi lovit de un obstacol invizibil, iar mișcarea bruscă m-a făcut să tresar. O vibrație puternică a trecut prin mine și am simțit cum inima mi s-a strâns pentru o clipă. În doar câteva secunde, ploaia a început să cadă torențial. Un potop. Un potop ca la sfârșitul lumii. Tunetele se rostogoleau deasupra noastră, zgomotele lor surde reverberând prin pământul ud, iar fulgerele brăzdau cerul ca niște crăpături incandescente, aprinzând pentru o secundă siluetele clădirilor în depărtare.

Stropii de ploaie loveau geamurile cu o furie implacabilă, iar zgomotul lor devenea un fel de fundal constant, acaparând totul, estompând fiecare sunet, fiecare gând. Era ca o simfonie tulburătoare, orchestrată de natură, în care fiecare picătură de apă cădea cu o precizie fatală. Mă simțeam ca și cum aș fi fost prinsă într-o lume de sticlă, izolată de tot ceea ce era afară, dar totuși vulnerabilă la forța copleșitoare a furtunii.

Un gând fulgerător mi-a trecut prin minte: „Cum poate șoferul să conducă prin potopul ăsta? Oare vede ceva?” Mă gândeam dacă șoseaua din față mai era vizibilă sau dacă noi

toți ne aflam într-o mașinărie uriașă, pierduți într-o mare de apă și tunete. Autobuzul își continua cu greu drumul, strecurându-se prin furtună, iar eu mă întrebam cum de mi-a trecut vreodată prin cap că Hanoiul ar putea fi „plictisitor”. Nimic nu părea plictisitor în acele momente. Totul părea un vortex controlat – fiecare sunet, fiecare strop de ploaie se amesteca cu zgomotul inimii mele, care bătea acum mult mai repede.

În acele momente, lumea din jur părea să se destrame, pierzându-și coerența, iar eu mă simțeam mică, ca un fir de praf în fața puterii imense a naturii. Furtuna nu era doar afară. O simțeam și în mine, dezlănțuindu-se încet, provocându-mă să-mi recunosc vulnerabilitatea. Ploaia, cu toată intensitatea ei, părea să curețe nu doar străzile inundate ale Hanoiului, ci și gândurile mele – fiecare fulger era ca o străfulgerare de claritate, iar fiecare tunet mă smulgea din tăcerea interioară.

Totul părea suspendat în acea clipă: autobuzul, oamenii, gândurile mele. Era un moment de colaps și de renaștere în același timp, iar eu nu aveam altceva de făcut decât să stau, să observ și să accept că, în fața furtunii, nu puteam controla nimic.

Când autobuzul a ajuns, în sfârșit, în stația mea, ploaia se intensificase. Un val de apă dens și furios se revărsa peste străzi. De-aș fi putut rămâne acolo, aș fi făcut-o, dar nu aveam de ales. Trebuia să cobor. Cerul era negru, o întunecime care părea să înghită totul, iar apa ce cădea din el părea să aducă vești proaste, ca o avertizare tăcută. Fără alte opțiuni, mi-am luat inima în dinți și am coborât în furtună, cu pași hotărâți și o îndrăzneală neașteptată, deși corpul îmi tremura ușor. Eram singura care cobora, iar privirile oamenilor din autobuz, un amestec de milă și uimire, mă urmăreau în tăcere.

În stație, sub adăpostul improvizat, câțiva oameni se zgribuleau sub ploaie, ascunzându-se ca niște umbre tăcute, îmbrăcate în pelerine lungi. Atmosfera era ireală, ca într-un vis confuz în care detaliile nu se potrivesc. Ploaia cădea din toate părțile, stropindu-mă fără milă, în timp ce o căldură sufocantă îmi strângea gâtul. Întunericul dens înghițea orașul, iar luminile stradale, slabe și intermitente, se luptau cu potopul, creând o scenă demnă de un film de groază. În mijlocul acestei furtuni, mă simțeam pierdută și totuși, surprinzător, calmă. Ca și cum această dezordine ar fi avut un sens ascuns pe care doar eu trebuia să-l descopăr.

Mintea mea alergia frenetic, căutând soluții. „*Încotro să o apuc?*” m-am întrebat, încercând să găsesc un fir de rațiune într-un peisaj al apocalipsei. Am scos geaca din rucsac și am încercat să mi-o pun, deși știam că nu mă va proteja decât pentru câteva secunde. Apoi, o femeie a apărut de nicăieri. Apariția ei bruscă m-a surprins. Mi-a spus ceva în limba ei, indicând niște pungi transparente pline cu pelerine de ploaie – acele pelerine care acoperă tot corpul, ca niște saci de plastic cu glugă și mâneci. „*Uite și salvarea mea,*” mi-am zis zâmbind amar, gândindu-mă la ironia situației – Hanoiul „plictisitor” îmi oferea acum o lecție, în mijlocul furtunii.

Am ales o pelerină roșie, încăpățânată să păstrez un dram de stil, ca și cum aș fi fost imună la condițiile exterioare. Fără să știu cât costă, i-am întins femeii o bancnotă de 50.000 de dong (aproximativ 10 lei). În acel moment, prețul nu mai conta. Nu mai conta nimic, în afară de faptul că trebuia să continui.

Hanoiul mă primea cu brațele deschise, învăluindu-mă în apă din belșug. Ploaia torențială părea să fie un fel de botez improvizat, o binecuvântare aproape sălbatică pentru noul drum pe care îl începeam. Îmi venea să râd de absurditatea situației, realizând că tocmai coborâsem din autobuz direct

Într-un râu invizibil care nu exista pe nicio hartă. Mi-am pus rucsacul pe spate și am tras pelerina peste el, ajutată de o altă femeie care, spre deosebire de vânzătoare, îmi oferise ajutorul fără să ceară nimic în schimb.

Mi-am luat inima în dinți și am pornit înainte, ghidată de GPS. Pelerina îmi ajungea doar până la genunchi, iar apa de la trecerea de pietoni îmi trecea deja de glezne. Fără altă opțiune decât să pășesc înainte, am mers hotărâtă. Nu era timp de fițe astăzi. Apa a pătruns instantaneu în adidași, lăsându-mi picioarele să alunece în interiorul lor la fiecare pas. „*Super!*” mi-am spus sarcastic, dar nu am putut să nu mă amuz de situație.

Ploaia caldă mă făcea să transpir sub plasticul pelerinei, iar acest disconfort neașteptat adăuga încă o notă de ridicol întregii situații. M-am oprit sub o copertină, lângă un băiat pe motocicletă, care mi-a zâmbit și mi-a spus că plouă de ceva vreme. Ironia momentului m-a făcut să râd și mai tare.

Nu avea niciun rost să rămân acolo. Ploaia lovea din toate direcțiile. M-am hotărât să plec mai departe, deși eram deja complet udă de la genunchi în jos. Apa bălțea în adidașii mei la fiecare pas, dar m-am obișnuit rapid cu senzația. Într-o intersecție, am ezitat. Nu știam încotro să o iau. Am scos telefonul de sub pelerină cu greu, iar degetele mi-au alunecat pe ecranul umed în timp ce căutam direcția corectă pe GPS.

Am înaintat cu hotărâre, dar, după vreo 100 de metri, am fost nevoită să mă opresc. Ploaia devenea imposibilă. Era o ploaie apocaliptică, una care părea să aibă de gând să înghită orașul. M-am adăpostit sub o altă copertină, acolo unde apa nu ajungea și m-am așezat pe treptele unei clădiri. Lângă mine, câteva femei stăteau tăcute. Una dintre ele mi-a oferit ceva pentru 30 de dolari – nu am înțeles ce: cazare, mâncare, cine știe? Când a renunțat, și-a scos telefonul și a început să se joace. Era o scenă absurdă, dar tipică pentru

vremurile noastre. Aici, în mijlocul unui potop, ea își împușca inamicii virtuali. M-am uitat la ea și m-a bufnit râsul. Oamenii sunt cu adevărat uimitori. Încapsulați în lumea virtuală, uităm adesea că viața reală trece pe lângă noi. Și când ne dăm seama, de obicei e prea târziu. Viața, cu toate ale ei, se scursese deja demult.

Când ploaia s-a mai potolit, am pornit din nou la drum, fără să-mi pese prea mult de ce va urma. Deși încă ploua mocănește, eram hotărâtă să continui. Eram udă până la piele, dar nu mă mai deranja. În mijlocul furtunii, simțeam o fericire inexplicabilă. Nu am cuvinte pentru starea care îmi inunda inima, o stare care sfida orice descriere. În acea clipă, m-am simțit ca o „flică rătăcitoare a ploii”, pierdută în Hanoi, dar fericită că nimeni nu știe unde sunt sau ce fac.

Hanoi – Starlight Boutique Hotel, Vietnam

După vreo cincisprezece minute de mers prin băltoace și rătăcirii pe străduțele înguste ale acestui oraș obscur, am ajuns, în sfârșit, la destinație. Ploaia își retrăsese cortina grea, lăsând aerul să respire ușor a asfalt ud. O ușoară senzație de dezolare plutea peste clădire, când am împins ușa hotelului și am pășit într-o altă realitate.

La recepție, o tânără cu un zâmbet mecanic și o privire de gheață mi-a procesat formalitățile de check-in. Mi-a înmănat cheia camerei, situată la etajul doi și mi-a făcut un gest scurt, aproape disprețuitor, spre lift. Fără să mai zăbovesc, am traversat holul lung și întunecat, unde umbrele se închegau pe pereți ca niște fantome tăcute. Fiecare pas părea un efort supraomenesc, ca și cum întreaga greutate a lumii s-ar fi agățat de picioarele mele, apăsându-mă mai tare decât apa din încălțările ude.

Camera mea... verdictul a venit imediat, fără prea multă analiză: urâtă, sufocantă și respingătoare. Nu avea nici

măcar o fereastră. Primul meu impuls a fost să fac cale-ntoarsă și să cobor la recepție, să cer altă cameră. Dar mi-am amintit privirea rece a recepționistei și mi-am spus: „*Nicio șansă, Yda, nici dacă o plătești. Probabil niciuna dintre camerele de aici nu vede lumina zilei.*” Asta e! Nu o să mor dacă stau aici șase nopți.

Cu oboseala care se prăvălea peste mine ca un munte, m-am dezbrăcat și am fugit sub dușul fierbinte, unde apa îmi mângâia pielea obosită. Aburii s-au ridicat repede, îmbrăcând camera în ceață. Am stat sub jetul fierbinte până când corpul meu a început să-și piardă orice senzație, ca și cum apa mi-ar fi dizolvat și ultimele urme de tensiune. În sfârșit, m-am decis cu greu să închid robinetul. Cu hainele ude întinse peste tot, camera devenise acum deplorabilă. Însă, privindu-mi propriul haos, mi-a scăpat un zâmbet amar. Eram goală, cu pielea roșie de la apa fierbinte, în mijlocul unei camere care mirosea a abur și umezeală. La mii de kilometri de casă, într-o lume complet străină. Era unul dintre acele momente perfecte pentru a plânge sau a râde isteric. Dar Yda de acum, o Yda pe care nici eu nu o mai recunoșteam pe deplin, a ales să ignore totul. „*La ce bun?*” Nu era cum îmi imaginasem, dar nici nu trebuia să fie. Am decis să nu mai fiu mofturoasă și să iau lucrurile așa cum vin, fără să mai comentez.

Mi-am amintit brusc că nu verificasem rucsacul. Spre surprinderea mea, totul era uscat, fără niciun strop de apă infiltrată. O mică victorie într-o zi care părea pierdută. Am scos niște haine uscate, m-am îmbrăcat și am coborât la recepție. Îmi era o foame de lup, iar stomacul meu nu mai avea răbdare. La fel ca un orb, m-am îndreptat către recepționistă, fără să fiu atentă la ce era în jurul meu.

Fata, cu același zâmbet fals și ochii inexpressivi, mi-a indicat un loc unde aș putea mânca ceva tradițional. În mintea

mea a apărut o întrebare: „*Oare cât de adevărat e zâmbetul ei? Ce ascunde?*” Dar, cum am ieșit pe ușa hotelului, am uitat de ea imediat. Acum, singura mea preocupare era mâncarea, iar dorința de a încerca gusturi noi îmi invada gândurile. Salivam deja la ideea unor feluri necunoscute.

Orașul, care părea sumbru la sosire, se transformase sub ochii mei. Sunetele, mirosurile, claxoanele, râsetele oamenilor, toate se ridicau din asfaltul ud și se loveau de simțurile mele într-o explozie de neînțeles. Clădirile vechi îmi aminteau că mă aflam în centrul istoric al orașului, așa cum discutasem cu Sawa când am ales această cazare. Totul părea nou și fascinant, iar, pentru o clipă, am uitat de foame, oboseală și camera lipsită de vreun geam. Era ca și cum, odată cu ploaia, toate greutatea mele se topiseră în aerul înmiresmat al orașului vietnamez.

Am rătăcit pe străzi fără un scop clar, pierdută printre oameni a căror limbă îmi era complet necunoscută. „*Cum mă voi descurca aici, singură?*” Aceasta era întrebarea care mă rodea, dar am lăsat-o să alunece deoparte, copleșită de frumusețea fascinantă a locului.

În cele din urmă, am găsit un mic restaurant cu doar patru mese, care părea intim, ferit de agitația străzii. Meniul afișat la intrare nu avea nicio traducere în engleză, iar tocmai când mă pregăteam să plec, o tânără s-a apropiat și mi-a spus ceva într-o vietnameză rapidă. Am zâmbit încurcată și am arătat spre meniu, dar ea nu părea să înțeleagă engleza. Ne-am privit amuzate pentru câteva secunde până când unul dintre băieții care stătea la o masă alăturată a venit și mi-a vorbit într-o engleză simplă, dar suficient de clară. Mi-a recomandat trei feluri de mâncare și mi-a sugerat să mă uit mai bine la poze. „– Vor fi de ajutor!” mi-a zis, cu un zâmbet ușor ironic.

M-am așezat la una dintre mese, cu fața spre stradă și am comandat unul dintre felurile recomandate de băiat, fără să am habar ce gusturi mă așteaptă. Când bolul colorat a ajuns în fața mea, a fost ca și cum mi s-ar fi deschis o ușă spre o lume cu totul nouă. Înainte să gust, doar mirosul supei necunoscute mi-a lovit simțurile într-un mod surprinzător – o combinație de arome dulci și sărate, de ierburi proaspete și carne, ceva ce nu mai întâlnisem niciodată.

Mi-am apropiat fața de aburii care se ridicau din bol și pentru o clipă, m-am simțit ca un copil într-o lume de poveste, gata să descopăr ceva magic. În acel moment, foamea mea se topise în curiozitate pură.

Îmi era teamă să încep. *„Cum pot combina toate aceste arome, fără să stric ceva?”* m-am întrebat, în timp ce observam bucățile de tăiței împletite cu verdeața necunoscută, ouăle mici și bucățile de carne. Mâncarea părea o operă de artă misterioasă, iar eu eram un intrus.

Când am gustat prima lingură, un amestec ciudat de senzații mi-a invadat papilele gustative. Tăiței erau moi și alunecau printre dinți cu o textură aproape catifelată. Carnea de porc, ușor crocantă la exterior, se desfăcea în fâșii suculente, amintindu-mi vag de gustul de acasă, dar totuși cu un iz exotic, aproape sălbatic. Peștele? Niciodată nu mi-aș fi imaginat că pot combina porcul cu peștele, dar aici, în această lume care nu părea să respecte regulile mele, combinația avea un sens. Era ca și cum Hanoi însuși îmi vorbea prin gusturi, spunându-mi că uneori e bine să lași logica deoparte și să te lași surprins.

Am luat o altă înghițitură, iar verdeața mi-a oferit o explozie de prospețime care îmi curăța gura de gustul intens al cărnii. Era ceva familiar și totodată necunoscut în această mentă proaspătă, de parcă fiecare bucățică îmi șoptea: *„Ai venit aici să înțelegi, dar, de fapt, vei învăța să simți.”*

În timp ce mestecam lent, lăsând fiecare ingredient să-și facă loc în lumea mea, m-am simțit dintr-o dată conectată cu locul. Străzile din afară, agitația, fețele străinilor care treceau pe lângă restaurant – toate păreau să facă parte din aceeași compoziție, ca un tablou viu, în care mâncarea era doar o altă modalitate de a descifra această lume.

Dar nu totul era plăcut. Mugurii de bambus, spre exemplu, aveau o textură ciudată, aproape lemnoasă și un gust ușor amarui, ce contrasta cu celelalte arome din supă. Mi-am încrețit fața, dar am continuat să mănânc. Am ales să trăiesc întreaga experiență, fie ea și imperfectă. Aici nu era vorba doar despre plăcere, ci despre acceptare. Să iei din viață ce vine, fără să pui prea multe întrebări.

Între timp, am observat că bețișoarele îmi alunecau din mână de fiecare dată când încercam să prind ceva. Îmi simțeam stângăcia ca pe o povară, însă asta nu mă împiedica să zâmbesc. Era ceva atât de simplu și, totuși, atât de îndepărtat de orice obișnuință de acasă.

Bețișoarele erau ca un test, o probă prin care trebuia să trec pentru a deveni parte din acest loc. Și chiar dacă am ales să folosesc lingura, în sinea mea am promis că, într-o zi, voi învăța cum să le mânuiesc, ca și cum asta m-ar ajuta să mă apropiu mai mult de această cultură.

Pe măsură ce supa dispărea încet din bol, am realizat că nu doar foamea se stinge, ci și o parte din neliniștile care mă urmăreau de la sosire. Mâncarea aceasta, cu toate combinațiile ei neașteptate, mi-a oferit un sentiment ciudat de eliberare. Îmi amintisem că nu trebuie să înțelegi totul din prima, că nu trebuie să controlezi fiecare aspect al vieții tale pentru a te bucura de ea. Uneori, trebuie doar să guști, să accepți și să trăiești momentul.

Era doar prima mea experiență culinară vietnameză, dar deja mă simțeam acasă. Aș fi mâncat două porții dacă

stomacul meu ar fi permis. Plină și revigorată, am hoinărit încă puțin pe străduțele din apropiere, până când rezervele mele de energie s-au evaporat complet, ca apa care se ridica de pe asfaltul orașului.

Întoarsă în camera mea sumbră, nu am adormit imediat. Am stat o vreme pe WhatsApp, pierzând noțiunea timpului, până când oboseala a câștigat și mi-am setat alarma pentru a doua zi. Urma o nouă zi de explorare prin Hanoi și eram hotărâtă să o încep în forță.

„Călătoriile sunt școli care nu au pereți!” – Johann Wolfgang von Goethe.

Capitolul 3

21 iunie 2023, miercuri

„Panică, ploaie și arome de foc: Hanoiul neștiut”

Cum nu sunt geamuri la camera asta, întunericul mă înghite complet. Mi-ar fi ușor să-mi scot ochii în această beznă densă, fără să-mi propun măcar. Probabil e dimineață... alarma telefonului îmi străpunge urechile ca o sirenă de ambulanță, vibrându-mi parcă direct în centrul creierului. Mă răsucesc brusc spre noptieră și, cu mișcări agile, apăs butonul, oprind sunetul infernal chiar înainte ca realitatea să mă prindă cu totul trează. „Daaa...” îmi spun în gând, „*mă ridic imediat...*” și adorm instantaneu, cu telefonul încă strâns în palmă, fără niciun regret.

Zgomotul din hol mă trezește brusc. Tresar speriată, cu inima pulsând în urechi și încep să caut telefonul printre

așternuturi. Îl găsesc cu greu și mă uit mută la ecran: 9:45. „Cum ziceam? Că mă ridic imediat din pat?” Ziua începe cu adevărat în forță... la prânz.

Era bine trecut de ora 12:00 când, în sfârșit, am reușit să mă urnesc din camera hotelului. Lista de „treburi” îmi trona în minte: cumpărarea unui SIM cu număr local, un tur să explorez frumusețile locului, o cafea care să mă readucă la viață și, desigur, vizitarea orașului – că doar pentru asta venisem. Am ieșit din cameră cu toate astea în cap, ca și cum fredonam un refren optimist: „*Explore the world, Yda! Explore, explore!*” Și, uite așa, începe prima mea zi adevărată în Vietnam.

La recepție, un tip nou – simpatic, cu o freză dată cu gel, strălucitoare ca o aripă de corb – zâmbea larg, afișând niște dinți aproape ireal de albi. „*Oare și-i albește sau chiar sunt naturali?*” mă întreb, în timp ce mă bucur de zâmbetul lui. E clar, fata de ieri avea nevoie disperată de o pauză, iar el pare mai mult decât odihnit. Îl întreb de unde pot cumpăra o cartelă SIM, iar răspunsul lui vine într-o engleză atât de „inteligibilă” pentru mintea mea adormită, încât nu înțeleg aproape nimic din ce spune. Prind însă frânturi: dreapta la prima intersecție și încă o dreapta. Zâmbesc angelic, îi mulțumesc și ies din hotel, fericită că măcar direcțiile îmi sunt clare.

„*Deci, Yda, ești pe cont propriu!*” De când am plecat din România, mintea mea îmi vorbește constant ca și cum am fi două persoane distincte, un dialog intern ciudat, dar reconfortant în singurătatea propriei minți. Așa că, azi, doar asta îmi rămâne de făcut: să supraviețuiesc pe cont propriu, folosindu-mi toate abilitățile adunate în anii mei de viață. Nu e nimeni aici să-mi poarte de grijă, așa că ies cu capul sus, pieptul înainte, cum mă învățase odată o prietenă.

Pe măsură ce merg pe străzi, îmi amintesc că am văzut câteva agenții de turism care vând de toate: tururi, cazare, schimb valutar, bilete de autobuz, tren și avion. Probabil ar vinde și părinții dacă ar fi nevoie. Aleg una la întâmplare, fără recomandări.

După câteva interacțiuni cu agenții de turism, am ajuns într-un loc unde o femeie guralivă mi-a vândut un tur de 950.000 dong (190 lei), cu plecare mâine dimineață. Voia să-mi vândă trei tururi deodată, dar nu m-am lăsat ușor păcălită. Am luat și un SIM cu număr local, cu internet nelimitat pentru 28 de zile, pentru care mi-a cerut 200.000 dong (40 lei). Dacă mai stăteam mult, sigur îmi mai vindea și altceva, așa că am plecat repede, fericită că, în sfârșit, aveam internet și mă simțeam pregătită să fac față zilei.

Era momentul perfect pentru o cafea. Mă simțeam aproape euforică după ce am rezolvat atât de multe într-un timp atât de scurt. Pluteam pe străzi, căutând cafeneaua perfectă unde să mă așez și să scriu în liniște. Niciuna nu mă atrăgea la început și tot mersul ăsta m-a făcut leoarcă de la căldura sufocantă. Am găsit cu greu o cafenea decentă și m-am așezat, cu fața către stradă, comandând un cafe latte cu gheață.

Mi-am descărcat rapid WhatsApp-ul pe noul număr și am trimis câteva mesaje. „*E prea dimineață în România,*” mi-am spus, văzând că nu primesc răspuns. „*E momentul perfect să scriu.*” Cu atâtea impresii adunate, simțeam nevoia să le aștern pe „hârtie virtuală” înainte să se piardă în colțurile minții mele.

Am scos laptopul din husă, dar imediat ce l-am atins, o senzație de arsură mi-a trecut prin degete. Era fierbinte, ca și cum ar fi fost expus direct la soarele nemilos al Vietnamului. L-am ridicat ușor și l-am pus la ureche. „*Oare mai funcționează?*” Cu zgomotul infernal al străzii în fundal, am

reușit totuși să aud un vag zumzet de motorăș. Am apăsât frenetic toate butoanele, dar ecranul rămânea negru, inert. Panica s-a înfipt în mine ca o gheară rece. Laptopul, arma mea de scris, sufletul meu tehnologic, nu răspundea.

„*De ce nu se aprinde?*” mă întrebam în timp ce simțeam cum căldura laptopului îmi arde degetele ca o plită încinsă. „*A stat prea mult în rucsac, sufocat de soare și de căldură.*” Știam că fusesem neglijentă, dar acum toate scuzele din lume păreau inutile. M-a apucat disperarea. „*Pisici!*” am exclamat în șoaptă, fiind singurul cuvânt care mi-a ieșit din gură, ca un strigăt mut de neputință. Tipul de la masa vecină s-a uitat curios la mine, iar eu i-am răspuns ridicând din umeri, cu un zâmbet amar. În mintea mea, am început să apăs din nou tastele, într-un ritm frenetic, ca și cum laptopul mi-ar fi putut simți disperarea și ar fi decis să revină la viață din pură milă.

Era ca și cum întreaga zi fusese compromisă. Panica îmi urcase încet pe șira spinării și îmi înghețase fiecare mușchi. „*Dacă laptopul meu chiar s-a stricat? Dacă nu-l mai pot folosi deloc?*” Mi-am înghițit nodul din gât și am luat o decizie bruscă: trebuia să mă întorc la hotel, chiar dacă asta însemna să străbat din nou 1,4 kilometri prin căldura copleșitoare.

Am băut cafeaua pe fugă, am achitat nota și am pornit rapid, parcă alergând din fața unui dezastru iminent. Gândurile îmi fugeau în toate direcțiile, încercând să mă liniștească cu idei de „*poate nu e așa de grav*”, dar panica era prea adânc înfiptă.

Am ajuns în cameră și primul lucru pe care l-am făcut a fost să pornesc aerul condiționat la maximum, orientând jetul de aer rece spre laptop, în speranța că îl voi răcori. Stăteam acolo, ridicolă, cu laptopul în mâini, ca și cum aș fi ținut în brațe un animal rănit. „*Te rog, funcționează!*” aproape

Îl imploram, în timp ce sudoarea rece îmi curgea pe spate, o combinație bizară între căldura camerei și frica din interiorul meu.

Minutele treceau, dar tot nu dădea semne de viață. Fiecare încercare eșuată îmi adâncea senzația de neputință. Era ca și cum întreg viitorul meu creativ se blocase în acel dispozitiv mic, fierbinte și tăcut. După mai multe încercări, când eram aproape resemnată – ecranul s-a aprins. Am simțit cum tensiunea acumulată în tot corpul meu s-a evaporat într-o clipă. Mi-am simțit genunchii slăbind, iar un suspin lung mi-a ieșit din piept. „În sfârșit...”

M-am așezat pe marginea patului, privindu-l cum stătea cuminte pe noptieră, departe de soarele nemilos al Vietnamului. Tot drumul înapoi mă gândisem la scenarii apocaliptice, la ce aș face dacă laptopul nu ar mai funcționa. Dar acum, cu el aprins, am realizat cât de fragilă poate fi tehnologia în fața naturii. În sinea mea, am știut că trebuie să fiu mai vigilentă pe viitor. Mi-am promis că nu voi mai neglija niciodată atât de ușor lucrurile importante.

Îl mai privesc odată, fericită, și ies, de data aceasta cu gândul să mă pierd în străzile orașului. Aerul greu al camerei mi se părea sufocant dintr-o dată, iar ideea de a-mi lăsa emoțiile în urmă mă îmbia ca o promisiune a libertății. Pe listă aveam câteva repere turistice sugerate de Sawa, așa că, fără să pierd vremea, am activat GPS-ul și am pornit în explorare. Cu fiecare pas, simțeam cum greutatea anxietății de mai devreme se evaporă, iar zâmbetul meu se lărgea de la sine, încurajându-mă să salut pe oricine îmi ieșea în cale.

Primul punct de interes era „Train Street”, care era surprinzător de aproape. Despre loc nu știam mare lucru – în mintea mea, prima zi trebuia să fie doar despre scris și reflecție, dar iată că viața, ca de obicei, avea alte planuri pentru mine. Aparent, „Train Street” era exact ce sugerează

numele: o stradă traversată de o cale ferată activă, în jurul căreia oamenii își trăiau viața obișnuită, cu case, magazine și ateliere de artizanat, toate așezate la doar câțiva metri de șinele unde treceau trenurile. Fascinant și, în același timp, puțin ireal.

Plimbându-mă fără țință, privirile localnicilor mă urmăreau cu o ușoară curiozitate. Evident, cu pielea mea albă și părul blond, ieșeam din peisaj ca o pată de culoare străină într-o pictură locală. În scurt timp, o femeie s-a apropiat de mine, zâmbindu-mi larg și m-a invitat să mă așez în micul ei local. Acceptarea a venit imediat – aveam gura uscată ca nisipul din deșert, iar setea îmi transforma fiecare gând într-un ecou îndepărtat.

Am trecut de barieră și am ajuns la calea ferată. Totul era ca un tablou dintr-un film hollywoodian – clădiri mici, restaurante și cafenele înșirate de-a lungul șinelor, magazine cu picturi și obiecte de artizanat vibrând de culoare și viață. Părea o lume suspendată în timp, unde modernul se întâlnea cu tradiționalul într-un dans perfect coordonat. Am primit rapid un meniu în mână și, fără să stau pe gânduri, am comandat un shake de mango. Femeia m-a privit atent, ca și cum aș fi fost o comoară rară de care nu voia să se despartă prea ușor. În câteva minute, shake-ul mi-a fost adus – dulce până la extrem, cu siguranță plin de zahăr. O lecție importantă pe care o notez mental: să cer fără zahăr data viitoare.

În timp ce sorbeam din paharul rece, priveam fascinată în jurul meu. Fiecare colț era o explozie de ingeniozitate, de creativitate – casele transformate în mici afaceri, vitrinele pline de obiecte colorate, toate așteptând turiști curioși. Era greu de crezut că, la ore fixe, aceste mici paradisuri trebuiau demontate rapid pentru a permite trecerea trenului. Un joc al hazardului, minunat regizat de oameni

simplici, dar ingenioși. Fără să realizez, mă lăsam absorbită de magia locului.

După ce am terminat shake-ul și am plătit, m-am ridicat să explorez zona. Voiam să fac câteva poze, să capturez tot ce mi-a atras privirea: de la tarabele pline de mărunțișuri, până la florile care împodobeau căsuțele. Nu am așteptat să văd trenul trecând – necunoscând orarul lui – însă am continuat să mă pierd printre oameni și obiecte. Fiecare loc părea să aibă o poveste ascunsă în culori, în forme, în materialele lucrate manual. Era un contrast incredibil față de Hanoiul prin care trecusem.

În cele din urmă, căldura devenise insuportabilă, iar epuizarea mă ajunsesese. Oamenii mă trăgeau de mânecă să-mi vândă diverse obiecte, dar tot ce-mi doream era un pic de liniște și răcoare; așa că am plecat.

Am mai vizitat câteva monumente, făcând zeci de poze și videoclipuri. Totul părea nou, viu, chiar și cele mai banale lucruri – floricelele de pe marginea drumului – păreau bijuterii, iar copacii uriași – adevărați coloși ai timpului – îmi luau respirația. Traficul? Un amalgam imposibil de descris, o nebunie orchestrată de claxoane și motoare, ceva ce părea să sfideze orice lege a fizicii. În Manila văzusem trafic, dar aici... era de neimaginat.

Încet-încet, uitasem complet că, doar cu două zile în urmă, eram încă în România. Din când în când, câte un flash îmi amintea de ultimele luni, de lumea aceea în care mă simțisem captivă. Fugisem de ea ca de un lup rău și clar nu-mi doream să mă întorc prea curând. În mod ciudat, „aici” nu mă simțeam deloc străină. Singura diferență era limba pe care nu o înțelegeam.

Seara s-a lăsat devreme, cu toate că nici nu era ora 19:00. Întunericul a căzut peste oraș ca o mantie grea, dar nu eram departe de hotel. Cu toate acestea, nici nu-mi doream

să mă întorc atât de repede în acea cameră fără suflet. Așa că, am continuat să mă plimb, fără un scop clar, oprindu-mă în fața vitrinelor, admirându-mi uneori propria reflecție.

Brusc, ploaia a început să cadă în rafale, forțându-mă să intru într-o agenție turistică aflată chiar acolo. Mă luase pe nepregătite, iar stropii ei mari, reci, îmi loveau fața. Agenția părea să mă fi ales ea pe mine, nu invers. Abia trecuseră câteva secunde de când intrasem, iar afară deja se dezlănțuise o urgie. Totul se repeta: era exact ca la sosirea mea în Hanoi. „*Oare plouă aici în fiecare seară?*” mă întreb, zâmbind amar.

Băiatul de la birou m-a întâmpinat cu un salut și un zâmbet blajin, de dincolo de o pereche de ochelari cu ramă groasă. Fața lui rotundă, nasul turtit, erau aproape ascunse sub acei ochelari. I-am răspuns la salut, realizând brusc cât de ironic este faptul că, uneori, Universul te aruncă în situații complet neașteptate. Dacă l-aș fi văzut dimineața, probabil nu aș fi intrat niciodată aici.

„— Cu ce te pot ajuta?” m-a întrebat el, ignorând complet faptul că eram acolo *doar* din cauza ploii torențiale. De parcă voia să mă convingă că intrarea mea în agenție fusese o alegere deliberată. Zâmbind, am decis să-mi joc cartea. Pe peretele din spatele lui era un poster uriaș cu superbe orezării din Sapa, o imagine care m-a captivat pe loc. Din lista cu atracții de la Sawa, numele „Sapa” mi-a sărit în minte ca un ecou. Era trecut acolo ca fiind „de neratat”, iar imaginea aceasta verde părea să confirme totul.

Tom, așa cum am aflat că se numea, m-a invitat să iau loc. M-am așezat, punându-mi picior peste picior, pregătită să ascult – nu aveam altă opțiune, căci ploaia nu dădea semne că s-ar opri. Părea că fusesem oarecum capturată de moment, iar Tom, relaxat, a început să-mi prezinte tururile disponibile. Vorbea continuu, bombardându-mă cu informații

ca un torent verbal, fără să încetinească. În scurt timp, aveam deja un plan detaliat pe o foaie mare de hârtie, așa cum procedase și femeia de dimineață. „*Oare asta să fie modul lor de a lucra?*” m-am întrebat, amuzată.

Tom a fost insistent, vorbind rapid și încrezător, dar părea să știe ce face, iar entuziasmul său pentru excursii a fost contagios. Simțeam tendința de a pleca imediat, doar să scap de presiunea lui, dar ploaia torențială îmi tăia orice cale de evadare. Așa că am rămas prinsă în capcană, iar el continua să vorbească, relaxat, despre tururi cu motociclete și alte aventuri.

„– Ha Giang Loop este o experiență unică, o tură cu motocicletă, cu șofer,” mi-a spus el.

Tentant, dar simțeam că ceva nu se potrivește cu planurile mele. Sapa, însă, îmi captase atenția complet, de parcă mă chema.

Mintea mea dezbătea intens – am rezervat 6 nopți în Hanoi, dar aveam doar 30 de zile de viză. Până să ajung în Ho Chi Minh, aveam de parcurs peste 1.600 de kilometri. Măine mergeam în turul de la Ha Long Bay, iar zilele începeau să pară tot mai scurte. „*Dar acele orezării... Pfff!*”

În cele din urmă, am decis să refuz turul cu motocicletele, oricât de tentant ar fi fost. Cu un oftat adânc, am ales excursia de două zile și o noapte la homestay în Sapa, plătind 75 de euro. Deși pierdusem o noapte de cazare la Hanoi, nu-mi păsa. Știam că făcusem alegerea corectă. Măine, Ha Long Bay; joi și vineri, exploram Hanoiul. Sâmbătă dimineață, plecam spre Sapa. Planul era perfect. Sau cel puțin așa credeam.

Am plătit turul, iar când am ieșit, ca prin minune, ploaia se opri. Sincronizare perfectă! Tom era mulțumit, iar eu eram... flămândă. Îmi aminteam că nu mâncasem aproape

nimic toată ziua, așa că l-am rugat să-mi recomande un loc unde să mănc.

„– Ce vrei să mănânci?” mi-a răspuns el cu o întrebare capcană, la care eram total nepregătită.

„– Ăăă... habar n-am,” am spus zâmbind stângaci, iar el a izbucnit în râs, făcându-i ochelarii să tremure pe nas.

Primesc adresa unui restaurant de la Tom, care mă asigură că mâncarea este delicioasă, iar la fața locului voi putea să aleg ce îmi face cu ochiul. Îmi dă încredere recomandarea lui, așa că pornesc GPS-ul și în doar cinci minute ajung la destinație.

Restaurantul mă întâmpină ca o oază de lumină și viață – o clădire impunătoare, unde mesele sunt pline de râsete și conversații animate. De cum deschid ușa, mă izbește zgomotul vesel al turiștilor și aroma seducătoare care plutește din bucătărie. O tânără chelneriță mă întâmpină imediat: „– Doriți să mâncați?”

„– Da, clar!” răspund eu fără ezitare, iar ea îmi spune că sunt câteva locuri libere la etaj și îmi arată scările ascunse în spatele încăperii. Mă strecur printre mese, traversând culoarul îngust, cu un singur gând în minte: „*Restaurant renumit, plin de turiști... mâncare pe măsură!*” Râd în sinea mea. Nu aș fi pășit niciodată în acest loc fără recomandarea lui Tom, dar acum mă simțeam plină de entuziasm și foame. Mirosurile delicioase care veneau din bucătărie îmi făceau stomacul să danseze de fericire.

Când ajung la ultima treaptă, un tinerel, care părea să nu aibă mai mult de 18 ani, mă întâmpină cu un zâmbet și mă invită să-l urmez. Atmosfera de la etaj era vibrantă, cu două grupuri mari de turiști europeni, probabil nemți sau olandezi. O masă mică pentru două persoane, lângă fereastră, era liberă. Mă așez acolo, lângă un bărbat cu păr cârlionțat, de vreo 60 de ani, cu tatuaje care îi împodobeau corpul, dându-i

un aer rebel. Îmi zâmbește scurt din spatele ochelarilor și își vede mai departe de mâncare.

Mă așez confortabil, iar băiatul, al cărui ecuson afișa numele „Tung”, îmi aduce meniul. În timp ce răsfoiam paginile, gândul meu nu putea să nu observe cât de „fancy” părea locul. Decorurile erau rafinate, chelnerii săritori, iar uniformele lor impecabile. Erau detalii care mă impresionau profund.

Tung reapare, iar eu, încă indecisă, îl rog să-mi recomande ceva. Fără ezitare, îmi sugerează un suc de ananas și un fel de mâncare care, după spusele lui, sigur îmi va plăcea. Nu aveam idee ce voi mânca, dar asta nu mai conta – îmi propusesem să explorez bucătăria vietnameză fără prejudecăți. Tot ce știam era că prețul total va fi 130.000 dong (aproximativ 26 de lei) și mă simțeam perfect împăcată cu asta.

Când mâncarea a sosit, Tung m-a privit cu un zâmbet complice, întrebându-mă: „– Crezi că ai nevoie de instrucțiuni?” Am râs cu poftă.

„– Bineînțeles,” răspund eu, uitându-mă la cele trei farfurii din fața mea ca la niște piese dintr-un puzzle pe care trebuia să-l rezolv. Prima farfurie era plină cu frunze de salată verde, mentă proaspătă și noodles albi, impecabil fierți. A doua farfurie găzduia ceapă caramelizată, muguri de bambus și bucăți de carne prăjită, care încă sfârâiau. Iar stomacul meu... parcă avea un spectacol de sunete în desfășurare.

Pe o farfuriuță, un mic bol de sos galben stătea provocator lângă fâșii de ardei iute roșu, tăiate fin. Într-o punguță discretă, părea că se află ceva ce semăna cu șervețele transparente – habar nu aveam ce erau. Două mânuși de unică folosință așezate deasupra punguței completau tabloul. Iar a treia farfurie? Goală, așteptând să fie umplută de creativitatea mea culinară, sub atenta privire a lui Tung.

Probabil aveam o expresie care trăda o confuzie totală, iar Tung, cu un zâmbet larg pe buze, a decis să preia frâiele. A început să-mi arate fiecare pas al procesului, mișcându-se cu o grijă de parcă ar fi pregătit o operă de artă. Nu-mi puteam dezlipi ochii de mâinile lui, care lucrau cu o dexteritate aproape hipnotică. Rachetele ar fi putut să treacă pe lângă mine și nu aș fi observat.

Tung și-a pus mânușile și a scos din punga cu „șervețele” o foaie subțire de orez, transparentă ca o aripă de libelulă și a așezat-o pe farfurie. Peste ea, a adăugat o frunză de salată verde și câteva crenguțe de mentă. Mirosul proaspăt de mentă m-a izbit brusc, ca o explozie de primăvară. Apoi, cu mișcări precise, a desfăcut câțiva noodles, i-a așezat delicat peste mentă și a continuat să adauge ceapă caramelizată, muguri de bambus și bucăți de carne, completând totul cu câteva fâșii subțiri de ardei iute.

Rezultatul? O ruladă verde, perfectă, pe care Tung mi-a indicat să o înmoi în sosul galben. Curiozitatea mea învinsese orice reținere, așa că am mușcat din ruladă, fără să mă gândesc prea mult. O explozie de arome mi-a invadat gura – menta proaspătă, ceapa dulce și ușor crocantă, carnea suculentă și ardeiul iute... Simțeam cum fiecare înghițitură era o poveste în sine. Ardeiul mi-a adus rapid o lacrimă în colțul ochiului stâng, dar nu-mi păsa. „*Wooow... wooow... wooow...*” mi-am zis în gând, luând încă o înghițitură.

Ridic ochii și îl văd pe Tung, stând lângă masă, urmărind cu interes fiecare reacție de pe fața mea. Zâmbea satisfăcut, ca un artist care își vede opera de artă admirată de public. „– De aici te descurci singură,” a spus el, lăsându-mi restul de ingrediente și făcându-mi cu ochiul.

Am continuat să-mi prepar următoarele rulade, dar... adevărul e că mi s-au cam împrăștiat pe farfurie. Mâinile mele nu aveau precizia lui Tung, dar nici asta nu conta. Am mâncat

cu mâinile, ardeii iute mi-a adus mai multe lacrimi decât m-aș fi așteptat, dar am savurat fiecare înghițitură. „*Never say never, Yda!*” mi-am spus, râzând în sinea mea.

La un moment dat, Tung a apărut din nou lângă mine, întrebând cu un aer conspirativ: „– Ești sătulă?” Am ridicat ochii surprinsă. Ce chelner te întreabă dacă ești sătul? Dar da, eram sătulă și super picantă! Mulțumit de răspuns, Tung m-a rugat să las un review pe TripAdvisor, dacă am fost încântată de experiență. Încă înainte de a primi nota de plată, am scris review-ul, ca să nu uit niciun detaliu.

Satisfăcută, am pășit înapoi pe străzile zgomotoase și pline de viață, pregătită pentru ceea ce Hanoi mai avea în rezervă. Am fost fascinată instant de luminile vibrante ale nopții. Simțeam că am fost transportată într-o altă dimensiune acolo, la masa mea, cu Tung și ruladele lui. Totul părea să se schimbe când am ieșit din restaurant. M-am oprit pe trotuar și, asemenea unui moment de revelație, am înțeles cât de imprezvizibilă poate fi viața dacă îi dai voie să fie. Râdeam singură, fără să-mi pese de privirile oamenilor. „*Sunt singură în lume și îmi placeeeeeee maxim!*”

Un aparat de înghețată de pe stradă mi-a atras atenția. M-am oprit să-mi iau un cornet, sperând că îmi va răcori usturimea din gură. A fost binevenit. Era sfârșitul perfect pentru o zi plină de senzații. Ajunsă în camera mea, primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific laptopul. „*Dragul de el, mă așteaptă cuminte și funcționează perfect.*” Am făcut duș, m-am întins în pat și mi-am lăsat gândurile să zboare către turul de mâine la Ha Long Bay.

M-am trezit gândindu-mă la aventurile din Palawan, la Yow cel insistent și la Essra cel fermecător și la acea barcă albastră care m-a purtat prin Big Lagoon. Nostalgia m-a cuprins pentru câteva momente, dar mi-am revenit rapid. Am

deschis Instagram-ul – nimic nou. „Reset, Yda!” mi-am spus, zâmbind amintirilor.

Pe WhatsApp, mesajele continuau să vină, dar nu simțeam oboseala. Aveam o energie stranie, ca și cum toate evenimentele zilei fuseseră doar începutul unei noi aventuri. „Ce-o fi cu mine de nu am somn?” Mă gândeam că aș putea să dau o altă tură de oraș, dar m-am ridicat doar pentru câteva exerciții. Fără rezultat. Ceasul era deja 3:30 – aproape dimineață, iar alarma pentru tur urma să sune imediat. Mă simțeam ca un strigoii, în camera aceasta care era ca un buncăr subteran, plin de ecouri. Am simțit cum sunetul alarmei avea să spargă liniștea curând, ca o fanfară în mijlocul întunericului. Dar – trebuia să mă ridic... turul aștepta.

„În natură, nimic nu este perfect și totul este perfect.” – Alice Walker

Capitolul 4

22 iunie 2023, joi

„Printre perle, stânci și tărmuri de vis”

Ha Long Bay – Vietnam

La 8:40, urc în autocarul pentru turul din Ha Long Bay. Am așteptat vreo 20 de minute în holul hotelului să mă preia șoferul. Eram atât de obosită, încât îmi venea să mă lungesc pe canapeaua aceea și să dorm adânc, fără să-mi mai pese de restul lumii. Ghida noastră de astăzi – o tânără drăguță de vreo 25 de ani, îmbrăcată într-un tricou portocaliu al companiei – mă anunță că sunt ultima persoană care urcă și

că acum, cu autobuzul plin, suntem gata de plecare. Singurul loc liber este lângă o femeie blondă, cu pielea atât de albă și pistriuată, încât părea că nu văzuse soarele de ani de zile. Se prezintă rapid – Jenny, din Marea Britanie. Dar nu schimbăm mai multe cuvinte. Îmi pun căștile pe urechi, dornică să mă scufund în muzică și, probabil, să moțai până la prima oprire.

Oamenii din autocar erau cuminți, liniștiți, iar ghida ne-a lăsat în pace, un lucru pe care l-am apreciat în tăcere. Cred că am și adormit puțin, pentru că următorul lucru pe care mi-l amintesc este oprirea la o benzinărie pentru toaletă. Cobor rapid să mă dezmoțesc, dar mă trezesc din nou în autocar, aproape deznădăjduită de căldura sufocantă. Aerul dinăuntru devenise irespirabil, iar când ghidul ne anunță a doua oprire, nici măcar nu înțeleg ce spune. Văzând însă cum toată lumea coboară, fac la fel.

Abia după ce pășesc afară realizez unde ne aflăm. O fermă de perle! „Woow!” îmi spun în sinea mea, surprinsă. Îmi revin puțin, scuturându-mi oboseala.

Fermecată de locul nou, intru împreună cu ceilalți turiști, dar ne împrăștiem rapid prin imensa încăpere. Totul părea un furnicar – o hărmălaie de neimaginat, cu zeci de oameni care se mișcau haotic, fiecare absorbit de câte ceva. Mă simțeam complet nepregătită pentru acest popas. „*Oare femeia care mi-a vândut turul mi-a spus ceva de ferma asta?*” mă întreb, confuză. În mod clar, engleza mea defectuoasă îmi jucase, din nou, o festă.

Am rătăcit prin sala principală, unde erau mai multe standuri care explicau procesul de cultivare a perlelor. Îmi părea că mă aflu la un congres dedicat acestor mici minuni ale mării, iar faptul că eram acolo părea ireal. M-am învățat printre standuri, făcând câteva videoclipuri, dar nu o zăream nicăieri pe ghida noastră în tricou portocaliu. Mă simțeam pierdută, dar nu disperată. Nici nu știam cum arătau colegii

mei de autocar, dar, oricum, nu vedeam nicio față cunoscută. Am ridicat din umeri și am mers mai departe, absorbită de zumzetul infernal care umplea încăperea uriașă, amplificându-se între pereții ei.

Am petrecut ceva timp admirând standurile cu perle – bijuterii ce străluceau sub lumina neanelor, ca niște nestemate ale naturii. La un moment dat, am simțit însă că era timpul să mă desprind din această lume fascinantă și am trecut în cealaltă încăpere. Vitrinele erau pline de bijuterii, picturi, obiecte din sticlă, ceramică, dar și haine, dulciuri și băuturi locale. Erau atât de multe lucruri de vânzare, încât locul îmi părea o catedrală a consumului.

Cu toate acestea, deși mulți oameni, la fel ca mine, nu cumpărau nimic, își înghesuiau aparatele de fotografiat la vitrine. Am decis să ies. Soarele orbitor m-a lovit imediat, ca un pumnal de lumină, direct în frunte. Primul instinct a fost să mă întorc în răcoarea clădirii, dar gândul de a asculta din nou ecoul acelui vuiet îmi părea insuportabil. Mi-era și foame, așa că m-am îndreptat spre standurile din fața clădirii, în căutarea unei gustări rapide.

Mirosul puternic de cafea m-a trezit din letargie și mi-am dat seama că nu băusem nicio cafea astăzi. „*Și nici n-am mâncat nimic!*” mă atenționează stomacul meu, aproape indignat. Era aproape ora 11:00, dar, amintindu-mi că aveam o masă inclusă pe vas, mi-am spus că mai pot rezista puțin. Un fior rece mi-a trecut brusc pe șira spinării: „*Cu ce autocar am venit?*” Nu aveam niciun reper concret și mă simțeam deodată dezorientată. M-am învârtit o vreme în parcare imensă, căutând din priviri pe cineva cunoscut. Din fericire, am zărit-o pe ghida noastră, așa că m-am îndreptat direct spre ea.

Pink era o tipă micuță, slăbuță, cu pielea măslinie și un contrast izbitor între părul ei lung, negru și numele roz pe

care îl purta. „*Cine oare s-a gândit să o numească Pink?*” m-am întrebat, extrem de amuzată, dar gândul a dispărut repede. Am schimbat câteva cuvinte cu ea despre excursie, iar în acel moment a apărut un alt tip, tot din autocarul nostru. Le povestesc despre planurile mele pentru Sapa, iar el, brusc entuziasmat, începe să-mi povestească despre Ha Giang Loop. Îmi spune că nu ar trebui să ratez acel tur cu motocicletele, că este o experiență de neuitat, pentru că tocmai se întorsese de acolo. Îl ascultam fascinată. „*Nu l-am întrebat nimic... și, totuși, îmi povestește totul cu atâta pasiune...*” După toate discuțiile de ieri cu Tom, care încercase să mă convingă să merg în Ha Giang Loop... „*Ce coincidență stranie!*”

Îmi verific telefonul și, căutând mai multe informații, aflu că Vietnamul este considerat „una dintre minunile naturale ale lumii”. Cine ar fi crezut? Mama, când a auzit prima dată că vreau să vizitez această țară, m-a întrebat confuză: „— Păi nu e război acolo?” Nu, războiul fusese cândva, dar Vietnamul este mult mai mult decât conflictul care i-a umbrat imaginea. Fermele de perle de cultură sunt doar una dintre numeroasele comori ascunse ale acestei țări. Citesc cu fascinație despre procesul de cultivare a perlelor, iar fiecare detaliu pe care îl descopăr îmi clarifică acele lucruri pe care nu le înțelesesem mai devreme.

Ne urcăm în autocar, continuându-ne drumul către Ha Long Bay – o destinație faimoasă în Vietnam, parte din Patrimoniul Mondial UNESCO. Era deja trecut de amiază când am ajuns în port, iar telefonul meu se descărcase complet după orele de muzică. Alături de ceilalți turiști din autocar, în mare parte tineri, coborâm veseli și gălăgioși în parcare uriașă a portului. După câteva minute de așteptare, Pink ne aduce biletele și ne îndreptăm către ponton, unde o mulțime de ambarcațiuni de toate mărimile erau aliniate.

Vaporul nostru – de fapt un mic vas de croazieră de o zi – nu era foarte mare, dar avea un restaurant și o punte superioară unde ne puteam relaxa. Sala de mese, închisă pe toate laturile cu geamuri mari din sticlă, semăna cu o seră uriașă, unde soarele pătrundea fără milă. Fără aer condiționat, era de neimaginat să rezistăm acolo mai mult de câteva minute.

Pink ne invită să ne așezăm la mesele deja pregătite. Vaporul pornește încet, iar noi suntem absorbiți de bunătățile servite, devorând tot ce ne era adus de câteva fete din echipaj. Eram câte opt persoane la fiecare masă, iar eu am nimerit într-un grup de tineri gălăgioși. Prin fața noastră se perindau zeci de feluri de mâncare: rulouri umplute, sos cu carne de pui și ciuperci, orez fiert, noodles albi ca zăpada. Doi dintre tineri erau familiarizați cu bucătăria vietnameză și ne explicau cu entuziasm ce conțin anumite preparate. Curiozitatea noastră părea nesfârșită, gustam din fiecare farfurie, lăsându-ne fermecați de aromele diverse.

Un fel de ruladă în formă de inimioară a stârnit o mică rumoare, dar ceea ce era cu adevărat surprinzător era modul în care mâncarea venea în valuri. Fiecare nou preparat era întâmpinat cu entuziasm, chiar dacă eram deja sătui. Salată de crudități, raci, un pește uriaș prăjit, caracatiță fiartă – toate erau servite pe rând, însoțite de o multitudine de sosuri. Ne îmbuibam, iar eu simțeam că abia mai pot respira, de parcă stomacul meu urma să plesnească.

Acum, când scriu aceste rânduri, îmi dau seama cât de memorabil ar fi fost dacă cineva ne-ar fi filmat în acel restaurant. Râsetele, farfuriile care se goleau într-o clipită, conversațiile amuzante – toate s-ar fi transformat într-un film de comedie savuroasă. Toate acele delicii dispăreau cu o viteză amețitoare, de neimaginat. După ce ne-am săturat, vocile noastre au devenit și mai zgomotoase, iar atmosfera

era ca la un festival. Ne-am potolit doar când Pink a apărut printre noi, explicând programul zilei și invitându-ne să ne relaxăm pe puntea superioară a vasului.

Nu aveam cum să refuzăm invitația de a ne bucura de soarele blând și de priveliștea copleșitoare a stâncilor faimoase printre care navigam. Cu toții ne-am înghesuit nerăbdători pe scara îngustă, precum niște copii dornici de senzații noi. Distrăți de mâncarea delicioasă și de poveștile din timpul mesei, nu ne ostenisem să aruncăm nici măcar o privire pe geam. Când am ajuns sus, ne-am oprit brusc, capturați de peisajul care ni se desfășura în fața ochilor. Era ca și cum timpul însuși ar fi încetinit pentru a ne lăsa să contemplăm măreția naturii.

Stâncile pe care le văzusem în fotografiile agenției, ce păreau mici și nesemnificative, se dezvăluiau acum ca niște coloși de piatră, ridicându-se impunător din mare. Eram atât de mici în fața lor, de parcă Universul voia să ne arate locul nostru în această lume vastă. M-am așezat imediat într-un leagăn liber și m-am lăsat mângâiată de briza mării, absorbind cu toate simțurile mirosurile ei. Fiecare și-a găsit un loc – unii s-au așezat pe bănci, alții pe jos – într-o tăcere solemnă, fiecare pierdut în propria lui reverie.

Spectacolul era mai mult decât uimitor – era visceral, o experiență pe care nu ai cum să o înțelegi cu adevărat decât dacă ești acolo, martor la această desfășurare a măreției sălbatice. În timp ce priveam stâncile impunătoare și marea calmă, am simțit un sentiment ciudat de pace, ca și cum acest loc ar conține răspunsuri la întrebări pe care nu mi le pusesem încă.

Brusc, mi-am amintit de cuvintele lui Sawa, care, în felul său, anticipase fascinația pe care urma să o trăiesc aici:

„– Dacă ar fi să aleg o țară pe care să o vizitez din nou, ar fi Vietnam. Este de neegalat. M-aș întoarce oricând. Nu se

compară cu nimic altceva. Totul, de la peisaje la cultură, este superb.”

„*Magnific, uluitor, uimitor!*” Îmi repetam aceste cuvinte în minte, aproape ca o mantră. Energia locului vibra prin mine, străbătându-mi pielea ca un scurtcircuit. Eram cuprinsă de un vis – mă vedeam plutind sub cerul înstelat, pe puntea unui vas care aluneca lin pe valurile blânde. Gândul că aş putea rămâne aici pentru totdeauna m-a fulgerat brusc, iar faptul că ne aflam atât de aproape de China adăuga o aură mistică locului. Simţeam că mă aflam la graniţa dintre două lumi.

Marea – liniştită ca o oglindă de cristal – reflecta stâncile înalte şi formele ciudate ale acestor minuni geologice, în timp ce vaporaşul nostru înainta fără grabă, într-o linişte care părea ireală. Toţi ceilalţi făceau fotografii, selfie-uri, înregistrau fiecare moment, dar eu nu mai aveam nevoie de amintiri digitale. Ce mi-ar fi plăcut, însă, ar fi fost să le pot citi gândurile. „*Oare ce simte fiecare în faţa acestei frumuseţi copleşitoare?*”

Pink a apărut la un moment dat, dar era prea departe ca să o aud. Lumea mea interioară devenise un loc prea captivant pentru a mă întoarce la realitate.

După o vreme, vaporaşul nostru s-a apropiat de o mică plajă – următoarea noastră oprire. Spre deosebire de surpriza fermelor de perle, de data aceasta am acceptat situaţia cu o linişte interioară. Totul se potrivea perfect cu experienţa, de parcă locul avea propriul său ritm, iar noi îl urmam fără să ne împotrivim. Pink ne oferise două opţiuni: să urcăm la un punct de observaţie pentru a vedea marea de la înălţime sau să rămânem pe plajă. Căldura sufocantă şi şlapii mei nepotriviţi pentru escaladări m-au convins rapid să aleg plaja.

Cei mai mulţi dintre turişti au ales să urce, însă noi, câţiva „leneşi”, ne-am refugiat în apa caldă şi blândă a mării.

Fiecare clipă petrecută acolo, cu picioarele scufundate în apă și pielea mângâiată de soare, a fost o binecuvântare. Am stat probabil în jur de o oră – un timp care a trecut mult prea repede – apoi am pornit spre următoarea destinație: o peșteră unde vaporeșul a ancorat lângă un ponton.

Am început urcarea pe trepte nesfârșite, căldura fiind atât de intensă încât transpirația ne curgea ca după un maraton. Dar efortul merita din plin. Când am ajuns în vârful treptelor, panorama care ni s-a desfășurat în față ne-a tăiat respirația. Era ca și cum cineva ar fi transpus un peisaj de vis în realitate. Îmi aminteam de imaginea pe care o văzusem pe afișul agenției – același peisaj, doar că acum era viu, pulsând în fața mea.

Apa, cu nuanțele ei de verde marin, părea o oglindă fermecată în care soarele își reflecta razele, jucându-se pe unduirile mării calme. Stâncile păreau aruncate la întâmplare, ca niște jucării lăsate în urmă de un copil zeu care și-a abandonat joaca. Mă uitam la peisajul uluitor și mă simțeam transportată într-un tărâm de basm, departe de orice realitate familiară.

Am făcut câteva poze, dar camera telefonului nu putea capta decât o umbră palidă a măreției din fața mea. Ce vedeam cu ochii mei era pur și simplu ireal. Poate că par să exagerez, dar îți spun cu toată sinceritatea – golful acesta este dintr-o altă lume.

Cu greu și gâfâind, am urcat toate treptele până la intrarea în peșteră. Pink părea imună la frumusețea din jur, urcând fără nicio emoție vizibilă. Ne explica ceva, răspundea la întrebări, dar pentru ea, totul părea o rutină. „*Este posibil să te sature vreodată de atâta frumusețe?*” mă întrebam. „*De ce ne plictisim de lucrurile frumoase?*” Când nu avem ceva, ni se pare magnific, dar când îl avem, devine obișnuit, banal. Îmi amintesc cuvintele lui Mone: „– Rutina este precum rugina.”

Poate că asta mă face să vreau să călătoresc – fuga de această „rugină” care pare să erodeze chiar și cele mai minunate lucruri din viață.

Peștera era răcoroasă, dar umezeala grea și lipicioasă mi se lipea de piele. Aerul părea să mă înăbușe, iar nările îmi erau invadate de o senzație bizară, ca și cum ar fi fost acoperite de o mazăgă invizibilă. Împărțită în trei încăperi mari, această minune naturală îmi oferea liniște, departe de Pink și poveștile ei. Era ca și cum natura s-ar fi jucat cu timpul, sculptând forme din stâncă și creând un spectacol de proporții mitice – totul părea ireal.

După ce am explorat fiecare colț, am ieșit la lumină și am coborât treptele nesfârșite. Am traversat pontonul, întorcându-ne la vaporeșul care ne aștepta tăcut, legănându-se ușor pe apă. Am ajuns la autocar epuizați, dar cu o fericire tăcută, ce nu avea nevoie de cuvinte. Este uimitor cum locuri atât de frumoase pot să-ți stoarcă și ultima fărâmbă de energie, dar să-ți lase sufletul complet încărcat.

Pe vaporeș mi-am încărcat telefonul, pregătindu-mă pentru drumul lung. M-am așezat confortabil, am pornit muzica și m-am lăsat legănată de melodii. Cu ochii grei de oboseală, am moțăit pe tot parcursul celor aproximativ 170 de kilometri până la Hanoi.

Hanoi – Starlight Boutique Hotel, Vietnam

Era aproape ora 21:00 când autocarul m-a lăsat în fața hotelului. Mă simțeam ușor revigorată, deși corpul meu era în continuare obosit după călătoria lungă. Pe traseu, toți am dormit. Chiar și Pink, ghida noastră, se cufundase în somn, iar liniștea devenise atât de profundă încât motorul autocarului părea să fi devenit un fel de pasager, mormăind monoton în fundal.

Am urcat scările către camera mea, liftul fiind ocupat, gândindu-mă la stâncile colosale pe care le văzusem mai devreme. Mi se părea incredibil că acele formațiuni naturale mă priveau cu o tăcere atât de profundă, de parcă ar fi păzit de milenii apele liniștite ale golfului Ha Long. Cu gândurile plutind printre acele imagini copleșitoare, mă întrebam dacă voi putea dormi sau dacă noaptea va fi din nou lungă și albă. Ațipisem pe drum, dar somnul nu fusese suficient să-mi aline complet oboseala.

Am intrat în baie pentru un duș binemeritat. Jetul de apă caldă m-a învăluit ca o îmbrățișare reconfortantă, spălând nisipul fin și transpirația adunată în timpul zilei. Când am ieșit, mi-am dat seama că nu era niciun prosop. „Ups!” Am rămas acolo, goală, în mijlocul băii, cu apa încă șiroind pe piele și un aer ușor confuz. „Ce fac acum?” mă întrebam în gând. Femeia de la curățenie uitase să-mi lase unul curat. Fără altă opțiune, am scotocit după prosopul de plajă, cam plin de nisip și impregnat cu mirosul specific zilelor călduroase. Trebuia să cobor la recepție și să cer un prosop nou. „N-aș vrea să mă șterg mâine dimineață cu ăsta...” m-am gândit, amuzată de ideea că acel prosop de plajă ar putea deveni un accesoriu nedorit.

În timp ce mă îmbrăcam pentru a merge la recepție, mi-a revenit în minte ideea de a-mi schimba planurile. Mă gândisem la asta mai devreme, în autocar, dar intenționeam să o pun în aplicare abia mâine. Dar de ce să aștept? La urma urmei, era deja parte din plan.

Totuși, ceva mă împingea să acționez imediat – impulsul era prea puternic ca să-l ignor. Oricum trebuia să ies din cameră, deci... Am decis să-i scriu lui Tom. Nu aveam nimic de pierdut – doar riscul de a primi un refuz sau de a nu-l găsi la agenție la ora asta.

„– Hello, Tom!” i-am scris pe WhatsApp.

Răspunsul lui a venit aproape imediat, surprinzându-mă: „– Hello, Yda! Te pot ajuta cu ceva?”

„– Da, te rog! Ești încă la agenție?” i-am răspuns, ușor nerăbdătoare.

„– Da, sunt aici. Spune-mi, ce pot face pentru tine?”

„– Aș vrea să schimb data biletului către Sapa. Se poate?” am întrebat, simțind cum îmi crește tensiunea în așteptarea verdictului.

„– Se poate, da. Dar ce s-a întâmplat?”

„– Pot să vin până la tine în 10 minute? Îți explic când ajung.” Nu mai voiam să pierd timpul. Am ieșit rapid, înainte ca să-mi răspundă.

„– Da, desigur,” îmi scrise el. Nu i-am mai răspuns.

La recepție era un alt angajat, diferit de băiatul de dimineață. Mi-a zâmbit prietenos din spatele biroului. I-am explicat problema prosopului și, cu o amabilitate naturală, și-a cerut scuze, promițându-mi că la întoarcerea mea voi primi unul curat.

Am ieșit din hotel cu inima bătându-mi ceva mai repede. Era un amestec de emoție, nerăbdare și curiozitate. „*Ce mă împinge să fac asta acum?*” mă întrebam, deși răspunsul era clar în mintea mea. Mă gândeam deja la schimbarea traseului meu prin Vietnam, iar Tom era persoana potrivită pentru a mă ajuta să pun totul în ordine.

În timp ce mergeam, privirea mi se pierdea în luminile străzii, în mașinile și scuterele care curgeau neîncetat prin oraș. „*Oare toți acești oameni știu încotro se îndreaptă?*” La fel ca mine, fiecare părea să fie absorbit de propria-i destinație, grăbit să-și ducă la capăt misiunea nopții.

Agenția lui Tom era situată pe o străduță îngustă din Old Quarter, slab luminată de câteva becuri chinuite care atârnavă din clădirile vechi, cu aer prăfuit. În timp ce mă apropiam, am primit un mesaj scurt de la el, cu locația exactă

și cuvintele: „– Te aștept!” Am zâmbit, simțind un val de liniște – era reconfortant să știu că cineva mă aștepta.

Când am ajuns, Tom era deja afară, cu privirea fixată în direcția din care veneam. Zâmbetul lui cald, prietenos, m-a relaxat imediat. „– Yda, ești bine? Ai ajuns mai repede decât mă așteptam,” mi-a spus, cu un ton vesel, care mi-a spulberat orice urmă de tensiune.

„– Da, m-am grăbit puțin. Îmi pare rău că te deranjez la ora asta, dar chiar am nevoie de ajutorul tău,” am răspuns, aproape fără să-mi ascund emoția din glas.

M-a invitat înăuntru, oferindu-mi același scaun din fața biroului său. Până în acel moment, nici nu realizasem cât de mică era agenția – o încăpere modestă, cu pereții acoperiți de postere viu colorate, fiecare promovând câte o destinație magică. „– Așadar, vrei să schimbi data biletului către Sapa, nu-i așa?” m-a întrebat, în timp ce s-a așezat confortabil și a început să tasteze ceva pe calculator.

Am început să-i explic cum planurile mele se schimbaseră neașteptat, din cauza unei noi oportunități. I-am spus că aș vrea să plec spre Sapa cu o zi mai târziu și, totodată, să includ și *Ha Giang Loop* în itinerariul meu. În timp ce vorbeam, mă simțeam nerăbdătoare și îngrijorată de posibilitatea ca lucrurile să nu iasă cum îmi doream.

Dar Tom mă asculta atent, fără să mă întrerupă, iar când am terminat, a început să râdă cu atâta poftă, că ochelarii i se scuturau pe nasul lui mic și turtit.

„– Păi nu ți-am spus eu de când ai intrat prima dată în agenție că e musai să mergi în *Ha Giang Loop*? Nuuu... Ai zis că tu vrei la Sapa. Nici măcar nu m-ai lăsat să-ți explic!” mi-a spus el pe un ton șugubăț, așa cum mă obișnuisem deja să-l aud.

„– Da, știi, știi... Dar m-am răzgândit!” am zis, râzând și eu. „Am vorbit azi cu cineva și mi-a spus că e musai să merg și acolo.”

„– Haha, super. Pe ăștia i-ai crezut imediat, dar pe mine nu m-ai ascultat deloc, de parcă vorbeam singur. Ar trebui să te cert puțin acum.” Nu-mi dădeam seama dacă glumea sau era serios, dar asta chiar nu mai conta.

„– Mda... Scuze, scuze!” Dar nu aveam nicio scuză plauzibilă, doar faptul că refuzasem să-l ascult.

„– Lasă, nu e nicio problemă.” Mi-a spus, revenind la tonul său prietenos. „Voi verifica imediat disponibilitatea și îți aranjez totul. Așa vom face, ca să ai o experiență de poveste.” Și-a ridicat privirea peste ochelari și mi-a făcut cu ochiul complice.

„– Mulțumesc mult, Tom!” Alte cuvinte erau de prisos.

O povară grea parcă îmi fusese luată brusc de pe umeri. Știam că planurile se vor schimba radical, dar simțeam că mă aflu pe calea corectă. Era clar că Universul avea un alt plan pentru mine, iar astăzi totul începea să capete sens.

„– Ha Giang Loop e ca și cum nu ai vizitat Vietnamul – dacă nu mergi acolo,” mi-a spus omul acela misterios din autocar. Și, chiar dacă nu știam nici măcar din ce țară provenea, aceste cuvinte m-au convins că *trebuie să ascult* semnalele Universului.

În acel moment, nu mai conta nimic: nici costul excursiei, nici limitările timpului meu în Vietnam, nici că venisem pentru mare, și nu pentru munte și cu atât mai puțin că aveam de parcurs mii de kilometri. Îmi doream să ajung la Ha Giang cu aceeași nerăbdare cu care un copil își dorește acadeaua de pe tejghea. Voiam să trăiesc fiecare clipă la maxim, fără să mă mai gândesc la limite. Libertatea de a alege calea care îmi aducea bucurie devenea o realitate

palpabilă și mă simțeam de parcă tocmai câștigasem o loterie cosmică.

Simțeam cu tărie că Universul mă călăuzește către o nouă aventură.

În timp ce Tom îmi actualiza itinerariul, am simțit un amestec de bucurie și anxietate. Schimbarea atât de radicală a planurilor mele era incitantă, dar incertitudinea a ceea ce mă aștepta îmi făcea și inima să tresară.

După câteva minute, Tom mi-a prezentat toate aranjamentele. Schimbarea totul pentru mine – în loc să plec sâmbătă dimineață către Sapa, așa cum plănuisem inițial, aveam acum un traseu complet nou. Voi pleca duminică dimineață, voi petrece o noapte într-un homestay din Sapa și luni seara voi porni direct spre Ha Giang. Acolo mă aștepta un tur cu motociclete, dormind în casele localnicilor, prin munți. Totalul pentru noul tur și modificările de program – doar 180 de euro – o afacere mai mult decât bună.

Eram într-un extaz și simțeam că plutesc pe un nor uriaș, alb și pufos. I-am mulțumit lui Tom și i-am spus că plec, asigurându-l că dacă mai este ceva de rezolvat, ne vom auzi pe WhatsApp. Era deja foarte târziu și voiam să-l las să plece acasă. Și atunci am aflat că el doarme în agenție, într-o cameră mică din spate. Ce? Nu-mi venea să cred.

Experiența aceasta este de departe cea mai extraordinară dintre toate. Cu patru ani în urmă, prinsă în rutina sufocantă de acasă, nici nu îndrăzneam să visez la libertatea pe care o trăiesc acum. Iar acum șase luni, când m-am întors din Filipine, doream să revin în Asia, dar nu-mi imaginam că totul se va desfășura atât de repede și că voi ajunge atât de departe de România. Realitatea a întrecut cu mult orice așteptare!

Am lăsat totul în urmă ca să pot pleca. Am vândut firma, mașina, am renunțat la chirie și la toate grijile de acasă

– facturi, taxe, angajați. După ani de muncă, tot ce îmi doresc este liniște și libertatea de a călători. „Oare cer prea mult?” mă întreb uneori. Mi s-a spus că sunt nebună, dar poate că nebunia asta este doar o altă formă de înțelepciune.

Nu am pierdut nimic – doar am câștigat noi experiențe. Acum vreau să explorez munții pe motocicletă, cu un șofer personal și nici nu pot să cred că voi face asta. Sunt liberă să călătoresc oriunde și să-mi schimb planurile cum îmi place. Această libertate este o revelație pentru mine – un dar neașteptat.

Am o nouă șansă la viață și vreau să o prind cu ambele mâini, să mă joc cu ea precum un copil cu jucăria mult râvnită. Această etapă este cea pe care am așteptat-o atât de mult timp și îmi promit că voi savura fiecare moment ca și cum ar fi ultimul.

M-am întors la hotel cu pași mari și hotărâți. Băiatul de la recepție mi-a dat două prosoape, nu doar unul și am urcat în camera mea. Parcă părea mai primitoare, mai caldă. Sau poate doar eu îmi schimbasesm gândurile. A fost o zi plină de schimbări și, deși eram fericită de felul în care s-au așezat lucrurile, nu reușeam să adorm. Mă răsuceam ca un pui pe grătar, încercând să-mi găsesc liniștea.

Am aprins lumina și am făcut câteva exerciții, dar nu m-au ajutat deloc. Puteam să alerg în jurul hotelului, dar era prea târziu. M-am cuibărit între așternuturi, sperând că somnul va veni. În întuneric, simțeam cum întregul meu corp vibra de energie, ca și cum străluceam în propria-mi noapte. În cele din urmă, oboseala m-a copleșit și, treptat, am adormit, zâmbind în sinea mea pentru tot ce urma să trăiesc.

„Nu poți descoperi noi oceane dacă nu ai curajul să pierzi țărnul din vedere.” – André Gide

Capitolul 5

23 iunie 2023, vineri

„În umbra pagodelor, în lumina liniștii”

Nu cred că m-am mișcat din poziția în care am adormit, pentru că m-am trezit complet amorțită, ca și cum aș fi fost prinsă într-o îmbrățișare de piatră. Telefonul suna disperat, încercând să mă smulgă din somnul adânc – o alarmă pe care o setasem fără să-mi dau seama cât de devreme avea să mă trezească. „Ora 7:00?” Absurditatea ideii că aș putea vizita orașul la o oră atât de matinală m-a făcut să zâmbesc ironic. M-am întins leneș după telefon și am oprit alarma, iar somnul m-a învăluit rapid, ca o pătură grea de catifea și m-a tras înapoi într-o liniște adâncă.

Trezirea reală a venit abia la 10:25, când o bătaie puternică în ușă mi-a tăiat legătura cu visele. Era camerista, ținând în mâini două prosoape și un sul de hârtie igienică, ca și cum ar fi venit înarmată pentru un război casnic. Mă uitam la ea, buimacă, încercând să-mi recuperez cuvintele din starea de somn confuz. Engleza era brusc doar o necunoscută de nivel înalt... Cum să-i explic că deja promisem prosoape de la recepție? Am gesticulat, încercând să-i spun „nu, nu”, dar nu am fost sigură că a înțeles mesajul meu dezordonat. În cele din urmă, i-am trântit ușa în nas și am mers direct la baie.

Afară plouă? Sau doar imaginația îmi joacă feste? În camera fără geamuri, realitatea părea întotdeauna să fie suspendată. Totul era încapsulat într-o atmosferă de incertitudine. Nu-mi plac camerele fără geamuri, sunt ca niște închisori invizibile, îmi taie orice legătură cu ritmul vieții de afară.

Am stat mult sub duș, lăsând jetul de apă să-mi spulbere oboseala, să mă curețe de toate senzațiile amortite de somn. Apa avea o magie aparte, parcă reconfigura fiecare părticică din mine. Când am ieșit, mă simțeam mai vie, dar oglinda din baie îmi trăda adevărul – cearcăne adânci, ochi obosiți, o privire care cerea imperios odihnă. „*Trebuie să dorm mai mult, altfel o să mă prăbușesc,*” mi-am spus, dar în același timp știam că asta nu avea să se întâmple prea curând. Aventurile prin Vietnam nu păreau să lase loc de relaxare.

Cu telefonul în mână, am instalat aplicația de taxi Grab, un simbol al legăturii mele fragile cu lumea modernă. Amintindu-mi de mesajele lui Sawa, am simțit o ușoară emoție. Hanoi mă aștepta, dar nu mai aveam mult timp să-i descopăr secretele. Duminică urma să plec către Sapa și să las în urmă această aglomerație vibrantă.

La 12:15, ieșeam din hotel într-o lumină orbitoare – un contrast puternic cu întunecimea camerei mele. Razele soarelui se răspândeau ca un văl de aur lichid peste tot orașul, de parcă ploaia de dimineață fusese doar o iluzie născută din somnul meu confuz. Un tânăr pe scuter a sosit în doar câteva minute după ce l-am chemat. M-am urcat în spatele lui și ne-am îndreptat spre Muzeul Ho Chi Minh.

Traficul din Hanoi, agitat și totuși fascinant, mă învăluia ca o mare mișcătoare de oameni și vehicule. M-am gândit, pentru o clipă, cum ar fi să am un astfel de tânăr doar pentru mine. Să mă plimbe în fiecare zi prin oraș, să fie ghidul meu tăcut prin iureșul perfect orchestrat al străzilor vietnameze. „*E absurd,*” însă acest simplu gând mă face să zâmbesc.

Când scuterul s-a oprit, am fost întâmpinată de o clădire imensă și impunătoare, dar fără să văd vreo intrare evidentă. M-am simțit ușor dezorientată, de parcă m-aș fi oprit într-un cadru fără ușă. Am verificat adresa pe GPS și am

descoperit că trebuia să ocolesc clădirea pentru a ajunge la poarta principală, la vreo 300 de metri distanță. Poate am selectat greșit locația, m-am gândit, dar nu mai conta. Am pornit, pe jos, trecând pe lângă o cafenea care părea să-mi șoptească să intru, dar am rezistat tentației. Mă hotărâsem să vizitez muzeul întâi. Cafeaua putea aștepta.

La poarta principală, am fost oprită de paznic. „– Dress code-ul nu permite pantaloni scurți și maieu, doamnă!” mi-a spus el cu o voce blândă, dar fermă. Regulile sunt reguli și nu eram echipată corespunzător. Cu o oarecare frustrare, am decis să mă întorc la cafenea. Senzația de disconfort creștea în mine – era ca și cum toate planurile mele se prăbușeau sub greutatea unor detalii minore.

Pe drum, un bărbat m-a oprit, oferindu-mi pantaloni lungi. „Serios?” m-am întrebat, surprinsă de cât de bine anticipa nevoia mea. Bărbatul era insistent, dar am refuzat politicos, încă sperând că voi găsi o soluție mai simplă. Am râs în sinea mea – afacerile de la colț de stradă, desfășurate ca niște tranzacții rapide și precise. Unii oameni știu să se adapteze la orice context.

În timp ce mă întorceam spre cafenea, gândindu-mă la aceste mici aspecte aparent ne semnificative, frustrarea s-a amestecat cu amuzamentul – deraierea de la un plan aparent perfect părea acum un moment de respiro. Am pășit într-un spațiu care părea mai degrabă un magazin de suveniruri artistic. Statuete, tablouri, boluri frumos decorate mă înconjurau ca într-un muzeu miniatural. Abia într-un colț am observat barul. Am comandat un cappuccino și m-am așezat la o masă pictată. Locul avea un aer boem, ca și cum ar fi fost o adunare de spirite creative, un loc unde artiștii se întâlnesc pentru a-și împărtăși gândurile și visele. „*Un refugiu pentru tinerii creatori,*” gândesc fascinată.

Gustul cafelei fierbinți mi-a adus o clipă de liniște. Am deschis telefonul și am scris un mesaj rapid către Sawa:

„– Nu mă lasă să intru la muzeu în pantaloni scurți și maieu...”

Răspunsul lui a venit imediat:

„– Da, da... știi că în temple și muzee e nevoie de ținută adecvată.”

Conversația noastră curgea fluid, dar în mintea mea, imaginea negustorului care îmi oferea pantaloni revenea constant. „De ce nu?” m-am întrebat. Am decis să mă întorc și să-mi cumpăr pantalonii lungi. Negustorul m-a recunoscut imediat și mi-a oferit o pereche „special pentru mine”. Am negociat puțin prețul și i-am luat cu 150.000 dong (30 lei).

Cu pantalonii mei nou achiziționați, m-am întors la muzeu, doar pentru a fi oprită din nou – de data aceasta pentru umerii mei goi. Era aproape comic, ca o serie nesfârșită de mici pași greșiți. Din fericire, a apărut un alt vânzător – cu eșarfe. Nu m-am putut abține să nu râd la cât de bine orchestrată părea întreaga situație.

După atâtea bătăi de cap, am reușit, în sfârșit, să intru în muzeu. Am petrecut ore bune hoinărind prin sălile pline de istorie, simțindu-mă ca un călător în timp. Dar adevărata revelație a zilei a fost Pagoda Interioară.

Când am pășit acolo, am simțit că pășesc într-o altă lume. Energia locului era palpabilă, îmi invadea simțurile și îmi aducea o pace pe care nu o mai simțisem demult. Mirosul bețișoarelor parfumate, muzica blândă, aerul dens și misterios mă învăluiau complet. Lacrimile mi-au curs fără să pot controla acest val de emoție. Nu erau lacrimi de tristețe, ci de fericire pură. Plângeam pentru că eram acolo, pentru că trăiam momentul și pentru că eram recunoscătoare vieții că mi-a oferit șansa de a fi exact așa cum îmi doream – liberă, neîngrădită.

Nici nu știu cât timp am stat așa, copleșită de forța aceluia loc. Nu am făcut poze. Era clar pentru mine că astfel de momente nu pot fi surprinse într-o imagine. Trăirea era prea intensă pentru a fi redusă la un simplu cadru.

La ieșire, soarele strălucea cu aceeași intensitate ca dimineața, de parcă timpul s-ar fi oprit într-un punct fix. Am continuat călătoria spre alte pagode, fiecare cu propria magie și farmec unic. Totul era limpede: eram pe Calea mea.

Spre finalul zilei, oboseala și-a făcut simțită prezența, ca o pătură grea așternută peste trupul meu. Am vizitat tot ce am putut, dar lista de „to-do” încă era lungă. M-am întors la hotel, dar mintea mea era încă agitată, plină de gânduri și trăiri. În sfârșit, când noaptea s-a lăsat complet și camera mea a fost înghițită de liniște, am adormit. Un somn adânc, de care aveam mare nevoie.

„Călătoria nu este despre locurile pe care le vezi, ci despre cum te transformă ele.” – Rolf Potts

Capitolul 6

24 iunie 2023, sâmbătă

„Fire invizibile: Întâlniri aranjate de Univers”

Mă trezesc încet, la sunetul familiar al alarmei telefonului. Sunt ascultătoare ca un copil disciplinat care știe că trebuie să se conformeze, chiar și atunci când somnul mai cere câteva minute de răgaz. Îmi propun ca măcar o dată pe săptămână să mă ridic devreme, să nu mă las pradă leneviei.

Ritualul de dimineață mă scoate din pat, încet, dar sigur, ca o rutină binecunoscută ce mă ghidează din inerție.

Îmi permit câteva momente să răspund la mesajele care curg de pe social media. Prietenii curioși mă întreabă constant unde mă aflu acum și când am de gând să mă întorc. Răspunsul meu, deja binecunoscut, vine ușor, fără ezitare: „– Habar n-am, n-am bilet de întoarcere.” Într-un fel, îmi place să simt această libertate nelimitată, ca o pasăre fără cuib fix.

Camerista mă așteaptă în fața ușii, gata să intre după ce ies, dar fără să comenteze sau să se arate grăbită. Îi zâmbesc și ies rapid din cameră cu gentuța pe umăr. Ora deja a sărit la 11:30 și îmi dau seama că singurul lucru la care pot să mă gândesc este... o cafea. Aseară auzisem despre celebra „Egg Coffee”, cafeaua cu ou vietnameză. Opiniile erau împărțite, dar nu-mi păsa. Curiozitatea mea culinară era în alertă maximă, așa că trebuia neapărat să o încerc.

Ploua ușor, stropii mari și reci căzând ritmic pe străzile înguste, dar eu, nepregătită, îmi amintesc că nu mi-am luat pelerina. Intru într-un magazin mic și cumpăr o pelerină nouă și un selfie stick, căci ploaia nu va reuși să-mi strice planurile de a captura momentele frumoase. Cu GPS-ul activat, mă îndrept către cafeneaua recomandată. Plimbarea printre stropi îmi dă o senzație ciudată de prospețime, dar și o ușoară nerăbdare să mă așez într-un loc cald.

Ajunsă în fața locației, mă simt ușor confuză. „*Unde e cafeneaua?*” Descopăr că intrarea e ascunsă în spatele unui magazin, printre lumânări aprinse și motociclete parcate, într-o semiobscuritate misterioasă. „*Ce loc ciudat și totuși fermecător,*” îmi zic, urmând treptele care par să mă ducă spre acoperiș. Când ajung sus, priveliștea mă lasă fără cuvinte. Deși terasa era goală din cauza ploii, lacul strălucea în zare, acoperit de un voal gri de nori, iar liniștea acestui colț ascuns părea ireală.

Găsesc o masă liberă în interior, unde câțiva turiști stăteau la povești. Fata care vine să-mi ia comanda zâmbește și, fără să mă uit în meniu, îmi spun clar ce vreau: faimoasa cafea cu ou. Îmi simt papilele gustative deja pregătite pentru ceva unic, ceva ce nu am mai experimentat.

Când aduce cafeaua, aroma mă învăluie. Înghit prima gură și sunt imediat transportată în copilărie. Gustul dulce, bogat și cremos îmi amintește de compoziția crudă de la checurile pe care le făcea bunica, acea dulceață pe care o furam înainte de a fi băgată la cuptor. Cafeaua cu ou are o textură catifelată, iar învăluirea ei e ca o îmbrățișare din trecut. Am plătit 45.000 dong (9 lei) pentru această mică minune și fiecare bănuț pare să merite din plin.

Privesc afară și îmi dau seama că am nevoie de ceva diferit. Îmi îndrept privirea spre lac, iar frumusețea lui îmi liniștește gândurile. „*Poate că uneori e bine să lași lista de planuri și să te ghidezi după instinct,*” îmi spun. Astăzi, nu vreau să vizitez temple sau pagode. Tânjesc după o experiență cu adevărat inedită, ceva care să mă scoată din zona de confort.

Deschid telefonul, ignorând murmurul din jur și caut ceva nou în apropiere. O atracție îmi sare imediat în ochi: Puppets Show. Nu am mai fost niciodată la un spectacol de păpuși, dar sună suficient de interesant încât să mă îndemne să îmi încerc norocul. Fără să mă informez prea mult, chem un taxi Grab pe motocicletă.

Îmi place să simt vântul prin păr și să privesc orașul desfășurându-se frenetic în jurul meu. Taximetristul, un maestru al evitării aglomerației, mă strecoară prin traficul infernal al Hanoiului. E o plăcere să fiu pasageră aici, fără nicio altă grijă decât să admir orașul ce se desfășoară sub ochii mei ca un film viu.

Ajung la Puppets Show și constat că mai am de așteptat până la ora spectacolului. E doar 14:50 și reprezentația zilei e programată pentru 17:15. Cumpăr biletul în avans, asigurându-mi locul, apoi mă întreb cum să-mi gestionez timpul până atunci. Piața An mi se pare o opțiune bună, așa că planific rapid o vizită acolo.

Din păcate, cursa de taxi eșuează. Ploaia a început din nou să cadă mai intens, ca o perdea grea de apă, iar șoferul nu mai apare. După zece minute de așteptare, decid să anulez cursa și iau asta ca pe un semn că ar trebui să rămân aproape de locul spectacolului. În loc să mă îndrept spre piața mare, îmbrac pelerina de ploaie și pornesc agale spre piața mică pe care o văzusem ieri, când am vizitat una dintre pagode.

Ploaia creează un peisaj melancolic, transformând lacul într-o oglindă încețoșată, iar eu îmi las gândurile să plutească în voie. Oamenii trec grăbiți pe lângă mine, aproape invizibili în propria lor agitație cotidiană. Eu, însă, nu mă grăbesc. Fiecare pas îmi pare un mic ritual, un dans lent printr-un oraș care parcă își trage răsuflarea între două reprize de ploaie.

Pe drum, trec pe lângă o tonetă de înghețată. Mă opresc, mă uit lung la aromele trecute pe tăbliță și simt tentația puternică să-mi cumpăr una. Dar îmi amintesc la timp că nu am mâncat nimic toată ziua, doar cafeaua cu ou. Zâmbesc amar și decid că desertul va trebui să aștepte.

Ajung în piață și mă îndrept direct către standul cu migdale. Dar, în mod ciudat, nu mai simt aceeași dorință să le cumpăr. Așa că aleg ceva diferit: un soi de alune crocante, asemănătoare cu caju, care par să aibă un gust interesant. Îmi iau punguța și mă simt ca un copil care a descoperit o mică comoară. Prețul? 110.000 dong (22 lei).

Încercând să-mi potolesc foamea, mă învârt prin piață și ochii mi se opresc pe un stand cu mâncare locală. Frigăruii prăjiți la un vas mare de femei îmbrăcate identic. Curiozitatea mă împinge înainte, iar una dintre femei îmi vorbește în engleză, prezentându-mi opțiunile: pui, vită sau legume. Decid că este momentul să mă bucur de o experiență culinară autentică, așa că aleg pui și legume. Condițiile par ok, iar eu sunt pregătită pentru aventura gustului.

Îmi pun sosurile și castraveții proaspeți lângă frigăruile din caserolă și plec cu sentimentul că am cucerit un mic Everest gastronomic. „*Cine ar fi crezut că voi ajunge să mănânc de pe stradă?*” mă amuză în sinea mea. Încă o dovadă că trebuie să spui „niciodată” cu foarte multă grijă.

Gândurile îmi aleargă în toate direcțiile. În timp ce caut un loc să mă așez și să mănânc, realizez cât de mult ne țin pe loc barierele pe care singuri ni le impunem. „Nu vreau asta”, „nu pot face asta” – toate sunt limitări pe care ni le construim ca niște ziduri invizibile. Dar cine le-a creat? Noi. Noi suntem arhitecții propriilor limitări.

Mă așez pe o bancă la marginea lacului, cu caserola pe genunchi și încep să mănânc în tihnă. Aromele mă învăluie, fiecare înghițitură e ca o descoperire nouă. Mă gândesc că viața e un pic la fel: plină de arome noi, de experiențe neașteptate, dacă ești dispus să-ți lași garda jos și să încerci.

În timp ce mănânc, contemplând fiecare înghițitură, îmi dau seama că Universul are mereu planuri pentru mine, chiar și atunci când eu nu le văd. Suntem doar intermediari, călători temporari printr-o lume care își țese singură firele de destin, fără ca noi să ne dăm seama întotdeauna. Iar acum, cu burta plină și Soarele răsărind timid de după norii grei, mă întreb cu un zâmbet: „*Oare va mai ploua azi?*”

Fac un scurt video cu lacul, pierdută între peisaj și propriile gânduri, apoi îmi așez caserola pe bancă. Gunoii e prea departe, iar liniștea asta e prea prețioasă pentru a o rupe cu un gest atât de banal. Lacul își schimbă culoarea pe măsură ce ploaia se retrage, iar cerul e de un albastru mai limpede, mai profund. Aerul are o prospețime aparte. Chiar și frunzele din copaci par mai verzi, ca și cum fiecare picătură de apă le-ar fi redat viața.

Verific ceasul și îmi dau seama că mai am o oră până începe spectacolul. Mă gândesc că voiam să ajung în piața An, dar uite că acum sunt aici, cu pofta de mâncare potolită de frigărui și o liniște binevenită în suflet. Oamenii trec pe lângă mine, unii mă privesc în treacăt, alții își continuă drumul, pierduți în propriile gânduri. Zâmbesc către Soarele care își face loc printre nori, ca și cum ar fi un vechi prieten ce a venit să-mi țină companie.

Pierdută în contemplarea lacului și a ritmului lent al vieții din jur, nici nu am observat când s-a apropiat băiatul. M-am trezit cu el în fața mea, privindu-mă fix, un puști de vreo 8-9 ani, cu un tricou albastru și pantaloni bleumarin. Ochii lui mari, plini de o curiozitate dezarmantă, mă studiau ca și cum aș fi fost un element neașteptat în Universul lui familiar. Siguranța cu care mă privea m-a surprins.

„– Hello, pot să vorbesc cu tine? Te deranjează?” a spus cu o voce clară și hotărâtă.

Am zâmbit, surprinsă de curajul lui. „– Hello. Da, poți vorbi cu mine. De ce nu?”

„– Vreau să-mi exerseze engleza cu tine, dacă nu te superi,” a adăugat, așezându-se nonșalant pe bancă lângă mine, fără să aștepte o invitație.

Am râs în sinea mea. „*Oare cine cu cine exersează engleza aici?*” L-am lăsat totuși să conducă conversația, bucuroasă de spontaneitatea momentului.

„– Eu sunt Huy. Pe tine cum te cheamă?”

„– Eu sunt Yda. Încântată să te cunosc, Huy.”

Ochii lui mari s-au luminat imediat. „– Și eu sunt bucuros să te cunosc!” Apoi s-a așezat și mai confortabil, lăsându-mi impresia că suntem vechi prieteni care se revăd după mult timp. Mut caserola într-o parte, lăsându-i mai mult spațiu, în timp ce mintea îmi zboară la întrebarea neașteptată: „*Oare de asta n-am ajuns în piața An? Pentru că trebuia să fiu aici, pentru Huy?*”

„– De unde ești?” a întrebat el, curiozitatea sărind din privirea lui ca o scânteie.

„– Din România,” i-am răspuns, zâmbind.

„– România?” A rămas pe gânduri pentru o clipă, apoi a continuat, entuziasmat: „Unde este România? Cât de departe e România? Cum se scrie România?”

Am deschis rapid Google Maps și i-am arătat. I-am indicat locul unde se află România și l-am comparat cu Vietnamul. Ochii lui s-au mărit din nou, plini de uimire.

„– Woow! Ce departe este... Și ce bani folosiți voi acolo?”

Am căutat repede o imagine cu bancnote românești și i-am arătat. Huy a luat telefonul și a mărit pozele, studiind cu atenție detaliile de pe fiecare bancnotă, de parcă ar fi fost un mic detectiv într-o misiune importantă.

„– Aveți și monede? Noi nu avem,” mi-a spus cu o voce serioasă, de parcă descoperea o mare diferență între lumi.

„– Da, avem monede. Uneori prea multe,” i-am spus râzând.

„– Voi aveți plajă în țara voastră?”

„– Avem, dar e foarte mică în comparație cu plajele voastre,” i-am răspuns, imaginându-mi cât de insignifiantă i-

ar părea coasta noastră de la Marea Neagră comparativ cu întinderile lor de coastă.

„– Îmi arăți câtă plajă aveți?” a insistat el, fără să-și piardă entuziasmul.

Am căutat iar pe telefon și i-am arătat imagini cu litoralul românesc. Se uita atent, când la mine, când la poze, fascinat de fiecare detaliu.

„– Woow, e mică!” a spus el, iar tonul său serios m-a făcut să izbucnesc în râs.

„– Ai dreptate, e mică.” Eram fascinată de modul în care el percepea lumea, cu o puritate și o claritate pe care doar copiii o au.

„– Câți ani ai?” l-am întrebat eu, curioasă să aflu mai multe despre acest mic „curios” din fața mea.

„– Am 9 ani. Mama mea are 31 și tata 34. Mama mea s-a căsătorit la unu și opt... nu știu cum se zice în engleză.”

„– La optsprezece. Eighteen,” am corectat eu, iar el a repetat după mine, încercând să pronunțe corect.

Conversația noastră a curs natural, Huy punând întrebări despre școală, despre cum învață engleza din jocuri și despre cum îi place să afle cât mai multe lucruri despre lumea din afară. Am zâmbit, gândindu-mă la cât de diferite sunt generațiile noastre. La 9 ani, eu habar n-aveam că într-o zi voi putea avea tot Internetul la degetul mic. Huy, în schimb, avea întreaga lume deschisă în fața lui.

L-am ascultat cu plăcere și am realizat cât de norocos este, dar și cât de departe am ajuns noi toți în ceea ce privește conectarea globală. A fost o întâlnire neașteptată, dar extrem de plăcută.

După o vreme, mama lui, care ne supraveghease tăcută de pe o bancă apropiată, i-a făcut semn că trebuie să plece. Ne-am luat la revedere, iar eu m-am ridicat să duc caserola la gunoi, simțindu-mă ușoară ca o pană și plină de

energie. „*Poate Universul chiar avea un scop pentru mine aici, în acest moment,*” m-am gândit. Apoi am pornit spre teatru, dar nu fără a arunca o ultimă privire către Huy, care îmi făcea cu mâna din depărtare.

După întâlnirea cu micul meu prieten vietnamez, mai mulți pași m-au dus către o altă băncuță, nu departe de intrarea în teatru. Lacul era calm, iar eu simțeam cum liniștea îmi umple sufletul. Când două femei s-au așezat lângă mine, nu am ridicat privirea din telefon imediat. Era loc suficient și nu părea ceva neobișnuit. Dar am simțit prezența lor. Într-un final, una dintre ele a vorbit, iar vocea ei m-a scos din reverie.

„– Hello... scuze, pot să vorbesc cu tine?”

Am ridicat privirea și am întâlnit ochii căprui ai unei fete de vreo 17 ani, cu părul lung și negru, care semăna foarte mult cu femeia mai în vârstă de lângă ea – probabil mama ei. Am zâmbit politicos.

„– Hello... da, desigur.”

„– Ascultai muzică în căști?” m-a întrebat cu un zâmbet timid, dar plin de curiozitate.

„– Nu, eram doar pe TikTok,” i-am răspuns râzând la simplitatea întrebării.

„– Aaa... am înțeles. Eu și mama mea ne întrebam dacă putem vorbi cu tine... vrem să exersăm engleza, dacă nu te deranjează.” Privirea îi era caldă și sinceră, iar zâmbetul ei se stindea până în ochii mamei, care stătea liniștită lângă ea.

Am acceptat, zâmbind în sinea mea la coincidența incredibilă: „*Întâi Huy și acum aceste două femei? Ce se întâmplă oare? Pare că azi Universul a decis să-mi umple ziua cu oameni noi.*”

Am povestit cu ele, lăsând conversația să curgă lin. Tânăra îmi puneă întrebări despre călătoria prin Vietnam,

despre ce fac în țara mea, iar mama ei asculta tăcută, zâmbind și urmărind fiecare cuvânt.

Când m-am pregătit să-mi iau rămas-bun de la ele, s-au ridicat amândouă în același timp, ca într-un gest reflex de recunoștință. Fețele lor radiau o energie caldă, aproape luminoasă, care părea să strălucească dincolo de zâmbetele lor modeste. Pentru o clipă, m-am simțit parte din ceva mai mare, dintr-o conexiune care depășea limitele limbajului sau culturii.

Am plecat, dar, după nici 10 pași, m-am întors la ele, cu un impuls brusc, de parcă Universul m-ar fi tras de mână înapoi. „– Scuze, aș vrea să facem o poză împreună, să o avem ca amintire. Se poate?”

„– Daaa...” au spus aproape într-un glas, uimite că m-am întors, dar bucuroase, cu ochii strălucind de fericire. Poza surprindea perfect momentul – un instantaneu al unei clipe unice, imortalizat între lumi, între oameni veniți din colțuri diferite ale Pământului.

După ce am făcut două poze, am plecat din nou, zâmbind, de data asta hotărâtă să nu mă mai întorc. Am simțit că legătura se încheiase acolo, în acel moment, în acel clic al aparatului.

Un sentiment de recunoștință profundă mi-a inundat sufletul și am înțeles că uneori, cel mai simplu act – un zâmbet, un „hello” – poate schimba complet ziua cuiva.

Nu sunt niciodată complet singură atunci când călătoresc. Fiecare persoană pe care o întâlnesc face parte dintr-o poveste mai mare, iar eu sunt doar un personaj care trece prin viața lor, la fel cum ele trec prin a mea. Și viața mea își continuă cursul...

Înainte de a intra în clădirea teatrului, m-am așezat pe trepte și le-am trimis pozele pe Facebook. Era un gest simplu, dar simțeam că astfel las o mică parte din mine cu ele. În scurt

timp, am primit două inimioare de la Vhu. M-a făcut să zâmbesc, din nou.

Când am intrat în sală, m-a surprins că nu era deloc plină, așa cum mă așteptam. Aproape jumătate din locuri erau goale. „*Unde e mulțimea despre care vorbea fata de la casa de bilete?*” mă întrebam. Dar imediat ce spectacolul a început, am uitat de întrebare.

Muzica era uimitoare și ritmurile muzicii mă țineau captivă. Însă faptul că totul era în vietnameză mă făcea să mă simt un pic deconectată, ca și cum aș fi privit printr-o fereastră la o lume căreia nu-i aparțineam pe deplin. Nu era ceea ce îmi imaginasem, dar am decis să mă bucur de experiență așa cum era. Priveam o frântură din cultura lor, o clipă ce-mi oferea o incursiune într-o lume complet diferită de a mea. După exact 50 de minute, spectacolul s-a încheiat și sala s-a golit încet.

Când am ieșit, eram încă hotărâtă să merg în piața An, chiar dacă începuse din nou să plouă. Era pe lista mea și nu voiam să o ratez. Am chemat un alt taxi Grab cu motocicletă, am îmbrăcat pelerina și am descoperit că plimbarea pe motocicletă într-o zi ploioasă este o cu totul altă experiență decât îmi imaginasem. Traficul era o adevărată provocare. Lumea părea mai agitată, mașinile se mișcau mai repede și părea că tot Hanoiul alerga într-o cursă pe care nu o înțelegeam. Unde se grăbesc toți? Ce pierd? Cine îi urmărește? Dacă n-aș fi fost în mijlocul acestei nebulii, n-aș fi crezut ce vād.

Drumul a durat vreo 20 de minute, dar a părut mult mai lung. De trei ori am simțit cum stomacul mi se ridică la gât din cauza virajelor bruște și a stilului nebunesc de condus al șoferului. Când am ajuns la piață, s-a întunecat complet, deși nu era decât 18:30. Noaptea căzuse grea și densă, aducând

cu ea o liniște ciudată, de parcă tot orașul se ascunsese undeva de furtună.

Am coborât din taxi, iar șoferul m-a privit lung, cu o umbră de îndoială în ochi. „— Ești sigură că vrei să rămâi aici?” m-a întrebat, de parcă el ar fi știut ceva ce eu nu știam.

Încă mai ploua mocănește, locul era aproape pustiu, iar întunericul părea să înghită piața într-o melancolie apăsătoare. „*Ce urât e locul ăsta...*” mi-am spus în gând. Șoferul a insistat: „— Nu vrei să te duc altundeva?” M-am simțit pentru o clipă nesigură, dar i-am răspuns hotărâtă: „— Nu, mulțumesc, mă descurc de aici.”

După ce a plecat, m-am trezit singură în mijlocul acelei pustietăți. „*Ce mă așteptam să găsesc aici?*” Poate o piață acoperită, ceva grandios, dat fiind renumele locului. Dar nu, era un bazar deschis, cu tarabe improvizate, care părea abandonat în grabă. Totul era acoperit de noroi, iar vânzătorii erau puțini, rătăciți printre tarabele care fuseseră cândva pline de viață. Femeile care vindeau flori păreau singurele fericite de ploaia care curgea neconținut.

„*Mda... m-am aventurat ca de obicei, fără să mă informez, fără să întreb. Nu ar fi prima dată.*” Am făcut câteva poze cu florile care își păstrau frumusețea în mijlocul acestui decor dezolant. Femeile de la tarabe vorbeau între ele, dar cuvintele lor se pierdeau în vuietul gândurilor mele. Zâmbeam mecanic, aproape automat. Cineva mi-a spus odată că m-am născut zâmbind. Poate că așa e, deși n-am întrebat-o niciodată pe mama despre asta.

Am chemat un alt Grab pe motocicletă și, de data asta, am sperat să fie un șofer mai calm. În cinci minute a ajuns și m-a dus direct la hotel. Nu știam ce altceva aș fi putut face în ploaia nesfârșită. Când am coborât în fața intrării, am răsuflat ușurată. Nu fusese mai rău decât prima dată, dar nici mult mai bine. Probabil vremea zăpăcise pe toată lumea, pentru că nici

măcar șoferii nu mai știau să conducă. Cu picioarele ude și reci, abia așteptam să ajung în camera mea. M-am băgat direct sub un duș fierbinte, lăsând apa să-mi alunge frigul și gândurile rătăcite.

Jetul puternic curgea ca o mângâiere pe pielea mea obosită. Am stat acolo o vreme, lăsând căldura să mă liniștească. Strănutul m-a luat prin surprindere și, în acel moment, am simțit cum pielea mi se face de găină. „*Sper să nu răcesc,*” mi-am zis, dar n-am putut să nu mă amuz de cât de ironic ar fi fost.

După o oră, am decis să ies să mai scot niște bani de la bancomat. Euro schimbați în aeroport s-au împruținat și știam că nu voi putea pleca către Sapa fără bani cash. Am tras din nou pelerina peste haine și am pornit prin ploaie. Găsesc un ATM, dar îmi prind urechile – sistemul nu mă ajută deloc. Mă simt neputincioasă, de parcă o sarcină banală devine brusc o provocare uriașă. Îl sun pe Sawa, iar el, calm, mă ghidează prin video. Încercăm împreună, dar fără succes. Poate cardul meu nu e recunoscut de ATM-ul respectiv.

„*Cum scot bani acum?*” Frustrarea mă copleșește pentru o clipă. Încerc la un alt ATM, dar primesc aceleași mesaje criptice. N-am ce face. Din fericire, mai am valută disponibilă, așa că mă îndrept spre un schimb valutar. Schimb 50 de euro și ies fericită, de parcă aș fi câștigat la loterie.

În drum spre hotel, un ultim ATM mi-a atras atenția. „*Să încerc și aici?*” Da, o să încerc. De data asta, pot selecta limba engleză și parcurg pașii pentru a retrage numerar. Un val de ușurare mă cuprinde – când apare un alt mesaj: o taxă de retragere uriașă. „*Pfff! Desigur... n-am de gând să plătesc așa ceva!*” am mormăit, enervată și am anulat rapid tranzacția.

Ajunsă în cameră, îmi pregătesc bagajele. Mâine trebuie să mă trezesc la 5:00 și sper să prind măcar 7 ore de

somn. Dar, de când sunt în Hanoi, serile au fost pline de energie, iar somnul greu de prins. „Oare de ce nu pot să dorm devreme?” Mă învârt, sting lumina, dar mintea refuză să se oprească. Chiar și când închid ochii și îmi spun că „trebuie” să dorm, uzina din mintea mea continuă să funcționeze. Și, totuși, accept acest lucru. E mai bine decât acasă, unde gândurile mă împovărau într-un mod diferit.

„Nu există coincidențe, doar întâlniri aranjate de Univers pentru a ne ajuta să ne descoperim pe noi înșine.” – Paulo Coelho

Capitolul 7

25 iunie 2023, duminică

„Peisaje de suflet în Sapa: O călătorie prin frumusețea ascunsă”

Sapa – Vietnam

La ora 6:00 eram în holul hotelului, conform instrucțiunilor primite de la Tom, dar, din motive necunoscute, întregul program a fost dat peste cap. Afară, ploaia mocânească, rece, părea să nu se mai termine. Un bărbat pe un scuter m-a luat și m-a dus la locul de întâlnire, lăsând în urmă străzile pustii, spălate de apă.

Îmi era frig. Deși purtam geaca colorată, umezeala îmi pătrundea prin haine, iar vântul îmi făcea pielea să tremure sub ele. Stăteam alături de alți călători, adunați ca niște umbre pe o străduță îngustă, în fața unui restaurant închis. Eram

vreo cincisprezece suflete, fiecare pierdut în gânduri, sub stropii reci care cădeau ritmic peste oraș.

După mai bine de o oră de așteptare incertă, autobuzul a venit la 7:17 și, într-un final, am pornit spre Sapa. Atmosfera din interior era liniștită, de parcă toți erau epuizați de așteptare. M-am așezat confortabil pe scaunul pat și m-am învelit cu pătura primită. Dar somnul... somnul părea departe. Deși corpul meu era obosit, mintea îmi era trează, tulburată de o mulțime de gânduri. Închideam ochii, doar ca să-i deschid din nou peste câteva secunde, incapabilă să mă desprind de întrebările care îmi ocupau mintea.

„Oare ce mă așteaptă acolo? Cum va fi Sapa? Cum mă voi descurca într-o lume complet diferită?”

Peisajele din jur erau la fel de întunecate ca incertitudinile mele. Fiecare clipă care trecea mă adâncea mai mult în gânduri, într-o stare între somn și veghe, în care îndoielile parcă se multiplicau. Câteva ore mai târziu, când autobuzul a oprit pentru o scurtă pauză, am renunțat la ideea somnului. În schimb, mi-am scos laptopul și m-am refugiat în scris, căutând un fel de ordine printre gândurile răzlețe.

Un italian tatuat, care stătea lângă mine, vorbea încet la telefon, aruncându-mi priviri fugare, probabil iritat de sunetul tastaturii. Până la urmă, și-a pus căștile și a încercat să adoarmă, dar eu nu mă puteam opri din scris. Aveam nevoie de asta, de o ancoră în mijlocul furtunii din interiorul meu.

Timpul a trecut, iar peisajele au început să se schimbe subtil. Ploaia s-a oprit și soarele a spart cerul în bucăți mici de lumină, răspândindu-se peste câmpurile din jur. Aveam impresia că și atmosfera din autobuz s-a schimbat – totul părea mai promițător, de parcă natura încerca să-mi transmită că drumul acesta are rostul lui.

„*Poate chiar va fi bine,*” îmi spuneam, deși o parte din mine încă se agăța de îndoieli.

Când am coborât din autobuz la Sapa, am fost izbită de un val de confuzie. O perdea fină de praf acoperea orașul, iar localnicii păreau agitați, parcă ignorând complet granițele noastre invizibile de spațiu personal. Zgomotele – voci, motoare, claxoane – mă copleșeau. Aerul fierbinte și umed îmi invada simțurile și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva am ajuns într-un loc greșit. Contrastul dintre liniștea ploioasă a Hanoiului și această agitație era de-a dreptul izbitor. „*Trebuie să mă adaptez,*” mi-am spus, dar vocea mea interioară era slabă, nesigură. Îmi repetam că am mai fost în astfel de situații și că mă voi descurca, dar o umbră de îndoială persista. „*Dacă nici la un tur plătit nu mă descurc, ce mă fac de una singură prin lume?*”

„*Atitudinea ta poate schimba cu adevărat totul,*” îmi repetam, mecanic, în timp ce mă îndreptam către mormanul de bagaje. Dar chiar putea? Cum ar putea un simplu gând să influențeze această realitate dezordonată și confuză?

Italianul tatuat a apărut lângă mine, desculț, cu adidașii în mână, căutându-și bagajul. Mi-a zâmbit, un zâmbet complice, ca și cum și el simțea la fel – că toți eram niște străini într-un loc străin, fiecare încercând să se adapteze după propriile puteri. Dar, înainte să-i pot răspunde, s-a pierdut în mulțime.

Ceilalți călători păreau la fel de derutați. În jurul meu, fețe nedumerite, oameni căutându-și drumul printre bagaje și necunoscute. Am scos telefonul și i-am scris lui Tom. „– Hello.”

Răspunsul a venit rapid: „– Hey, Yda! Ai ajuns cu bine?”

I-am trimis o poză cu intrarea hotelului. „– Ok. Perfect! Stai acolo, în câteva minute va veni cineva să te ia.”

Respir adânc și mă uit din nou în jur. O doamnă drăguță din Polonia îmi zâmbește, spunându-mi că nici ei nu știu ce să facă. Soțul ei se întoarce de la recepție, confirmând același lucru – trebuie să așteptăm. Mă simt mai liniștită cu prezența lor. Poate că, în tot acest echilibru precar, nu sunt chiar singură.

După o vreme, ghidul nostru apare, dar eu nu sunt pe lista lui. Îi arăt hârtia de la Tom, iar el îmi cere scuze, dând câteva telefoane. Timpul pare să se dilate dintr-o dată, iar nesiguranța îmi strânge stomacul. „*Oare chiar mă voi descurca aici?*” O întrebare care îmi tot revenea în minte, ca un ecou.

În cele din urmă, apare un alt ghid și mă strigă pe nume. Mă simt ușurată, dar o ușurare amestecată cu un strop de neliniște. Familia poloneză e puțin dezamăgită, dar ne despărțim cu promisiunea că poate ne vom revedea pe traseu.

Plec alături de noul ghid, un tânăr înalt și tăcut. Orașul pulsează în jurul nostru, o agitație vie, aproape agresivă. Culorile clădirilor par să fie mai strălucitoare, dar nu în mod reconfortant – e ca și cum totul țipă după atenție. În mijlocul acestui amalgam, mă simt copleșită, de parcă fiecare sunet și fiecare miros mă invadează fără milă.

Tom mă sună și îmi dau telefonul ghidului. Îl aud râzând, deci pare că totul este în regulă. Îmi zâmbește și îmi spune: „– Stai liniștită, mergem la restaurant.”

Respir ușurată, dar agitația din jur continuă să apese asupra mea. Îmi trag rucsacul greu după mine, simțindu-l ca pe o povară care mă ține ancorată în realitate. Și, totuși, în acest echilibru fragil, ceva începe să se schimbe în mine. „*Trebuie să mă descurc, mereu m-am descurcat,*” îmi repet, dar de data asta sună altfel. Mai puțin ca o comandă și mai

mult ca o acceptare. Poate că asta e *cheia* – să nu mă împotrivesc, ci să îmbrățișez tot ceea ce vine către mine.

Atmosfera din micuțul restaurant e apăsătoare. Două femei din Singapore se așază lângă mine, politicos curioase, dar prea intense pentru starea mea de acum. Le răspund scurt, simțind cum conversația lor devine zgomot de fundal. În timp ce ele continuă să vorbească, îmi ridic privirea și mă uit la restul grupului – chipuri străine, fiecare cufundat în propriile gânduri.

Un moment de tăcere interioară mă cuprinde. Pentru prima oară de când am coborât din autobuz, simt o liniște ciudată. E ca și cum, în mijlocul abisului infinit, am găsit un punct fix. Poate că asta e esența călătoriei – să nu încerc să controlez totul, ci să îmbrățișez imprevizibilul.

Când ghizii dau startul trekking-ului, simt un val de ușurare. Femeile din Singapore pleacă cu un alt grup, iar eu, în sfârșit, mă pot bucura de liniștea mea. Pas cu pas, mă aflu în această lume nouă, în acest drum care mă scoate din zona de confort, dar care mă îndeamnă să accept totul așa cum vine. Mă simt de parcă aș pași pe marginea unei prăpăstii, fără să știu ce mă așteaptă pe partea cealaltă. Dar asta e aventura, nu-i așa?

Pe măsură ce ne pregătim de drum, simt cum tensiunea se întoarce, infiltrându-se încet în mintea mea, ca o ceață care se lasă pe furiș. Mă întreb, pentru a câta oară, dacă sunt cu adevărat pregătită pentru ce urmează. „*Altă planetă? Nu, doar faimoasa Sapa,*” îmi spun, forțând un zâmbet, de parcă încerc să-mi dau curaj, să mă conving că totul va fi bine.

Aerul dogoritor și praful care plutește în jur îmi îngreunează respirația, iar vuietul străzii îmi vibrează în urechi ca un concert de sunete nearmonioase. Fiecare pas mă îndepărtează tot mai mult de confortul familiar, aducându-mă

mai aproape de o lume încă nedescoperită. Dar nu am voie să mă opresc. Am ales acest drum și acum trebuie să-l urmez, indiferent de piedicile ce-mi vor ieși în cale.

Ghida noastră, o brunetă plină de viață și zâmbitoare pe nume Zi – un nume exotic și greu de uitat – poartă o pălărie caraghioasă și multe straturi de haine, de parcă ar fi imună la căldura care ne topește pe toți. Noi, turiștii, în pantaloni scurți și tricouri, am abandonat de mult ideea de a ne proteja de razele fierbinți. Două dintre fete nu au pălării, dar eu mă felicit că mi-am adus șapca neagră, chiar dacă aceasta atrage soarele ca un magnet. Mai bine așa decât fără ea.

„– Soarele e nemilos astăzi,” ne avertizează Zi, în timp ce ne întreabă dacă ne-am protejat pielea cu cremă solară. Urmează să parcurgem un traseu de 12 kilometri. *„Doisprezece kilometri, pe căldura asta?”* mă întreb, șocată. Din fericire, bagajele mari le-am lăsat la restaurant; ele vor fi transportate cu mașina la homestay-ul unde vom înnopta. Noi, însă, vom merge pe jos – sau, mai bine zis, vom face trekking, căci pentru asta am venit. Dacă ar fi trebuit să ne cărăm rucsacii grei, poate că aș fi renunțat. Sau poate că nu...

Leșim din restaurant în forfotă, noi cinci și ghida noastră, formând un grup de exploratori. Ar fi trebuit să fim șase, dar unul dintre băieți s-a dus direct la homestay, fiindcă nu se simțea bine. Încetul cu încetul, ajung să-i cunosc pe ceilalți: un cuplu tânăr din Australia, o fată din Argentina și o femeie din Uganda, cu piele catifelată, impecabilă, încadrată de codițe africane lungi – o frumusețe exotică ce atrage privirile. Soțul ei, cel care nu se simțea bine, plecase deja spre cazare.

Pășesc alături de ei, lăsând în urmă mulțimea și zgomotul urban. Fiecare pas aduce cu el un val de energie proaspătă, asemenea unei brize calde care îmi insuflă puterea de a înfrunta necunoscutul. Drumul abia a început, iar

eu, ca o frunză purtată de vânt, mă simt pregătită să descopăr ce îmi va aduce această călătorie.

Ziua este pur și simplu perfectă. Soarele strălucește cu putere, cerul e limpede, iar vizibilitatea e incredibilă. Citind despre Sapa, am aflat că în zilele ploioase, terasele de orez dispar sub un vâl dens de ceață, ascunzând frumusețea peisajului. Dar astăzi, norocul ne surâde: vremea ne răsfață, grupul e plin de viață, iar orașul mă surprinde la fiecare colț. „*Ce aș putea să-mi doresc mai mult într-o zi atât de perfectă?*” mă întreb, simțindu-mă, dintr-o dată, plină de entuziasm. E ca și cum aș putea zbura deasupra acestor terase verzi, asemenea unei drone care capturează fiecare colț ascuns sub privirea unui copil curios și nerăbdător. Paradisul teraselor de orez! Ar fi fost păcat să ratez această experiență și nu degeaba Sawa mi-a spus că Sapa e o destinație „obligatorie”. Sper să-i pot mulțumi într-o zi pentru acest sfat.

Orașul este o explozie de viață, cu cafenele, restaurante și locuri de cazare – poți găsi aici orice îți dorești. Îmi aduc aminte de prima impresie pe care am avut-o când am coborât din autobuzul de la Hanoi: cât de incert și dezordonat părea totul. Acum, privind în jur, mi se pare de necrezut cât de diferit este centrul acestui orașel comparativ cu marginile sale. Sau poate că, atunci, eram atât de copleșită de oboseală și incertitudini, încât totul părea distorsionat. Clădirile din centrul Sapei sunt fermecătoare, unele chiar mai spectaculoase decât cele din Hanoi. E ca și cum aș fi intrat într-un basm, într-un sat de poveste, unde fiecare colț este decorat cu luminițe, ghirlande și flori colorate. „*Sapa e un loc incredibil!*” îmi zic în sinea mea. M-aș muta aici pe loc, fiindcă energia acestui loc are un magnetism de necontestat.

Am mers cel puțin jumătate de oră traversând străduțe fermecătoare, admirând totul și făcând poze la fiecare pas. Suntem toți uimiți de frumusețea din jur. La ieșirea din oraș,

Începem să zărim primele imagini ale faimoaselor orezării terasate. „– Wow!” exclamația noastră e aproape simultană. Facem zeci de opriri pentru fotografii, zâmbind și râzând cu entuziasm. Panorama se deschide tot mai mult în fața noastră, iar realitatea ne lasă fără cuvinte.

Pe măsură ce înaintăm, hoteluri mari, cocoțate pe marginea văilor, își expun camerele cu vedere spre această minune naturală. Mă întreb dacă localnicii mai apreciază această priveliște sau dacă pentru ei a devenit doar parte din rutina zilnică, un simplu decor. Probabil că, obișnuiți cu ea, o văd ca pe ceva banal. Dar pentru mine, ochii mei de străin o privesc ca pe un tablou viu, proaspăt, o imagine aproape ireală care se dezvăluie treptat, pe măsură ce înaintăm.

Tot la ieșirea din micuțul și cochetul orășel, ni se alătură câteva localnice: trei femei mai în vârstă și una tânără, care poartă un copil mic într-un ham viu colorat, ce pare cusut cu toată atenția și dragostea maternă. Fiecare dintre ele ne întreabă, cu acea curiozitate prietenoasă specifică locului, de unde venim, câți ani avem și cum ne numim. Sunt deja obișnuită cu aceste întrebări, așa că le răspund zâmbitoare, fără să mă simt invadată. Spre deosebire de cele două femei din Singapore pe care le-am întâlnit mai devreme, aceste localnice emană o căldură autentică. Zâmbetele lor, largi și senine, îmi oferă o senzație de bine, ca și cum, preț de câteva momente, am fi parte din comunitatea lor.

Pe măsură ce părăsim asfaltul și ne afundăm în peisaj, coborâm pe poteci înguste, bătătorite doar de pașii localnicilor, ca niște cărări uitate de timp. Suntem deja departe de agitația orașului și simt cum aerul devine mai ușor, aducând cu el mirosul libertății și al pământului proaspăt. Pe traseu, întâlnim case modeste, care par rupte din altă epocă. Unele nu au nici măcar uși sau geamuri, iar curțile sunt deschise, fără garduri, ca și cum lumea ar fi uitat ce înseamnă

granițele. Totul este improvizat, iar majoritatea dintre ele sunt construite din bambus fragil. În aceste condiții modeste, aproape inimaginabile, oamenii trăiesc simpli, dar împăcați. E uimitor să vezi cum, în mijlocul atâtor lipsuri, ei par să fi găsit echilibrul, să fie împăcați cu viața lor.

Zi, ghida noastră, ne povestește din când în când despre oamenii locului. Ne spune că doar unii dintre ei își permit să aibă animale, iar cei care nu au locuri de muncă în oraș trăiesc de pe urma pământului, vânzând ceea ce reușesc să cultive. Cu o voce calmă, ca un documentar viu, ne vorbește despre plantele de pe drum și despre tehnicile tradiționale prin care aceștia își confecționează hainele, adesea folosind materiale pe care le-au crescut și prelucrat singuri. La un moment dat, ne povestește și despre o legendă locală, „Mother Fire” – o poveste misterioasă care rămâne învăluită în necunoscut. „Ce o fi asta, mama focului?” mă întreb, fascinată, dar, oricât am căutat alte informații, a rămas un mister neelucidat.

Pe cât de fascinant este drumul, pe atât devine mai obositor sub soarele arzător, care pare să ne topească lent energia. Suntem deja supraîncălziți, iar potecile noroioase și pline de pietre ne testează răbdarea și rezistența la fiecare pas. Femeile locale, care au mers tăcute alături de noi, ne arată cum să navigăm prin noroi fără să ne murdărim prea mult. Ele poartă toate cizme de cauciuc – semnul clar că sunt bine pregătite pentru astfel de condiții. „Cum o fi zona asta în sezonul musonic?” mă întreb, realizând că adaptabilitatea lor este cheia supraviețuirii aici, în inima naturii neîmblânzite.

Una dintre femei stă mai aproape de mine, însoțindu-mă în tăcere pe drum. Mi-a spus cum o cheamă, dar numele ei complicat s-a pierdut undeva în mulțimea de gânduri care îmi invadează mintea. Are 57 de ani și cinci copii. Fața ei, brăzdată de riduri și pete pigmentare, spune povestea unei

vieți trăite sub soarele nemilos și ploile torențiale. Ochii ei, obosiți și adânciți în tristețe, abia mai licăresc din când în când, ca niște lumânări pe punctul de a se stinge. Zâmbetul ei e cald, dar ascunde mai multe decât lasă să se vadă. Mă uit la ea și mă întreb cum și-ar fi trăit viața într-un alt context, într-un oraș mare, cu o carieră și o familie diferită. Dar, privind-o, realizez că pare împăcată cu propria-i soartă. „*Ce-o căra în târna aceea care îi atârna pe spate?*” mă întreb, învăluită de curiozitate.

Traseul continuă, iar la un moment dat, pășim într-o mică pădure de bambus. Zi ne spune că mâine vom vizita una mult mai mare. După nici jumătate din distanță, suntem deja epuizați, cu sudoarea curgându-ne pe fețe ca niște râuri nesfârșite. Opririle devin din ce în ce mai dese, iar pe marginea drumului, localnicii au improvizat mici tarabe de vânzare. Ne întâmpină cu brățări, poșete și jucării, toate lucrate manual, cu o precizie incredibilă. Culorile lor vii par să vorbească mai tare decât simplitatea obiectelor în sine, atrăgându-ne privirile ca un caleidoscop al tradiției.

Ajungem pe un deal și facem o oprire mai lungă, la umbra unei priveriști care îți taie respirația. Aproape că aș rămâne acolo doar pentru a mă hrăni cu frumusețea peisajului. Putem cumpăra apă rece, sucuri sau bere și ni se oferă felii răcoritoare de castraveți pentru hidratare. Într-un moment de joacă, fac din feliile de castraveți o inimioară și o fotografiez. Brusc, o surpriză! Ghici de cine dau? De prietenii mei polonezi, cu care am venit din Hanoi. „— Ce coincidență!” exclamăm cu toții, șocați de sincronicitatea neașteptată. Stăm câteva minute la povești, dar ei trebuie să plece mai departe, pauza lor fiind pe sfârșite.

După o scurtă odihnă, ne ridicăm și pornim din nou la drum, reluând cărarea cu pași grei, dar cu inima mai ușoară.

Călătoria devine lungă și obositoare, iar fiecare bucată parcursă pare să mă adâncească și mai mult în propria epuizare. La un moment dat, ne oprim pe un pod, din nou, pentru a ne trage sufletul. Nu mai avem mult, dar resursele noastre sunt aproape de fundul sacului; de ceva vreme, corpul meu funcționează pe avarie.

Femeia care a stat mereu lângă mine, ca o umbră tăcută, îmi arată un grup mic de case împrăștiate în vale și îmi spune că acolo e cazarea noastră. „*Mai sunt doar doi kilometri,*” îmi spun, dar în gândurile mele par infinit mai mulți. Tălpile îmi zvâcnesc de durere, iar fiecare mișcare e ca o plimbare pe cărbuni încinși. Mă străduiesc să mă îmbărbătez – mai e puțin și trebuie să rezist.

Pe neașteptate, femeia mă surprinde, scoțându-mă brusc din torentul gândurilor mele. Uit de oboseală, de epuizare, de lipsa acută de energie, când o văd cum începe să își desfacă tacticoasă târna aceea de pe spate, scoțând la iveală tot felul de lucruri de vânzare. „*Aha, deci asta căra!*” îmi spun, într-un amestec de surpriză și amuzament. „*Nu mai bine mă gândeam la un milion de euro? Sau măcar la un elicopter personal?*”

Cu dexteritatea unui negustor experimentat, scoate, una după alta, poșete de dimensiuni diferite, eșarfe viu colorate și brățări – aceleași obiecte pe care le văzusem la toți comercianții de pe drum. Cu o voce blândă, dar insistentă, îmi spune că ar fi tare bucuroasă dacă aş cumpăra ceva de la ea. O văd cum insistă, iar eu, prizonieră într-un moment delicat, realizez brusc, ca lovită de un fulger, că aceasta a fost strategia lor de la început: să ne însoțească, să ne ajute, fiecare femeie avându-și „preferatul” din grup. Mă uit în jurul meu și văd că ceilalți sunt în exact aceeași situație – fiecare „ales” de câte o localnică.

Mă bufnește un râs nervos. „*Ei bine, asta e, trebuie să cumpăr,*” îmi spun, conștientă de poziția în care mă aflu. E prea târziu să mai pot schimba ceva. Am profitat de ajutorul lor, iar refuzul ar fi ca și cum aș dezechilibra tot Universul. „*Măcar m-am prins. Acum trebuie doar să aleg ceva, orice.*” Nu vreau să refuz și oricum, nu am prea multe opțiuni. Așa că mă decid asupra celei mai mici chestii posibile – un portofel micuț din pânză albastră, ce are un model drăguț și se închide cu un fermoar subțire. „*E simpatic, până la urmă,*” îmi spun, încercând să-mi îmbunesc gândurile. Este foarte mic, dar destul de practic; poate purta un telefon, pașaportul și ceva bani – suficient pentru o mică aventură. Măcar să nu se zică că n-am luat nimic.

Mă simțeam ca fata moșului din poveste, prinsă într-un târg neașteptat. Întreb cât costă, iar când aud prețul, simt cum mi se taie respirația. „*200.000 dong (40 de lei) pentru o nimica toată?*” aproape că îmi vine să pic pe spate. Întreb ghida și îmi confirmă cu o ridicare de sprânceană: acesta e prețul corect. Mi se pare exagerat, dar nu mai am ce face. Îi spun femeii că e prea mult, că ghida noastră câștigă într-o zi cât îmi cere ea pentru un portofel atât de mic. Dar replica mea e întâmpinată cu un zâmbet vag, obosit.

Zi intervine și îmi spune, cu tonul ei cald, că femeia e săracă și are nevoie de bani pentru familia ei. „*Mda, asta e,*” îmi spun în sinea mea. „*O lecție nouă, Yda, o lecție nouă.*” Îi plătesc cei 200.000 dong și îmi iau „comoara” – un portofel devenit brusc mult prea prețios pentru valoarea sa reală. Îl bag în geantă, simțind un amestec de frustrare și resemnare. Mai târziu, în peregrinările mele, aveam să descopăr același tip de portofel la 25.000 dong (5 lei). „*No comment, Yda!*” îmi spun, încercând să râd de absurdul situației.

Ne despărțim de localnicele care ne-au însoțit și vândut lucruri la prețuri exorbitante. „*O fi o tehnică bine pusă*

la punct?” mă întreb, dar în final realizez că fiecare are propriile sale metode de a supraviețui. Eu știu că am făcut ce trebuia să fac, dar ea? Ea ce va face cu acei bani? „*Nu e treaba mea,*” murmur apatic. E strict problema ei.

Drumul continuă, iar noi pășim în tăcere, doar noi cinci și Zi, ghida noastră. Atmosfera s-a schimbat, dar nu neapărat în bine. Minte mea e încă prinsă în mrejele incidentului de mai devreme. Trecem pe lângă un râu superb, dar frumusețea lui nu mai ajunge la mine. Sunt prea supărată – pe femeia care m-a convins să cumpăr, pe situație, dar mai ales pe mine însămi. E ciudat cum, în astfel de momente, mintea noastră ne poate purta atât de departe de locul fizic în care ne aflăm. Nu mai văd nimic în jur, nu mai aud nimic. Gândurile mă consumă, mă macină și mă epuizează.

Mă întreb: „*De ce mă las afectată așa tare?*” Știu că, energetic, m-a tras în jos. Încerc să-mi spun că „asta e” și să trec peste, dar nu funcționează. Sunt mult prea implicată. Mă gândesc la bani, la prețul pe care l-am plătit. Ar trebui să-mi spun că am ajutat-o pe femeie, că acei bani contează pentru ea. Dar nu, mintea mea refuză să accepte că am fost „fraierită”.

Grupul înaintează, iar eu îmi târăsc picioarele obosite. După câțiva pași în tăcere, îmi forțez privirea să se ridice din pământ. Mă uit din nou la peisaj. Râul curge liniștit, văile și terasele verzi de orez se deschid în fața mea, ca o invitație să renunț la toate gândurile care mă chinuie. Realizez că frumusețea din jurul meu e acolo, doar că mintea mea a fost prea ocupată să o vadă.

Nu e ușor să te desprinzi de propriile gânduri, dar poate asta e partea grea a călătoriei. E o lecție pe care o învăț chiar acum, în mijlocul acestei poteci nesfârșite. „*O să trec și peste lecția asta,*” îmi spun, inspirând adânc.

Aerul fierbinte îmi umple plămânii, dar, pentru prima dată de când am pornit în această călătorie, îl simt ușor și reconfortant. Îmi dau seama că acest loc este mai mult decât o destinație turistică. Este un spațiu în care mintea mea poate să se piardă și, într-un mod neașteptat, să găsească ceva nou, ceva diferit – poate chiar o parte ascunsă din mine.

Îmi ridic privirea și, cu un nou sentiment de calm, pornesc mai departe, lăsând în urmă frustrările și odată cu ele, o mică bucată din mine, de care nu mai am nevoie.

După ore întregi de efort printre terasele nesfârșite de orez, ajungem, într-un final, la minunata noastră cazare. Ce priveliște! Woow! Am primit un bungalow – nu tocmai curat, dar suficient de spațios, cu un pat uriaș doar pentru mine.

Când, în sfârșit, îmi scot adidașii, simt cum picioarele mele fierb, eliberate din cușca lor de toată ziua. Șosetele, lipite de piele, au ajuns direct în chiuvetă, sub un jet puternic de apă; nici nu am vrut să le simt mirosul... recunosc. Apa caldă mă așteaptă cu brațele deschise și nu pierd nicio secundă. Fac un duș lung și binecuvântat, lăsând apa fierbinte să spele tot praful și oboseala zilei.

După ce mă împrăpățez și mă schimb, mă îndrept către restaurantul rustic unde ni se servește masa. Suntem toți atât de flămânzi încât privim farfuriile pline ca pe comori prețioase. Mâncarea este delicioasă și, deși suntem șase la masă, felurile sunt atât de multe încât nici nu reușim să mâncăm tot.

Ni se alătură și al șaselea membru al grupului – soțul Barbarei, tipa din Uganda. Un tip înalt, slab și... blond, din Londra. „*Hehe... ce combinație!*” Ea, cu pielea frumoasă precum ciocolata, iar el uimitor de deschis la ten. „*Oare ce copii vor avea aceștia?*” Nu mă pot abține să mă gândesc la asta, chiar dacă știu că nu e treaba mea. Tocmai s-au căsătorit după câțiva ani de relație și au ales Vietnamul pentru

luna lor de miere. Ce tare! Dar mai tare decât contrastul dintre ei este energia lor – niște oameni super mișto, relaxați și fericiți.

Discutăm în jurul mesei, dar eu mă retrag încet din conversație. Engleza lor e complicată, cu accente și cuvinte care se amestecă uneori peste înțelegerea mea, așa că renunț să mai încerc să prind firul discuției și încep să butonez telefonul. Știu că nu e frumos să fac asta la masă, dar mă las purtată de impuls. Postez ceva pe TikTok, un story haios pe Facebook...

Nu zăbovim prea mult, oboseala ne doboară pe toți și, pe rând, ne retragem fiecare în camera lui. Eu, deși revigorată după duș, mă simt sfârșită și abia aștept să mă întind. Tălpile îmi zvâcnesc ca niște motoare uzate, iar gândul că mâine urmează o altă zi de trasee mă face să-mi doresc doar să zac. În sfârșit, ajung și eu în vârful patului, dar, în loc să mă odihnesc, telefonul îmi rămâne parcă lipit de degete. Sau poate el se lipește de mine?

În timp ce mă luptam cu impulsul de a mai posta ceva, îmi scrie Silvia, prietena mea care nu a mai dat semne de zile bune. „– Hey! Unde ești, pisi?”

„– Hey! Sunt în Sapa, Vietnam. Ți-e dor de mine?” îi răspund imediat, curioasă de conversație.

„– Daa... pare tare frumos acolo. Tocmai ți-am văzut story-ul pe Facebook.”

„– Da, chiar este minunat totul aici.”

„– Cum e vremea?”

„– E super, deși un pic prea cald.”

„– Era să mă pornesc și eu în India, dar acum e nașpa vremea pe la ei și am zis că mai aștept un pic.”

Simt un impuls să o întreb mai multe, dar îmi amintesc brusc: „*Nu e bine să fii intruziv în viața nimănui, Yda!*” Așa că tac.

„— Când ai plecat din țară?” continuă Silvia nestingherită.

„— Săptămâna trecută, luni.”

„— Aha. Felicitări! Tot singurică?”

„— Da, da, tot singură,” răspund zâmbind, gândindu-mă la cine ar fi putut să-mi țină companie în „nebunia” mea de a cutreiera lumea.

Silvia continuă să-mi povestească despre un guru din India, despre cum s-au certat înainte de a se vedea și despre frustrarea ei legată de relațiile superficiale. „— Trag la mine ca muștele,” îmi spune, iar eu zâmbesc în sinea mea, fără să știu cum să o ajut. Discuția noastră devine un amalgam de gânduri despre viață, relații și căutări personale.

Mă retrag din discuție și îmi dau seama cât de intensă a fost conversația. Silvia pare să traverseze o perioadă de căutare profundă, de introspecție. Îi simt frustrarea, teama de a repeta aceleași tipare și îmi dau seama că și eu mă confrunt cu întrebări similare, doar că într-un alt mod. *„Oare vom ști vreodată ce este cu adevărat cel mai bine pentru noi?”*

Am mai făcut un duș, rece de data aceasta, încercând să-mi revitalizez corpul obosit. Mă simt ca o pasăre Phoenix, renăscută din propria cenușă, dar totodată cu un sentiment de ușoară melancolie. Îmi pun un film pe Netflix, dar gândurile mă împiedică să mă concentrez. În timp ce ecranul rulează tăcut, îmi atrag atenția alte mesaje pe telefon. Nu e Silvia, ci Vhu, fata pe care am întâlnit-o pe băncuța din Hanoi.

„— Ești foarte frumoasă. Mamei mele îi place tare mult de tine. Mi-a spus să îți transmit asta.”

Am rămas surprinsă. „— Oooo... Mulțumesc frumos!” Nu știam ce altceva să răspund, m-a luat total pe nepregătite.

Discuția noastră continuă simplu, dar plină de căldură. Vhu îmi cere poze din Sapa și îmi povestește că ea și mama ei nu au ajuns niciodată acolo. Îmi dau seama cât de

privilegiată sunt că pot călători în aceste locuri – unde alții nici măcar nu au acces, chiar dacă trăiesc atât de aproape.

După conversație, pierd total interesul pentru film. Mă întind în pat, lăsându-mi gândurile să zboare libere. „*Câți vietnamezi n-or fi văzut niciodată locuri ca Sapa sau Ha Long Bay?*” mă întreb. Câți dintre noi nu putem vedea locurile minunate de lângă noi doar pentru că ne lipsesc banii, timpul sau poate chiar informațiile? E fascinant cum funcționează lumea.

Cu greu, mă ridic să sting lumina. E târziu și mâine urmează o nouă aventură, o nouă zi pe coclauri. Mă întind în pat, zâmbind, închizând ochii cu gândul la tot ce am trăit azi. Călătoria continuă, iar odată cu ea și descoperirile mele.

„Nu contează. Nimic nu e mai important decât să îmi văd de calea mea, indiferent pe ce trasee duce ea.” – Autor anonim

Capitolul 8

26 iunie 2023, luni

„În inima munților: Rătăcind printre reguli și libertăți”

„*Ce bine am dormit!*” – un gând ce mi-a mângâiat mintea în liniștea dimineții. Somnul adânc, de care aveam atâta nevoie, a fost ca un balsam peste trupul meu obosit. Telefonul, neiertător, sună la 7:00 fix, chiar când începusem să simt dulceața dimineții care încet se strecurase în cameră.

M-am ridicat cu un salt brusc din pat, de teamă că m-aș putea cufunda din nou în căldura amețitoare a așternuturilor. În ultimele zile, „doar puțin” a fost o capcană în care am căzut de prea multe ori. Dar nu azi. Azi, eram hotărâtă. „*Sus, Yda!*” Un gând ce mă scutură rapid de orice urmă de îndoială. Un duș rapid, o cremă hrănitoare și la ora 8:00 mă așezam la masă.

Surprinzător, locul era gol, doar o liniște densă, parcă pătrunsă din adâncurile munților, se lăsa peste întreaga încăpere. Din bucătărie se auzeau zgomote firave, ca o șoaptă și o femeie apare pentru scurt timp. Îi cer o cafea. Îmi răspunde simplu, „– Ok!” și dispare rapid. Când revine, aduce un plic de ness și un bidon mare de apă fierbinte, aruncându-le pe masă ca pe niște obiecte fără preț. În mod ciudat, gestul ei m-a făcut să zâmbesc. Așa crud, așa simplu și totuși autentic. Îmi place ineditul acestui loc: un homestay în inima munților, printre oameni care trăiesc altfel, poate mai aproape de esențele vieții.

Am ieșit puțin afară, lăsând răcoarea dimineții să îmi îmbrățișeze pielea, iar privirea mi s-a oprit asupra văii. Razele de soare, abia trezite din somn, inundau totul într-o lumină aurie, ca și cum ar binecuvânta această dimineață. M-am întrebat, din nou, câți dintre localnici mai văd frumusețea acestei rutine a naturii... câți își mai dau voie să simtă miracolele din jur.

Colegii mei au sosit pe la 8:15, iar liniștea s-a spart într-un val de sunete, râsete și povestiri. Am regretat pentru o clipă acele momente tăcute pe care le-am avut cu mine însămi. Micul dejun, deși simplu – clătite pufoase, banane coapte, o picătură de miere și pâine prăjită – a fost exact ce trebuia. Între noi, conversațiile au curs natural, ca un râu de munte ce-și caută drumul printre pietre.

Astăzi aveam în față un traseu de trekking de aproximativ 6 kilometri, iar ideea de a străbate pădurea de bambus mă făcea să mă simt de parcă aș fi pornit într-o călătorie inițiată. Leșim plini de entuziasm, cu excepția londonezului, care încă părea să nu fi pășit în ziua de azi cu dreptul. Aerul, dens și umed, aproape că ne îmbrăca în propria lui esență. Plouase torențial noaptea trecută, iar pământul era umed și alunecos. Pe cărările întortocheate, bălțile se reflectau ca niște oglinzi mici, prinse între pământ și cer. Când am pășit în mijlocul desișului de bambus, picioarele noastre s-au înfundat în noroi, iar pantofii au devenit grei, ca niște povări ale pelerinilor din alte vremuri. Și totuși, nu m-am simțit deranjată. Era o provocare.

Trecând printre uriașii verzi, mi-am lăsat privirea să se piardă printre frunzele mângâiate de soare. Încercam să surprind frumusețea momentului în fotografii, dar am înțeles că nicio cameră nu poate cuprinde cu adevărat realitatea. Pentru că „realitatea” aceasta, în toată plenitudinea ei, depășea orice imaginație.

„Și cum să nu mă pierd în ea?” m-am întrebat. Dorința mea de a explora nu era doar despre locuri noi, ci despre a-mi hrăni sufletul cu frumusețea ascunsă a vieții. În fiecare pas, în fiecare suflare de aer, în fiecare rază de lumină, vedeam miracole. Era ca și cum fiecare băltoacă de noroi ascundea un diamant care aștepta să fie descoperit. „Miracolele” nu sunt mari și zgomotoase, ci mici scânteii de viață care se ascund în detalii neglijate.

Picioarele mele îmi amintesc de ziua de ieri, dureroase și obosite, iar adidașii se strâng în jurul degetelor ca o menhină. Dar am ales să ignor durerea. Poate că libertatea adevărată înseamnă și să alegi ce ignori, nu doar ce trăiești.

Pe traseu, am vorbit mult cu Zi și Barbara, colega din Uganda. Barbara e fascinată de planul meu de a scrie o carte

și îmi spune că abia așteaptă să o citească, atunci când va fi tradusă în engleză. M-a uimit cât de impresionată era de decizia mea de a lăsa totul în urmă în România și de a pleca să călătoresc liberă prin Asia. Mă surprinde și pe mine cum reușesc să inspir oamenii. E o senzație nouă, dar plăcută. Poate că, uneori, e nevoie să vedem lucrurile din afară ca să înțelegem cine suntem cu adevărat.

După ce ne-am întors la homestay, un duș revigorant a fost ca o renaștere. Am simțit fiecare picătură de apă ca pe un balsam care îmi reînvie corpul și mintea. În timp ce mă îmbrăcam și îmi înghesuiau adidașii murdari în rucsac, am simțit o libertate nouă – libertatea de a trăi exact așa cum îmi doream.

La prânz, simțeam deja acea foame care nu mai ține cont de estetică. Orezul și carnea, deși fără farmec vizual, m-au liniștit pentru moment. Dar, din păcate, sosul pe care l-am adăugat fără să-mi dau seama m-a făcut să regret. Totul a devenit sărat și necomestibil. Însă, chiar și așa, nu era un obstacol. Am învățat, în aceste călătorii, să accept micile neajunsuri cu seninătate. Viața nu e perfectă, dar fiecare imperfecțiune ne aduce mai aproape de adevărul ei.

După prânz, am simțit nevoia să dau ceva înapoi. Ceva din generozitatea cu care acest loc mi-a oferit experiențe. Îi dau lui Zi 10 dolari bacșiș. Gestul ei, de a săruta banii cu o uimire aproape sacră, m-a zguduit. În acel moment, mi-am dat seama cât de diferit este aici felul în care oamenii trăiesc și ce înseamnă recunoștința.

Pe drumul înapoi spre oraș, în microbuzul zgomotos care părea că se va dezmembra în orice moment, m-am lăsat purtată de gânduri. Orașul acesta, cu străzile lui animate și trecătorii curioși, îmi trezește dorința de a-l explora mai mult. Am coborât la restaurantul unde am mâncat ieri și am lăsat

rucsacul, cu gândul să îmi petrec câteva ore în libertate, fără grabă.

Pe o terasă, cu înghețata în mână, am privit orașul în toată agitația lui. Fiecare trecător îmi spunea o poveste, chiar dacă nu știam niciodată exact care. Priveam, zâmbeam și îmi simțeam inima deschisă. Viața, cu toate nuanțele ei, era frumoasă în acea după-amiază liniștită din Sapa. *„Dacă plecam către Hanoi astăzi, aș fi ratat aceste momente...”* Și brusc mi s-a făcut poftă de o cafea bună...

Am găsit în centrul orașului o cafenea elegantă și m-am așezat la una dintre măsuțele mici de pe terasă. Era ceva fascinant în aceste scaune și mese atât de mici, aproape ca niște jucării, care păreau scoase dintr-o lume în miniatură. Totuși, aveau un farmec aparte, completând perfect atmosfera intimă a locului. Am comandat o „Coconut Coffee” cu gheață. Deși nu eram sigură la început, gustul m-a surprins în cel mai plăcut mod – o combinație neașteptată de arome, în care dulceața ușoară a nucii de cocos se amesteca perfect cu tăria cafelei. M-am gândit că trebuie să încerc toate specialitățile locale, chiar dacă nu toate îmi vor fi pe plac. Era parte din experiență, din această aventură a descoperirii.

M-am așezat strategic la masa din față, dorind să prind cât mai mult din viața orașului. Îmi place să observ oamenii, să îi studiez, cum merg, cum sunt îmbrăcați, cum își plimbă privirile curioase peste fețele străinilor. Era un fel de joc să încerc să ghicesc poveștile lor doar din felul în care trec pe lângă mine. Mi-am dat seama că mulți mă priveau ușor mirați, poate pentru că păream prea relaxată, prea fericită. Zâmbeam larg, fără vreun motiv anume, de parcă fericirea mea era un secret pe care ei nu-l mai întâlniseră de mult timp.

Chiar când mi-a fost adusă cafeaua, am asistat la primul meu accident în Vietnam. O motocicletă s-a ciocnit de o mașină, la doar câțiva metri de mine. Zgomotul impactului a

rupt brusc atmosfera de calm. M-am întrebat de multe ori cum de nu se întâmplă mai des astfel de incidente, având în vedere nebunia traficului de aici, dar acum îl aveam chiar în fața ochilor. Din fericire, nimic grav. Șoferul motocicletei părea bine, iar cel al mașinii s-a uitat scurt la zgârieturi, au schimbat câteva cuvinte și și-au văzut de drum. Probabil o „înțelegere locală”, rapidă și fără prea multe complicații. O rezolvare la fel de simplă precum tot ce părea să fie în acest loc.

După acest episod, savuram cafeaua cu o atenție diferită. Devenisem mai alertă, ochii mei urmăreau fiecare mișcare din jur cu o curiozitate crescută. Mă simțeam ca un vultur care supraveghează totul de la înălțime, gata să surprindă orice detaliu, orice schimbare. Am plătit cei 45.000 dong (echivalentul a 9 lei) pentru cafea și m-am îndreptat înapoi spre restaurant. Mi-am pus căștile și mi-am lăsat gândurile să se răspândească liber, ca o apă curgătoare. Fredonam încet melodiile din playlist, iar inima mea vibra de bucurie. Eram atât de fericită încât simțeam că dau pe dinafară. Vietnamul îmi oferea în fiecare clipă câte o surpriză, o mică minune și eram sigură că acele zile petrecute aici vor rămâne întipărite în sufletul meu pentru totdeauna.

După ce am făcut câteva ture de fotografii, încercând să prind orașul din toate unghiurile posibile, m-am întors la restaurant, decisă să scriu puțin. Bagajul meu era acolo unde îl lăsasem, parcă mă aștepta răbdător. Mi-am scos laptopul, gata să continui să-mi aștern ideile, dar gândul mi-a fugit rapid la filmul „The Wonder” pe care îl începusem aseară pe Netflix și pe care nu apucasem să-l termin din cauza mesajelor pe WhatsApp.

Abia am dat play câtorva minute din film, când un zgomot puternic m-a făcut să tresar: „Troscl!” Nu-mi venea să cred! La nici jumătate de oră după primul accident, încă unul, și tot în fața mea. „Să fie oare o coincidență sau atrag

accidentele azi?" Poate că orașul încerca să-mi transmită ceva, niște semnale subtile pe care încă nu reușeam să le descifrez. Știam că trebuie să plec înainte să mai văd și alte incidente, dar ceva mă ținea acolo.

Mi-am comandat un shake de mango – preferatul meu – și o porție de cartofi prăjiți, lăsând ideea filmului pentru altă dată. Am deschis documentul Word și m-am apucat de scris, revizuiind notițele și impresiile din ziua respectivă. Spre deosebire de alte dăți, nu mai simțeam presiunea timpului. Începusem să învăț că nu poți grăbi lucrurile, că totul are propriul ritm. Și, până la urmă, e bine așa. Totul se așează exact cum trebuie.

Am rămas în restaurant până pe la 17:30, când norii de afară au început să se strângă, amenințători, pregătiți să verse o ploaie zdravănă. N-am vrut să risc, așa că am decis să mă îndrept spre stația de autobuz mai devreme. Mi-am strâns lucrurile, am plătit consumația și mi-am luat rămas-bun de la angajați. Rucsacul meu părea mai greu acum, deși nu luasem nimic în plus. Probabil că oboseala zilei începea să se simtă. „*Hai, Yda, cară-!*” mi-am zis, încercând să mă încurajez.

Nu am făcut 100 de metri și am dat peste o ceartă aprinsă între câțiva localnici. Strigau unii la alții cu o intensitate ce părea să crească de la o secundă la alta, iar limbajul, deși nu-l înțelegeam, avea o violență sonoră care te făcea să tresari. „*Oare despre ce se ceartă? Bani sau gelozie?*” m-am trezit întrebându-mă, zâmbind amuzată la acest gând. Am trecut pe lângă ei fără să mă las prinsă în tensiune, dar agitația aproape că m-a făcut să ratez stația de autobuz. Stația? Mai degrabă o improvizație! Am cerut un scăunel și m-am așezat pe trotuar, așteptând autobuzul. Am stat acolo două ore, ca un pitic din „Albă ca Zăpada”. Fundul îmi

amortîșise, dar n-aveam cui să mă plîng. Noroc cu telefonul – cel mai de nădejde companion în astfel de momente.

Timputul a trecut mai repede decât aș fi crezut, discutînd pe chat cu Mone. I-am povestit despre experiențele din Vietnam, dar mai ales despre nebunia traficului din Hanoi. Am rîs împreună cînd i-am spus cum oamenii conduc oriunde – chiar și pe trotuare, printre pietoni – doar ca să ajungă mai repede.

„– La noi în București, asiaticii de la Glovo sunt cam la fel, cu mopedurile lor,” mi-a răspuns el. Am rîs din nou, dar i-am explicat că nimic nu se compară cu traficul vietnamez.

„– Aici nu există benzi sau reguli clare. E o dezordine totală, dar, într-un fel, pentru ei asta pare a fi libertatea.”

Mone nu era de acord. „– Ordinea și regulile disciplinează, nu subjugă,” mi-a spus el. „Fără reguli, totul s-ar prăbuși într-o confuzie generală.” Și, într-un fel, avea dreptate. Dar i-am răspuns că oamenii care trăiesc într-o dezordine organizată, ca acesta, ar fi pierduți dacă ar fi scoși din mediul lor. Și invers, cei din societățile ordonate nu s-ar adapta ușor aici.

Am continuat să discutăm despre fericire și reguli. Mone era convins că regulile aduc fericirea, dînd ca exemplu țările nordice, unde oamenii sunt printre cei mai fericiți din lume.

„– Poate, dar fericirea nu vine doar din ordine și bunăstare materială,” i-am spus. „În relația mea trecută aveam tot ce-mi doream, dar nu eram fericită.” Am simțit că discuția noastră ajungea într-un punct sensibil, dar Mone a concluzionat zîmbind că cine știe, poate într-o zi voi înțelege mai bine ce înseamnă să aparții unui loc.

S-ar putea să aibă dreptate. Poate că într-o zi voi înțelege cu adevărat ce înseamnă să aparții unui loc. Dar

până atunci, călătoriile mele continuă, fiecare experiență aducând o nouă lecție despre viață și despre mine însămi.

Totuși, discuția noastră a rămas undeva în minte, ca un ecou care se tot întoarce. „*Cum de am ajuns să nu fiu fericită în țara mea? Ce m-a împins să plec atât de departe de tot ce știu?*”

Să fie doar o problemă de percepție – că judec totul greșit? Mi-am promis să iau lucrurile așa cum sunt, să trăiesc în prezent, dar continui să compar. Nu e deloc ușor să lași trecutul în urmă când el vine cu tine, nevăzut, în fiecare gând. Și totuși, simt că asta trebuie să fac.

La 19:30, autobuzul sosește. Urc și mă așez pe locul 6B, conform biletului primit de la Tom. Nu este exact ca cel cu care am ajuns în Sapa, scaunul pare mai moale, iar fiecare loc are o mică perdea care oferă un plus de intimitate. „Autobuz VIP” îl numesc ei – dar tocmai mi-am propus să nu mai compar. În fond, comparațiile nu fac decât să alimenteze nemulțumiri inutile.

De îndată ce plecăm, un val de greață mă lovește. Oare e de la serpentine? Sau poate de la poziția incomodă a scaunului, care refuză să se regleze așa cum vreau? Sau poate sunt toate gândurile care îmi roiesc în minte, refuzând să se așeze. Stomacul îmi urcă în gât, iar senzația că aș putea vomita în orice clipă mă face să mă crispez. „*Ce o să fac eu timp de șase ore până la Ha Giang?*” mă întreb în tăcere, încercând să-mi controlez respirația.

Brusc realizez că habar nu am unde merg exact. În mâini am doar o foaie cu câteva detalii: numele meu, „Ha Giang Loop”, locul în autobuz și prețul plătit. Dar destinația? Necunoscută. Planuri? Zero. E ca și cum aș fi o navă rătăcită în derivă, într-un Univers vast, fără de sfârșit. Și poate că asta e cel mai bun lucru. „*Lasă-te în voia sorții,*” îmi spun. „*De ce tot vrei să controlezi?*”

Încerc să moțai, dar imediat ce închid ochii, simt cum nevoia de a merge la baie devine urgentă. Oftez adânc, frustrată de nevoile corpului meu, aceste limitări banale, dar esențiale, care mă trag mereu înapoi. „*Așa fragile sunt corpurile noastre,*” gândesc, privind lumea în mișcare de dincolo de geam.

Mai târziu, după ce ne oprim în sfârșit pentru pauză, mă simt puțin mai bine. Încerc să schimb direcția gândurilor, să îmi resetez mintea. „*Haosul nu e în lume, ci doar în mintea mea,*” îmi spun, privind dincolo de fereastră, iar drumul spre necunoscut începe să îmi pară nu atât amenințător, cât fascinant. Poate că, în esență, nu mi-e teamă de necunoscut – poate, de fapt, mă atrage. Cu fiecare kilometru care trece sub roțile autobuzului, simt cum mă apropii mai mult de mine însămi.

Deși am închis toate fantele de la aerul condiționat, frigul se strecoară pe sub haine, ca un curent dintr-o altă lume. Iau și pătura de pe scaunul vecin care e gol și mă înfășor în ambele, sperând să blochez măcar o parte din frigul care mi se furișează în oase. Tremur tot mai puțin, dar nu pot să-mi alung complet senzația de rău. Îmi butonez telefonul, dar mi-e teamă să deschid laptopul – știu că uitatul la ecran mi-ar agrava greața. Închid ochii și ascult muzică pe YouTube, lăsând sunetele să-mi alunge gândurile. Încet, adorm cu căștile în urechi.

Ha Giang – Johnny Tran Homestay, Vietnam

Nu știu cât timp a trecut, dar mă trezesc speriată când șoferul strigă brusc: „– Jasmine, Jasmine, Jasmine...” Vocea lui stridentă sparge liniștea somnoroasă din autobuz. Explică rapid că trebuie să coboare trei persoane la Jasmine Homestay. Îl întreb și eu de cazarea mea. Între timp, i-am scris lui Tom, pentru că nu aveam habar unde trebuie să

cobor. Șoferul îmi răspunde sec că ajungem în câteva minute și că știe de „fata de pe 6B.” „Ah, Tom s-a ocupat,” îmi spun, ușurată.

Când ajungem la destinația mea, sunt buimacă de somn. Oprim pe o străduță pustie, slab luminată. Șoferul îmi scoate rucsacul din cală, mă salută scurt și pleacă, fără să privească înapoi. Farurile autobuzului dispar, lăsându-mă în întunericul gros, de parcă totul ar fi fost șters dintr-un singur gest.

Ridic ochii spre cer. Luna e mică, abia vizibilă, dar totuși acolo. „*Nu sunt complet singură în Univers,*” mă gândesc cu un zâmbet slab, amuzată de situația mea. Ce altceva pot face? Homestay-ul meu e chiar peste drum, dar e învăluit în aceeași întunecime tăcută. Urc treptele și împing ușa care scârțâie prelung. Dintr-un colț al camerei, o siluetă înaltă apare încet, ca o umbră desprinsă dintr-un vis.

Bărbatul, un localnic cu fața brăzdată de riduri adânci, îmi face semn să-l urmez. O lumină slabă pâlparea undeva în spate, ghidându-ne. Simt cum aerul rece și mirosul greu de umezeală îmi invadează simțurile. Nu-mi este teamă – din contră, mă simt ca o parte din acest tablou straniu. Urcăm o scară și ajungem la etajul 1. Deschide o ușă care scârțâie și ea, iar când aprinde lumina, în sfârșit, văd clar. E o cameră mare, cu 14 paturi supraetajate, toate goale. Sunt singură.

Mă privește sec, fără nicio expresie. „*Oare ce gândește? Ce caut singură, la ora asta, prin Vietnam?*” Sau poate nu-l interesează deloc. Poate pentru el sunt doar o altă umbră care va trece neobservată. Îl întreb unde este baia și îmi arată o ușă maro, din capătul holului. Îmi spune că micul dejun va fi la 8:00 și că vom pleca în tur șase persoane. Apoi pleacă, la fel de brusc cum a apărut. Rămân singură în cameră, în acest spațiu imens, învăluit în liniște. „*Am ajuns la*

Ha Giang,” îmi spun, realizând cât de departe am ajuns, nu doar geografic, ci și emoțional.

„*Cum va fi?*” e întrebarea ce-mi persistă, dar, de data asta, e parcă fără nicio frică. Dacă tot sunt aici, măcar să trăiesc totul la maxim. Universul are felul lui de a ghida lucrurile. „*Cine sunt eu să mă împotrivesc?*”

Mă duc la duș și apa fierbinte îmi alină pielea obosită. Mă simt, pentru prima dată astăzi, complet relaxată. Oglinda se aburește și, instinctiv, desenez câteva forme copilărești: o față zâmbitoare, o inimă, câteva steluțe. Râd încet de mine însămi. „*Sunt un copil mare*,” îmi spun, ștergând desenele cu palma.

După duș, m-am simțit un pic mai stabilă, dar când m-am întors în cameră, mi-am dat seama că somnul mă abandonase definitiv. Deschid telefonul și scriu câteva mesaje. Mone răspunde imediat. Simt nevoia să-i împărtășesc agitația, să-mi descarc gândurile.

„– Mi-a fost rău în autobuz. Acum sunt la hostel, sunt mai bine,” i-am scris, încercând să fiu concisă.

„– De ce ți-a fost rău?” vine întrebarea lui, previzibilă.

„– Nu știu. Poate de la serpentine, sau de la scaun... Ori din toate câte puțin,” i-am răspuns, dar fără convingere.

„– Ai luat Emetix?”

„– Nu, n-am așa ceva la mine.”

„– Să iei mâine,” îmi sugerează el, simplu și direct.

Am zâmbit la felul lui practic de a vedea lucrurile. „– Crezi că găsesc așa ceva aici, în vârful muntelui?” îi răspund veselă. „O să cer totuși ceva pentru rău de mișcare – dacă găsesc o farmacie. Oricum, mă simt ca și cum aș fi pe altă planetă.”

„– Și în Filipine te simțai la fel,” a venit răspunsul rapid. „Tot în Asia ești.”

Am oftat. „– Da, dar e diferit,” i-am scris, încercând să-mi clarific mie însămi de ce fiecare loc pe care îl vizitez mi se pare atât de unic.

„– Ce e diferit? Tot tu ai ales traseul.”

„– N-ai înțeles,” i-am răspuns. „Îmi place ce fac. Dar asta e o ieșire din zona de confort de nota 10 plus.”

„– Nu poate fi diferit. Ai deja experiența cu Filipine. Nu te mai panica din orice.”

Zâmbesc ușor. Avea dreptate – din nou. Frământările mele nu aveau nimic de-a face cu drumul. Erau despre mine, despre cum încă nu am învățat complet să-mi gestionez emoțiile când mă confrunt cu necunoscutul. „*Cum scap de ele?*” m-am întrebat, dar știam că răspunsul nu va veni ușor.

Pe la 3:00 sting lumina și încerc să dorm câteva ore. La 7:00 trebuie să fiu sus, gata pentru turul care mă așteaptă. Nici nu apuc să închid ochii că aud un autobuz oprind în fața hostelului. „*Hopa, se pare că voi avea colegi de cameră,*” îmi spun, iar în curând, două fete și un băiat intră, discutând în franceză.

Ne-am salutat scurt, apoi s-au foit o vreme, folosind doar lumina telefoanelor ca să nu mă deranjeze. În liniștea care s-a așezat după ce au adormit, ascultam respirația lor calmă, simțindu-mă în armonie cu tot ce mă înconjoară. În curând, am adormit și eu, lăsându-mă învăluită de noapte, de necunoscut și de liniștea pe care mi-am găsit-o în sfârșit în mine.

„Fericirea nu este un lucru gata făcut, ea vine din propriile tale acțiuni.” – Dalai Lama

Capitolul 9

27 iunie 2023, marți

„Călătoria dincolo de curbe: Între râsete și revelații”

~ Prima zi din Ha Giang Loop ~

La 7:00 eram deja trează, hotărâtă să fiu prima la baia comună. Dușul rece a fost ca o trezire brutală, dar și necesară. Apa care-mi învăluia pielea mă făcea să mă simt dintr-o dată mai vie, mai alertă, de parcă viața însăși s-ar fi scurs prin mine, readucându-mă la realitate. Crema pe care mi-am aplicat-o a fost ca un ritual intim, un moment al meu, ceva care mă ancora în prezent. Cu toate astea, m-am întors în cameră surprinsă că mă simțeam atât de bine, având în vedere că dormisem doar trei ore. Se pare că unele zile încep să te surprindă chiar din primele clipe.

Între timp, colegii de cameră s-au trezit. Una dintre fete dispare imediat în baie, preluându-mi locul. Zâmbesc. „*Sper că nu e pe grabă,*” îmi spun în sinea mea. Ceilalți discută între ei, dar e ca și cum nici n-aș exista. Mă simt invizibilă, dar în mod ciudat, nu mă deranjează. Mă las învăluită de liniște, mulțumită să rămân o simplă observatoare. Uneori, să fii invizibil e o binecuvântare, un dar care îți permite să te apropii de tine însăși.

La 8:00, cobor în holul mic de lângă bucătăria improvizată. Încăperea e dominată de o masă lungă de lemn și două bănci uzate, dar primitive. O fată pregătește micul dejun cu mișcări aproape mecanice, ca un ceas bine uns, de parcă fiecare pas ar fi repetat de mii de ori. Tipul care m-a condus aseară îmi face semn să iau loc, apoi dispare, la fel de repede cum a apărut, probabil ocupat cu altceva. Încet, încep să sosească și ceilalți, așezându-se lângă mine. La un

moment dat, un telefon sună strident, umplând liniștea din încăperea.

Pentru o clipă, sunetul mă scoate din propriile gânduri. Îmi îndrept privirea către colegii de cameră – francezii cu care am dormit noaptea trecută. S-au așezat la capătul celălalt al mesei, oferindu-mi o priveliște clară asupra fiecăruia. Tineri, probabil în jur de 30 de ani, cu acel aer ușor arrogant al celor care știu că sunt atrăgători. Una blondă, cealaltă brunetă, iar băiatul – ochi albaștri și trăsături aristocratice. Încă doi băieți, spanioli, se așază lângă mine, zâmbind larg, ca și cum fiecare zi ar fi o nouă aventură pentru ei. Îi privesc pentru câteva secunde, simțind cum energia lor umple toată încăperea.

Meniul este familiar: clătite, banane și miere. „O să explodez curând de la atâtea clătite,” îmi spun amuzată, dar mâncarea asta simplă are ceva reconfortant. Ne-am prezentat politicos, deși discuțiile au fost mai mult de suprafață. Universul ne-a adus împreună pentru următoarele trei zile și, cumva, simțim cu toții că aici ne este locul.

Ora 9:00 vine repede și ne pregătim de drum. Vietnamezii sunt extrem de punctuali, iar asta îmi place. Se țin de program ca la armată. Am un șofer drăguț, dar care nu vorbește prea bine engleză. Îl cheamă Zen și, pe măsură ce îi privesc gesturile și felul în care pare mereu calm, numele lui i se potrivește de minune. E ceva liniștitor în prezența lui. E ca și cum, deși nu schimbăm multe cuvinte, între noi există deja o înțelegere tăcută.

Nu aș fi vrut să ratez această experiență pentru nimic în lume. Eu, care altădată nici nu aș fi îndrăznit să urc pe o motocicletă, acum traversez munții pe două roți. Ce contrast! Mi-am promis că nu voi mai spune niciodată „niciodată”. Decizia e luată. Cel mai fascinant este cum toate întâmplările recente m-au adus aici. Decizii, coincidențe, întâlniri... Totul s-a legat, iar acum mă aflu pe acest drum pe care nici nu l-am

plănuit inițial. Puteam să plec spre Ninh Binh, dar ceva – un instinct, poate – m-a oprit. Ca și cum semnele m-ar fi ghidat. „Cum de am observat acele semne? Și cum de le-am urmat?” mă întreb. Dar sunt aici și asta e tot ce contează acum.

Nu i-am văzut fața lui Zen când am pornit. Aveam cinci șoferi cu noi, pentru că băiatul francez conduce singur. Restul, fiecare cu șoferul lui. Nu știu după ce reguli s-au distribuit motocicliștii, dar simțeam că destinul a făcut alegerea pentru mine. Îmi doream ca cel mai arătos dintre ei să fie șoferul meu, dar soarta a avut alte planuri. Când și-au pus căștile, nici măcar nu i-am mai recunoscut. Agitația crescuse în jur și toți păreau la fel, cu cagule și echipament asemănător. „– Pe mine cine mă duce?” am întrebat panicată, privind în jur.

Unul dintre băieți mi-a făcut semn spre ultima motocicletă. Bineînțeles. Tipul de pe motor își aranja oglinda calm. Avea o cagulă colorată care-i acoperea fața, așa că îi vedeam doar ochii. „Nu e cel pe care îl voiam,” mi-am spus în gând, oftând ușor. Dar alegerea nu era a mea, nu azi. Fără să scoată vreun cuvânt, mi-a făcut semn să urc. M-am conformat, înțelegând că uneori viața nu-ți oferă ce crezi că vrei, ci ce ai cu adevărat nevoie.

Am observat că bagajul meu era deja fixat pe motocicletă. „Aha, așa deci.” Am crezut că bagajele vor fi transportate cu mașina, dar nu, le ducem cu noi. Ceilalți aveau doar rucsacuri mici. „Sunt singura cu bagajul complet?” m-am întrebat zâmbind amar. Dar nu aveam cum să fac o selecție – ce să iau și ce să las?

Zâmbesc ușor pe sub cască, privind la șosetele maro ale șoferului meu, un detaliu ciudat, dar singurul care l-a diferențiat de ceilalți. „Să sperăm că nu le schimbă mâine,” îmi spun, amuzată. Zen era mai subțirel decât mă așteptam, probabil mai slab decât mine. Mi-am pus gentuța între noi, pentru a păstra o mică distanță. Îmi place cum conduce – calm

și sigur. Îmi oferă o senzație de siguranță, de parcă ar ști exact cum să mă ducă acolo unde trebuie.

Pornim la drum, iar eu scot telefonul să fac un video. „*Cine s-ar fi gândit că voi ajunge vreodată să străbat munții din Vietnam pe motocicletă?*” Îmi aud râsul interior, un ecou al libertății pe care o simt. „*Curată nebunie,*” mi-ar spune mama. Mai bine că nu știe.

Senzația de pe motocicletă este incredibilă. Vântul îmi mângâie fața, iar adrenalina îmi străbate fiecare celulă. Aproape că aș vrea să mă lipesc de Zen, să-l cuprind în brațe de fericire. Fiecare groapă, fiecare viraj îmi amintește că viața e plină de surprize. Zen conduce tăcut, concentrat la drum, iar liniștea lui îmi aduce și mie o pace interioară. Nu trebuie să schimbăm cuvinte pentru a ne înțelege. Drumul devine o extensie a gândurilor mele, fiecare curbă e un nou pas spre descoperirea mea.

Înainte să plecăm, ni s-a arătat traseul pe o hartă din hostel. 175 de kilometri azi, cu șase opriri, inclusiv una pentru prânz. Măine, încă 175 de kilometri și apoi, în ultima zi, 160 de kilometri. E fascinant cum totul e organizat atât de bine și cum fiecare kilometru parcurs mă apropie de ceva ce nu pot încă defini.

Pe drum, îmi las gândurile să zboare, ca un vânt care mă poartă departe de mine însămi. Fiecare privire spre munții verzi din jur îmi aduce o senzație de libertate pură. Realizez că acesta e momentul în care sunt cel mai aproape de mine însămi, mai mult decât am fost vreodată. Mă bucur de fiecare clipă, de fiecare senzație pe care mi-o oferă această călătorie.

Totul este organizat cu o precizie uimitoare. Suntem șase motociclete, iar liderul grupului merge înaintea noastră, deschizând drumul. La prima oprire, îl văd pe Zen fără cască pentru prima dată. Ochii lui, liniștiți și calzi, mă privesc fără grabă, emanând o energie tăcută și sigură. Îi aflu și numele

aici, dar rămân tăcută în spatele lui, bucurându-mă de un moment rar: timpul pe care îl am doar pentru mine. Un lux pe care nu l-am avut niciodată cu adevărat – să mă pot opri și să mă gândesc la mine, la tot ce s-a adunat în interiorul meu. Ore în șir, eu și natura uimitoare ne contopim. „*Eu și restul lumii,*” îmi spun, în timp ce simt prezența calmă a lui Zen, un fel de paznic tăcut, mereu acolo.

În timpul unei pauze, realizez că băiatul pe care l-am observat la început este șoferul franțuzoaicei brunete. Ceilalți doi, blonda și tipul cu ochi albaștri, sunt un cuplu. Mă surprinde ușor această dinamică, dar mă gândesc că, uneori, trebuie să te retragi și să lași loc tinereții și frumuseții. „*Poate e mai bine așa,*” îmi spun, cu o oarecare semnare amestecată cu înțelepciune. Nimic nu e întâmplător.

Peisajele continuă să se întindă fără sfârșit în fața noastră, verdele intens al vegetației devine un ocean care îmi fură privirea, iar vântul îmi flutură părul sub cască. Realitatea din jurul meu devine copleșitoare – în sensul bun. Munții, râurile, porumbul care crește pe stânci abrupte – totul pare desprins dintr-o lume fabuloasă. „*E incredibil cât de real e totul,*” îmi zic în tăcere.

Știi acele imagini perfecte cu munți și râuri, care arată ca niște dragoni uriași și cerul e de un albastru ireal, parcă lucrat în Photoshop? Ei bine, acum știu că sunt reale. Mă simt mică, dar nu într-un fel neplăcut – ci ca o piesă dintr-un puzzle măreț, parte dintr-un tot care nu are nevoie să fie controlat sau înțeles pe deplin. Eram la doar o aruncătură de băț de China și ni s-a arătat unde este granița. Motocicletele rula de-a lungul ei, ca într-o pictură chinezească cu culori vii și liniștea absolută a muntelui.

Zâmbesc în timp ce îmi dau seama că aceste momente vor rămâne cu mine pentru totdeauna. Vântul schimbă direcția, lovind ușor fața lui Zen, care își ajustează

casca fără să încetinească. Mă gândesc că acest drum lung, sinuos, e la fel ca viața mea: fiecare cotitură ascunde o nouă surpriză. „Nu e important să știi destinația,” îmi zic. „E suficient să ai încredere în călătorie.” Zen, tăcut și sigur pe el, știe drumul, iar asta îmi dă un sentiment profund de pace.

Turul acesta a fost complet neplanificat. Dacă nu era Tom și băiatul din turul de la Ha Long Bay, probabil nu aș fi fost aici. Tom a plantat sămânța ideii, iar băiatul din tur a udat-o, dându-i viață. „Uneori, așa îți schimbă Universul traseul,” mă gândesc. Oamenii apar din senin și îți reconfigurează direcția. E fascinant cum viața poate lua întorsături neașteptate, fără să te întrebe dacă ești pregătit.

Mă simt bine în acest stil de viață, ca și cum mi-ar fi fost predestinat. Îmi vine în minte băiatul din tur – nu-i știu numele, dar el a fost cel care m-a convins să mă îndrept spre o nouă destinație. Și, chiar dacă a fost doar o interacțiune aparent minoră, a schimbat totul.

Revelația zilei? „Un necunoscut îmi poate schimba cursul vieții, chiar și printr-o interacțiune aparent insignifiantă.” Gândul acesta mă face să zâmbesc. Viața își croiește propriul drum, iar noi nu știm niciodată ce ne așteaptă după colț. Așa cum Essra m-a inspirat să cred că și eu pot deveni un nomad în Asia, tot așa băiatul din tur mi-a schimbat traiectoria. Poate că tocmai în asta constă frumusețea acestor întâlniri neașteptate.

Ne oprim pentru poze și pentru a ne dezmoști picioarele. Nu toată lumea e obișnuită să stea ore întregi pe motocicletă, așa că pauzele devin absolut necesare. Urcșuri și coborâșuri, curbe nesfârșite, pietre, bălți și teren accidentat – toate fac parte din această aventură. Drumul devine tot mai abrupt, iar ploaia transformă cărarea într-un amestec periculos de apă și mâl. La un moment dat, simt cum roțile motocicletei alunecă ușor, iar inima îmi sare o bătaie. Zen

strânge ghidonul mai tare și redresează motocicleta cu o mișcare sigură. Trag aer adânc în piept, încercând să-mi calmez bătaile inimii. Abia acum realizez cât de fragilă poate fi siguranța într-o astfel de aventură.

Coborâm de pe motociclete și simțim cum pământul moale ne înghite pașii. Fiecare mișcare pare calculată cu grijă, ca și cum un pas greșit ne-ar putea trage în jos. Zen îmi face semn să stau calmă, iar zâmbetul lui vag îmi dă încredere. Traversăm porțiunea dificilă pe jos, în timp ce vehiculele noastre se luptă să-și facă loc prin noroi.

Ploaia vine și pleacă în rafale, ca și cum ar dansa pe ritmul muntelui. Soarele apare pentru câteva momente printre nori, doar ca să fie înghițit din nou de șuvoaiele de apă. Deși echipamentele noastre ne protejează, ne simțim ca niște roboți impermeabili, înaintând pe serpentine. Totuși, am ajuns să mă obișnuiesc. De fapt, mă surprind că am devenit prietenă cu ea. Apa îmi pătrunde în adidași, hainele mi se lipesc de piele, dar nu îmi pasă. „*Ploaia și cu mine suntem prietene acum,*” îmi zic zâmbind. „*O ador.*” Fiecare strop e o parte din mine care se curăță, se purifică.

Pe la prânz, ne oprim la un restaurant și suntem invitați să urcăm la etajul trei, unde ne așteaptă masa. După un mic dejun frugal, toți suntem ruși de foame. Mâncarea locală ne încântă cu aromele ei intense de coriandru și chili. E foarte picantă, însă continui să savurez fiecare îmbucătură. Suntem toți absorbiți în momentul acesta perfect, conversațiile curg firesc, ca și cum nimic altceva nu ar mai conta. Îmi doresc să pot prelungi fiecare clipă, să rămân în acest tur magic care m-a prins total nepregătită, dar din care nu mai vreau să plec.

După masă, liderul grupului ne strigă: „Di Thoi!” – un cuvânt nou în vietnameză pe care tocmai l-am învățat și care înseamnă „Plecăm!”. Ne adunăm lângă motociclete, ne punem căștile și ne pregătim să continuăm drumul. Totul este

atât de bine organizat, încât nu pot să nu mă simt impresionată. Îmi plac toți cei din grup, dar Zen a devenit, fără să-mi dau seama, preferatul meu – el este cel care mă poartă în siguranță peste munți. Am aflat că este fratele mai mare al tipului care conduce motocicleta franțuzoaicei, iar asta îmi aduce un zâmbet ironic pe buze. *„Uneori, e mai bine să nu alegi. Să lași necunoscutul să îți arate drumul.”*

După o nouă repriză de ploaie, ne oprim la un punct de belvedere. În fața noastră se desfășoară un curcubeu uriaș, ca o punte între cer și pământ. Spectacolul este deja magnific, dar, curând, apare și un al doilea curcubeu. „Wow!” – este tot ce îmi trece prin minte. Facem poze, râdem și mă gândesc cât de extraordinară este existența noastră pe acest Pământ. *„Oare cum ar arăta alte planete?”* mă întreb, în timp ce îl privesc pe Zen aranjându-și casca pentru a continua călătoria.

Pe la 16:00 trebuia să vizităm o cascadă, dar ploaia torențială ne-a schimbat planurile. Liderul a decis să ne îndreptăm direct spre cazare. După ore întregi de mers pe motocicletă, stropii constanți, deși ritmici, începuseră să devină o povară grea. *„Nimic nu se oprește aici,”* îmi trece prin minte, privind cerul gri, care părea să nu mai vrea să ne lase în pace.

La 16:20 intrăm pe poarta homestay-ului, unde motocicletele noastre sunt ascunse rapid sub o prelată. Ne strecurăm înăuntru, înghesuți într-un spațiu mic, scoțându-ne echipamentele ude, de parcă am fi scuturat, odată cu ele și greutatea drumului.

Toată lumea râde, vocile se suprapun haotic, iar spaniolii își continuă glumele neîntrerupte, de parcă nici măcar ploaia nu le-ar putea stinge veselia.

Pașapoartele ne sunt cerute pentru înregistrare, iar eu sunt repartizată să împart camera și patul cu Sarah,

franțuzoaica simpatică, care îmi „furase” șoferul dorit. Ironia situației mă face să zâmbesc – acum trebuie să împărțim mai mult decât un simplu drum. „*Viața știe să joace astfel de jocuri,*” îmi zic.

Sarah, cu un râs ușor ironic, își aprinde o țigară în timp ce îmi povestește, aproape distrată, că și-a uitat rucsacul la cazarea de noaptea trecută. În timp ce vorbește, mă uit la ea, fascinată de nonșalanța cu care își poartă micile catastrofe.

„– Nu te stresează asta?” o întreb, simțind că neliniștea mea ar fi explodat într-o asemenea situație.

„– Nu prea,” spune ea cu un zâmbet în colțul gurii, suflând fumul într-un fel de abandon controlat. „Am învățat să trăiesc cu ce am. Ce nu am, nu-mi lipsește.”

Era ceva profund în spatele acelei replici, ceva ce ea nu spunea cu voce tare. Observ sub râsetele ei o urmă de neliniște bine ascunsă, ca un nor care se furișează pe cerul unei zile altminteri senine.

„– Ești ceva...” îi spun, învinsă de această lecție de dezinvoltură. „Eu m-aș fi pierdut cu firea.”

Sarah râde din nou, un râs curat, eliberator. „– Nici nu știi cât de puternică ești până nu ajungi aici,” adaugă ea, suflând un rotocol de fum care se disipă în aerul umed, parcă absorbindu-i fiecare cuvânt.

Îmi dau seama că trebuie să o ajut. Îi împrumut haine, creme, deodorant – tot ce am la îndemână. E un gest mic, dar simt că, într-un fel, îmi redau controlul asupra unei situații pe care eu aș fi considerat-o pierdută. „*Îți dau și șoferul,*” glumesc râzând în sinea mea de ironia sorții. Sarah râde, numindu-mă „salvatoarea” ei. E o intimitate neașteptată între noi, creată parcă din nimic.

Până la 19:30, mă retrag cu laptopul în cameră, în timp ce Sarah stă afară la povești cu ceilalți. Butonez, încercând să-mi găsesc cazare pentru următoarea oprire în Ninh Binh,

dar opțiunile sunt multe și obositoare. Decid să apelez la Sawa, ghidul meu de nădejde în lumea digitală.

„– Ai vreo recomandare pentru cazare în Ninh Binh? Sunt multe opțiuni în afara orașului, dar autobuzul mă lasă în centru și probabil voi ajunge târziu, după miezul nopții,” îi scriu, căutând claritate într-un amalgam de informații.

Răspunsul vine rapid, ca întotdeauna: „– Poți încerca locuri precum Trang An sau Tam Coc – sunt populare și merită vizitate. Rezervă două nopți măcar, ca să ai timp să explorezi zona. Caută un loc cu recepție non-stop și nu rata turul cu barca pe râul Trang An.”

Zâmbesc, recunoscătoare pentru sfaturile sale. E uimitor cum oamenii potriviți îți sunt aproape exact când ai nevoie de ei, ghidându-te de-a lungul călătoriei, fie ea fizică sau emoțională. Mă simt din nou în siguranță, chiar dacă totul este, în esență, imprevizibil.

La 19:30, cobor la cină, unde masa e plină de bunătăți locale. După ziua lungă, foamea îmi reappare brusc. Fiecare fel de mâncare vietnameză, cu aromele ei exotice, pare o revelație. Încep să mă gândesc că poate drumul cu motocicleta este secretul siluetei lui Zen – o glumă care mă face să zâmbesc. Cei din jurul meu încep să ciocnească paharele de „Happy Water”, un fel de țuică vietnameză, într-un ritual pe care nu-l înțeleg, dar care îmi pare un fel de legământ neștiut între noi. Ciocnirea paharelor și râsetele care răsună îmi dau un sentiment că aparțin, că fac parte din ceva mai mare, deși necunoscut.

După cină, atmosfera devine din ce în ce mai veselă, iar karaoke-ul începe. Spaniolii, plini de energie, apucă microfonul și încep să cânte o piesă pe care n-o recunosc, dar care face pe toată lumea să râdă.

Sarah mă trage de mână și-mi spune: „– Hai, nu te eschiva! Ce zici de un duet?”

Râd și o refuz politicos: „– Nicio șansă. Știi bine că ar fi un dezastru.”

„– Nu contează cum sună. Important e să simți!” îmi spune ea, râzând cu ochii plini de energie.

Mă retrag, lăsându-i pe ceilalți să se bucure de moment. Din pragul camerei, le aud râsetele fericite și îmi dau seama cât de diferiți suntem, dar, în același timp, cât de bine ne-am conectat unii cu alții. Fiecare dintre noi aduce ceva unic în această călătorie. „*Poate că tocmai diversitatea e ceea ce ne unește,*” îmi spun, simțind cum se naște o nouă perspectivă.

Mă așez să caut din nou cazări pentru Ninh Binh, dar mă simt deja epuizată. În loc să continui, deschid Instagramul. După câteva minute, primesc o cerere de prietenie de la un tip pe nume Allec. Curioasă, îi accept cererea, iar în câteva secunde îmi trimite un mesaj.

Conversația începe banal, dar prinde rapid un ton jucăuș. În scurt timp, îmi spune că e „bătrân” la 25 de ani, ceea ce mă face să râd. „– Cum să fii bătrân la 25 de ani?” îi scriu amuzată.

„– Bătrân în gândire, my lady, dar trup de Adonis,” vine replica lui și mă bufnește râsul. Discuția continuă, trecând de la glume la mici confesiuni, dar simt că e suficient pentru o seară. Închid telefonul și mă pregătesc de culcare.

Sarah intră în cameră, obosită, dar cu zâmbetul pe buze. „– Merg direct la duș,” îmi spune, iar eu aprob din cap. Mă pregătesc și eu de culcare. La 21:30, stingem lumina ca două fete cuminți. Realizez cât de rar mă culc la o oră atât de devreme, dar sunt prea obosită ca să îmi pese. Afară, karaoke-ul continuă, dar nu mă deranjează deloc. Adorm aproape imediat.

„Nu cei care călătoresc mult văd cel mai mult, ci cei care văd cel mai profund.” – Alexandre Dumas

Capitolul 10

28 iunie 2023, miercuri

„În brațele munților din Ha Giang: O călătorie spre eliberare”

~ A doua zi din Ha Giang Loop ~

Mă trezesc devreme, în jur de 6:00, iar camera este scufundată într-o liniște aproape ireală. „Nu mai am somn, dacă m-am culcat odată cu găinile,” îmi spun zâmbind, cu o moliciune în suflet, în semiobscuritatea ce-mi îmbrățișează gândurile. Mă simt învăluită de liniștea dimineții vietnameze, ca și cum fiecare secundă are propria-i respirație. O privesc lung pe Sarah, care încă doarme, probabil adâncită în visele ei. O senzație de tihnă mă cuprinde și nu mă grăbesc să mă ridic din pat. Îmi întind corpul încet, ca și cum aș fi parte din acest moment de calm absolut. Sunetele subtile ale naturii îmi ajung prin fereastra închisă. Îmi verific telefonul și văd că nu am niciun mesaj nou, nimic urgent care să-mi perturbe dimineața. Îmi place tăcerea și o simt cum îmi zâmbește din umbră, complice.

Pe la 7:00, Sarah se mișcă și se trezește încet. „– Ar trebui să deschidem fereastra”, îmi spune ea, cu glas blând și cald, privindu-mă parcă prima dată cu adevărat. Aerul umed ne lovește fețele ușor, ca o promisiune a unei zile pline de descoperiri. Priveliștea din fața noastră face ca totul să merite.

Satul întins sub noi pare liniștit, iar munții din depărtare sunt învăluiți într-o ceață ușoară, fragilă ca un vis pe cale să se destrame, ca o iluzie a zorilor.

„– Wow, de ce n-am făcut asta și ieri?” îi spun, zâmbind la gândul că această priveliște fusese ascunsă de noi, în spatele obloanelor grele de lemn.

Ne ridicăm amândouă și, fără prea multe vorbe, ne trezim în rutina noastră matinală: duș rapid, creme, pieptănat. Sarah iese pe mica terasă și își aprinde o țigară, fumul înălțându-se leneș spre cerul încă somnoros. E un moment liniștit, lipsit de grabă. Simplitatea fiecărui gest ne unește într-un ritm confortabil, aproape meditativ. Pare o mică rutină între prietene.

La 8:00 coborâm, alăturându-ne celorlalți. Nici micul dejun nu s-a schimbat: clătite cu miere, banane și cafea vietnameză, intensă, aproape amară. Fiecare zi pare să înceapă la fel, cu o senzație de familiaritate care mă reconfortează. Este un ritual mic, dar prețios, înainte de a porni din nou la drum.

La 9:00 suntem din nou pe motociclete, gata de plecare. Îmi pun casca, iar căldura umedă a aerului îmi învăluie pielea. E incredibil cât de repede m-am obișnuit cu toate acestea: ploaia mocănească, sunetul motorului care prinde viață sub mine, acel sentiment de libertate absolută care îmi umple ființa odată ce motocicleta începe să alunece pe drum. Ne încolonăm ordonat și pornim, iar senzația de a face parte din această orchestră de motoare și natură mă umple de energie.

Drumul de azi e și mai pitoresc decât ieri, dacă așa ceva este posibil. Fiecare cotitură ne dezvăluie altceva – mici sate ascunse printre munți, oameni zâmbitori care ne urmăresc cu priviri curioase. Mă fascinează peisajul – munții care par să-și schimbe conturul cu fiecare pas, ca niște uriași

care dansează în tăcere sub privirea noastră. Uneori, mă gândesc că mi-aș dori să pot să îi desenez, să capturez în linii și culori fiecare trăire, fiecare emoție ce mi se zbate în piept. Fiecare colț de drum dezvăluie o mică poveste nerostită – un copil care se joacă, o casă mică din lemn, o întindere vastă care pare să nu se termine niciodată.

Oprim frecvent la punctele de belvedere pentru a face fotografii, însă niciuna nu surprinde cu adevărat măreția locului. E ca și cum încercăm să prindem în cuvinte un vis, dar realitatea e cu mult mai vastă și profundă, dincolo de ceea ce poate capta o cameră. Ne dezmoțim, râdem, ne masăm fundurile obosite de la drum și ne tachinăm: „Cine a spus că drumul prin munți e ușor?”

Râul pe care îl întâlnim pare să aibă propria voință. Apa verde smarald curge lent, dar cu o forță tăcută, ca și cum ar ști exact încotro se îndreaptă, nepăsătoare la prezența noastră. Mă simt captivă în acest moment. Privesc în tăcere, încercând să-mi imprim în memorie imaginea lui, căci niciuna dintre fotografii nu-i face dreptate. Este un moment care îți taie respirația și te face să te simți mic în fața măreției naturii.

Prima oprire semnificativă e la cascada pe care o ratasem ieri. Drumul până acolo e scurt, dar parcă pășim într-o altă lume. Înfășurați în sacii de ploaie, ne simțim ca niște cosmonauți aterizați pe o planetă necunoscută. Traversăm un pod vechi și ajungem la o cabană cu o terasă largă, unde oamenii se adună să admire panorama. Sunetul apei care se prăvălește de pe stânci e ca un magnet, te atrage irezistibil, iar eu privesc fascinată dansul stropilor ce se transformă în miliarde de fragmente cristaline. Câțiva temerari se aruncă în apele reci, dar eu mă mulțumesc să privesc de la distanță. E frumos să te bucuri de spectacol fără să fii parte din el.

Spaniolii din grupul nostru nu rezistă tentației și sar în apă, râzând și agitându-se ca niște copii scăpați de sub

supraveghere. Sarah și cu mine stăm sub adăpost, râzând de energia lor. Îi filmez, gândindu-mă cât de bine ar fi să trăiești așa, fără nicio frică, să sari de pe o stâncă în apa rece într-o zi oarecare de vară. „*Asta da viață!*” îmi spun, admirându-i.

După o astfel de dimineață plină, prânzul ne găsește într-un alt restaurant local de pe traseu. Masa e un festin. Mâncarea, deși simplă, are acel gust autentic care îți rămâne impregnat în suflet. În scurt timp, farfuriile se golesc rapid, ca și cum am fi fost cu toții devorați de un apetit nesătul.

„– Parcă termitelile au trecut pe aici,” glumesc eu, în timp ce privesc resturile rămase pe masă, mici fragmente dintr-un ospăț ce s-a consumat în grabă. Ne simțim deja ca o familie, apropiați unul de celălalt prin zilele petrecute împreună, prin râs, oboseală și ploaia constantă care ne-a legat mai mult decât orice cuvânt spus.

Grupul încă radiază energie, deși oboseala începe să-și arate colții, insinuându-se treptat în fiecare dintre noi. Cu greu ne urnim din loc, cu pași lenți, parcă mai grei cu fiecare metru parcurs. Azi avem în față alți 175 de kilometri – un drum lung care promite să fie la fel de obositor pe cât este de frumos. Pauzele devin tot mai dese, iar timpul petrecut la fiecare oprire parcă se prelungește, pe măsură ce simțim din ce în ce mai clar presiunea muntelui.

Azi suntem ultimii în coloană, la capătul lanțului de motociclete. Ieri fusesem penultimii, așa că nu pare o mare schimbare. Mă amuză gândul că poziția noastră în coloană e un soi de dans tăcut, fără reguli, dar cumva fiecare își găsește locul. Băiatul din Franța, de exemplu, pare mereu așezat la mijloc, ca și cum instinctul său l-ar ghida în acea zonă neutră și sigură. Mă face să zâmbesc ideea că poate își calculează locul strategic, urmărind cine e în față și cine în spate, ca un mic joc de supraviețuire neînțeleș de restul.

Ajungem la un alt punct de belvedere și urcăm o serie de trepte abrupte. Îmi simt respirația din ce în ce mai grea, dar știu că efortul va fi răsplătit. Când ajungem sus, priveliștea este pur și simplu uluitoare. Un peisaj panoramic, cu o deschidere de 360 de grade, se întinde în fața noastră. Două dealuri perfect simetrice, parcă modelate cu grijă de mâna unui artist divin, se ridică din verdeața luxuriantă. Lanțurile muntoase din depărtare par să se piardă în zare, ascunse parțial de ceața care le îmbracă în mister. Ni se spune că locul acesta poartă numele de „Fairy Blossom”. Eu însă i-aș spune „Magic View” – căci e ca și cum aș privi în interiorul unei lumi vrăjite, o fereastră deschisă spre o realitate mai pură, mai intensă decât orice am trăit până acum.

Mă simt ca un copil care descoperă pentru prima dată magia din povești, acea senzație de uimire profundă și inexplicabilă. Gândul de a mă întoarce în România devine tot mai îndepărtat, un fir fragil de care nu mă mai simt legată. Întreaga mea ființă se lasă absorbită de această vrajă care plutește în aer, o energie tainică care mă copleșește și mă face să mă simt liberă, mai vie ca oricând.

Ajungem la următorul homestay pe la 16:30. Spre surprinderea noastră, nu mai avem un pat propriu-zis, ci două saltele așezate pe jos. Atmosfera este relaxată, liniștită, aproape ca un sanctuar de yoga ascuns între munți. Sarah e încântată că nu mai trebuie să împărțim pătura ca noaptea trecută și începe să țopăie pe saltea cu o energie juvenilă. O privesc cu zâmbetul pe buze, dar mă abțin să mă alătur. În mine, o voce mică îmi șoptește că ar trebui să mă las și eu purtată de acest entuziasm, să-mi permit să mă bucur ca un copil, măcar din când în când. Dar e prea târziu. Rămân ancorată în propriile mele gânduri și îmi accept decizia.

Cina vine la 19:30 și, ca de obicei, mâncarea este din belșug. Farfuriile se umplu rapid, iar „Happy Water” – acel

alcool local puternic – începe să circule între noi. Vietnamezii sunt mari băutori și fiecare pahar mic se golește repede, urmat de râsete și îndemnuri la o nouă rundă.

Zen, șoferul meu, rămâne la fel de retras și tăcut, ceea ce îmi convine. Îmi place liniștea lui, absența nevoii de a umple spațiul cu vorbe. În contrast, fratele său, mult mai deschis, stă de vorbă cu Sarah. Îi privesc pentru o clipă, dar îmi dau seama că în seara asta am nevoie de altfel de povești, de ceva diferit, așa că mă retrag discret în cameră.

Îmi butonez telefonul și îi scriu lui Mone: „– Hey, uite ce-am mâncat!” Și îi trimit entuziasmată o poză cu festinul de la cină.

„– Mâncarea pe acolo e bună?” mă întreabă el, cu acel ton relaxat pe care știu că îl folosește doar ca să mă facă să râd.

„– Daaa, Vietnamul e un adevărat festin culinar! Deși, n-am ajuns încă la șarpe,” îi răspund amuzată. „Dar am încercat ardei iute și muguri de bambus. Ardeii ăștia nu mi-a plăcut niciodată, dar aici am fost curajoasă... și am plătit pentru asta! Mi-a luat gura foc!”

„– Ardei iute?” Mone începe să râdă în hohote. Îl văd deja în mintea mea cum își imaginează scena.

„– Da, da! De parcă aș fi înghițit un vulcan!” răspund eu râzând.

„– Să dai semințele deoparte, Yda! Alea-s criminale! Dacă poți, separă-le. Nu-s bune deloc!” îmi dă el un sfat, de parcă ar fi un expert culinar.

„– Probabil ai dreptate,” spun eu, încă chicotind. „Data viitoare o să fac asta. Sau, cine știe, poate îmi place să trăiesc periculos!”

„– Bravo! Dar ține minte, Yda, totul e mental! Luțea nu e reală, e doar în capul tău!” îmi zice el cu o notă de filosofie zen în glas.

„– Aha, sigur! Îmi spui asta când eu deja scot flăcări pe nas, nu?” îi răspund jucăuș.

„– Exact! Focul e în tine, nu în ardei!” îmi trimite el un emoji care râde cu lacrimi, iar eu îmi dau seama brusc cât de mult îmi lipsește compania lui.

Sarah doarme deja. S-a cuibărit în pat fără multe vorbe, obosită probabil de alcoolul și euforia zilei. Mă întind și eu, lăsând telefonul deoparte. Închid ochii în întunericul camerei și adorm adânc, fără să mai am timp să-mi fac retrospectiva zilei.

Turul acesta e obositor, dar simt cum mă eliberează cu fiecare zi. Încetul cu încetul, las în urmă tot ce mă apăsă, ca și cum ploaia și drumurile lungi îmi spală sufletul de poverile trecutului. E un reset mental de care aveam atâta nevoie. Trăiesc din plin, în mijlocul acestui amalgam ordonat de munți, ploaie, râsete și tăceri.

Îmi place la nebunie! Simt că, în sfârșit, respir cu adevărat.

„Nu contează cât de încet mergi, atâta timp cât nu te oprești.” – Confucius

Capitolul 11

29 iunie 2023, joi

„Drumul tăcerii: La răscruce între trecut și libertate”

~ A treia zi din Ha Giang Loop ~

Fiecare noapte aduce cu ea o ploaie torențială, o revărsare neîntreruptă de apă care își face drum cu furie peste tot ce întâlnește. În alte locuri, poate că m-ar fi deranjat. Dar aici, parcă are ceva liniștitor, o prezență tăcută și binevoitoare, ca o mantie ce-mi protejează starea de pace. Sunetul ei continuu, șoptind pe acoperișul camerei, îmi conferă o fericire stranie, o bucurie calmă. Nici măcar furtuna aceasta neobosită nu poate tulbura seninătatea pe care o simt în adâncul ființei mele.

După micul dejun, ne pregătim de plecare. Îmbrăcăm din nou hainele de ploaie, care au văzut deja multe bătălii cu natura. Pantalonii mei s-au rupt între picioare ieri, când am băgat un picior greșit. Zâmbesc la gândul că aventura asta m-a lăsat și cu câteva „cicatrici” vestimentare. Liderul grupului ne anunță că azi vom avea doar patru opriri. Pare o zi mai ușoară, dar știu deja că, în Ha Giang, nicio zi nu e cu adevărat „ușoară”.

Peisajele care se desfășoară înaintea noastră sunt de o frumusețe copleșitoare, de parcă cineva le-ar fi decupat direct dintr-un vis. Fiecare colț de natură îmi vorbește într-un limbaj mut, dar profund și, pentru o clipă, îmi imaginez cum ar fi să mă pierd aici pentru o vreme. Să trăiesc fără griji, să mă plimb în voie pe serpentinele acestea abrupte și să-mi las sufletul să se dizolve în liniștea locului. Sau, poate... să-mi găsesc propriul „Zen”, pierdut undeva pe un drum infinit, pe o motocicletă care să mă ducă oriunde mi-ar pofti inima. Ar fi

atât de simplu. Sau poate... e doar un vis frumos, prins în mrejele imposibilului.

Fascinația mea crește când văd cum localnicii reușesc să cultive porumb pe stâncile aspre. Mă întreb cum de supraviețuiește între crăpăturile pietrelor. Câteva câmpuri de orez apar timid, dar sunt rare, semn că solul nu le oferă aceeași generozitate ca terenurile acoperite de porumb.

Satele prin care trecem par suspendate în timp. Simplitatea lor e izbitoare, dar totuși sunt pline de viață. Copiii, acoperiți de noroi, se joacă fără griji în bălțile formate de ploaie. Răsetele lor nevinovate par ecoul unei vieți trăite fără bariere, fără constrângeri. Unii dintre ei sunt complet goi, nepăsători la murdăria care le îmbracă pielea. Simt un amestec de admirație și compasiune pentru acești copii – pentru libertatea lor pură, neatinsă de complicațiile lumii „civilizate”.

Drumul continuă să mă fascineze, mă face să mă opresc și să mă minunez la fiecare nou peisaj. Asta e realitatea lor, a oamenilor de aici, o realitate pe care eu o privesc cu ochii unui străin. Și totuși, în această străinătate, simt o conexiune profundă, ca și cum acest loc îmi vorbește pe limba sufletului meu. Turul va ajunge la final, știu asta, dar călătoria mea prin Vietnam este departe de a se termina. Pe măsură ce kilometrii se scurg, îmi vin tot mai des în minte gânduri despre cât de diferite sunt existențele noastre. Și apoi, brusc, mă întreb: „*Care o fi destinația mea?*”

Ne oprim să mâncăm într-un loc nou, care pare să aibă un farmec aparte. Aerul de aici are o vibrație specială, ca și cum locul acesta știe că e ultima noastră masă împreună. Cu toții înțelegem că ziua de azi marchează punctul final al acestei aventuri colective și râdem zgomotos, povestind cu o efervescență care alungă orice urmă de melancolie. Parcă

Încercăm cu toții, în felul nostru, să ne împachetăm amintirile în cuvinte și să le păstrăm pentru totdeauna.

Mâncarea dispare din farfurii cu aceeași viteză ca în fiecare zi, dar azi are un gust diferit. Simt totul mai intens, mai adânc, mai plin de sens. Mirosul cafelei mă lovește cu o undă de nostalgie, trezind amintiri din vremuri trecute – momente care, deși îndepărtate, par vii și palpabile. Mă surprind aproape cufundată în acele gânduri, dar îmi dau reset, refuzând să las trecutul să mă prindă. Acum trăiesc în prezent, în tăcerea plăcută a acestor ultime minute petrecute cu mica mea „familie”.

Nu-mi vine să cred că aceste trei zile s-au scurs atât de repede. La 15:30, ne întoarcem la Johnny Trans Homestay, lăsând în urmă munții care par desprinși dintr-o legendă. Îi privesc pentru ultima oară, cu un sentiment de dor nedefinit, întrebându-mă dacă vreodată voi mai avea ocazia să le revăd siluetele impunătoare. Simt cum inima mi se strânge, ca și cum aș fi lăsat o parte din mine acolo, printre peisajele sălbatice și serpentinele pe care le-am traversat cu atâta uimire. E ciudat cum un loc atât de necunoscut poate deveni atât de familiar într-un timp atât de scurt. Îmi spun că voi reveni într-o zi, dar, în adâncul sufletului, știu că drumurile nu se repetă niciodată la fel. Fiecare călătorie e unică, la fel ca amintirile care rămân.

Acum mă gândesc că poate ar fi fost mai bine să aleg turul de cinci zile... Dacă-i spun asta lui Tom, sigur mă va strânge de gât. Zâmbesc la gândul acesta și aleg să nu-i spun nimic. Ce rost ar avea?

Realizez, cu o ușoară părere de rău, că nu mi-am notat toate locurile prin care am trecut – popasurile, trecătorile, numele satelor sau punctele de belvedere, restaurantele și cascadele care ne-au ieșit în cale. Am decis să trăiesc momentul, fără să mă ancoroz în detalii. Uitându-

mă în urmă, mă bucur că am pornit la drum fără niciun reper, fără așteptări. A fost ca un cadou de Crăciun, ca atunci când scotocești în tolba Moșului, fără să știi ce vei găsi.

Sarah, colega mea de cameră de doar 29 de ani din Marsilia, Franța, poartă azi tricoul meu. Îmi mulțumește neîncetat pentru ajutor, fericită că și-a recuperat în sfârșit bagajul. Se refugiază în baie, iar câteva minute mai târziu iese, întinzându-mi hainele împrumutate, chiar dacă sunt murdare. Îmi explică cu un zâmbet stânjenit, că nu are altă opțiune, mai ales că ne pregătim să ne luăm rămas bun. O privesc pentru câteva momente: părul îi cade neglijent peste umeri, iar ochii ei verzi strălucesc de ușurare. Acum poartă o rochiță vapoasă, de culoarea alunei, care îi vine perfect. Zâmbesc și gândesc: „*Probabil și tu ai fi făcut la fel pentru mine.*” Nu știu sigur, dar nici nu contează. În fond, ajutorul pe care îl primim ne face să vrem să dăm mai departe, atât cât putem. „– Mă bucur că am putut fi de ajutor,” îi răspund simplu.

Dintr-o dată, o revelație îmi luminează gândurile: „*Sarah seamănă uimitor de mult cu Freya. Cum de nu mi-am dat seama până acum?*” Mă surprinde cât de familiară mi s-a părut de la bun început. Poate că, într-un colț ascuns al minții, am crezut că sunt cu Freya. Ce idee ciudată și totuși interesantă! Încep să înțeleg de ce am simțit o conexiune instantanee cu ea.

Joseff, băiatul plin de tatuaje din Argentina, cu trup sculptat și energie mereu pozitivă, a fost cel mai vesel și jucăuș din grup. Un tip interesant, isteț și mare TikToker, care locuiește acum în Spania. Colegul lui, un spaniol get-beget, nu știe prea multă engleză, așa că între ei vorbesc mai mult în spaniolă. Mă amuză gândul că poate și eu aș fi fost la fel cu Freya dacă ne-am fi dus împreună în Bali anul trecut – aș fi depins de ea pentru toate conversațiile în engleză. Dar, fără

ea aici, m-am descurcat singură. Aș fi vrut să-i spun tipului asta, dar m-am abținut – nu e treaba mea.

Cuplul – tipul drăguț și prietena lui blondă – a fost destul de reținut. La un moment dat, păreau chiar certați. „*Probleme în paradis?*” mă întreb amuzată. Se mai întâmplă. Am aflat că nu se cunoșteau dinainte, deși toți sunt din Franța și că s-au întâlnit cu Sarah doar pe drumul către Ha Giang. Ce coincidență!

Ei au autobuz spre Hanoi la 16:30, iar eu la 19:30, direct spre Ninh Binh. Fata de la recepția hostelului îmi spune că pot urca să mă odihnesc în camera în care am dormit data trecută. Accept bucuroasă. Nu am ce face în hol atâtea ore.

Colegii de tur pleacă unul câte unul, iar despărțirile, deși simple, lasă în urmă un sentiment de finalitate. Ne îmbrățișăm scurt, schimbăm cuvinte obișnuite de rămas-bun, dar în aer plutește o legătură fragilă, un fir invizibil țesut din momentele trăite împreună, din râsete și tăceri împărtășite doar de noi. Îi privesc cum se înghesuie într-un taxi, iar un val de melancolie mă cuprinde, știind că probabil nu ne vom mai reîntâlni. Fiecare va merge pe drumul lui, dar, pentru aceste câteva zile, am fost o mică familie pe două roți.

Urc în camera de la etajul unu, fac un duș și îmi spăl părul – profit de timpul liber. În Ninh Binh voi ajunge târziu și, cu siguranță, nu voi mai avea energia pentru asta atunci. Acum sunt singură în imensa încăpere, înconjurată de 14 paturi goale. Mă așez și scriu, încercând să-mi aduc la zi jurnalul acestei călătorii de neuitat. Da, de neuitat – acesta e cuvântul. Cine nu mă crede, îl provoc să vină aici și să trăiască totul pe pielea lui.

Îți amintești ce mi-a spus Sawa când i-am mărturisit că mă duc în Ha Giang Loop? „– Nu o să regreti,” mi-a spus, simplu. Avea dreptate. Încă un motiv să-i mulțumesc într-o zi. Și motivele cu siguranță se adună...

La plecare, i-am lăsat lui Zen un bacșiș de 10 euro, apreciind calmul și grija cu care a condus. A meritat din plin. Nu știu dacă a fost impresionat, am plecat imediat după ce i-am înmănat bancnota, dar l-am surprins studiind-o cu atenție, ca pe un mic mister european.

Recomand acest tur oricui! Băieții sunt de-a dreptul incredibili, iar fiecare secundă petrecută acolo a fost intensă și transformatoare!

Ninh Binh – Friendly Home Hotel, Vietnam

E timpul să închid laptopul și să cobor. Ceasul arată 19:10, iar eu mă pregătesc de plecare. O nouă etapă a călătoriei mele stă să înceapă. „*Oare cum va fi?*” O întrebare ce-mi persistă, un amestec de nerăbdare și entuziasm. Timpul însă nu încetinește pentru nimeni.

Era trecut bine de ora 20:00 când, în sfârșit, autobuzul a sosit. M-am plimbat nerăbdătoare în fața hotelului, ca un leu în cușcă, dar în cele din urmă m-am urcat la bord. De data asta, am prins un loc mai în față, ceea ce, într-un mod ciudat, îmi aduce o liniște aparte. „*În autobuzul spre Ha Giang mi-am uitat șapca neagră,*” îmi amintesc brusc. Eh, va trebui să-mi iau alta. Asta e!

Afară, plouă din nou. Picăturile cad încet pe geamul autobuzului, în timp ce gândurile îmi rătăcesc pe aceleași trasee amețitoare de munte pe care le-am parcurs zilele trecute. Zâmbesc stropilor care se preling, de parcă ei mi-ar putea privi gândurile. O liniște diferită mă învăluie, mai adâncă, mai împăcată. Cele trei zile pe motocicletă mi-au oferit nu doar peisaje, ci și prilejul să-mi revizuiesc viața, bucată cu bucată, la fiecare cotitură. Drumul, cu curbele sale abrupte, m-a forțat să mă întorc spre mine însămi, să redescopăr fragmente uitate, ascunse sub praful anilor. Fiecare decizie pe care am luat-o, oricât de confuză sau

dureroasă, m-a condus până aici – într-un loc unde libertatea plutește în aer. Și, dintr-o dată, totul a prins sens. Am înțeles de ce „trebuia” să fiu aici: fără toate etapele prin care am trecut, nu aș fi fost azi liberă să cutreier lumea.

E ciudat cum ne plângem uneori de greutatea vieții, dar știi ce am realizat? Că, în esență, viața nu e grea. Fiecare etapă „rea” este, de fapt, cea care ne schimbă în bine. Perioadele de liniște ne dau impresia de fericire, dar, în realitate, ne opresc din evoluție. Ne fac să stagnăm. De ce ai vrea să revezi aceeași scenă dintr-un film bun, zi după zi? De ce ai vrea să repeți aceleași momente în propria viață?

Simt oboseala în fiecare fibră a trupului meu. Aș avea nevoie de un masaj relaxant, dar nu am timp pentru asta. Următoarea mea destinație mă așteaptă cu alte locuri de văzut, alte descoperiri de făcut.

Ceasul arată 5:05 când ajung în Ninh Binh. Autobuzul m-a lăsat la doar 200 de metri de hotel. Abia începea să se crape de ziuă, iar când am coborât, am surprins lacul strălucind sub lumina lunii, oglindindu-se pe suprafața nemișcată a apei.

„Ce senzație minunată să fii singură pe o stradă, pierdută într-un oraș necunoscut. Și nimeni, Yda, absolut nimeni să nu știe unde ești!”

Este un sentiment imposibil de descris în cuvinte, un amestec de libertate și anonimat care mă face să zâmbesc. Aproape că-mi vine să rup toate legăturile cu trecutul și să încep de la zero. Dar știu că mai am oameni care depind de mine, oameni care mă țin ancorată în lumea lor. Așa că îmi păstrez legăturile, navigând între două lumi paralele. E bine așa. Nu cere prea mult efort și totul rămâne perfect. Exist doar pentru mine, simțind cum e „să fii” pur și simplu, fără constrângeri. E... minunat. Mirobolant chiar!

Ajung la hotel. Obloanele sunt trase, iar totul pare cufundat într-un somn profund. Anunțasem prin email că voi sosi pe la 4:00, dar acum e deja bine trecut de 5:00. Apăs pe sonerie. Un afiș mare, în engleză, mă îndeamnă să sun fără ezitare. Foarte comic... *„Normal că sun, doar n-o să dorm pe trepte,”* îmi spun, obosită și amuzată în același timp. Am nevoie de un duș fierbinte și de un pat confortabil, doar pentru mine de data asta. Nu că m-ar fi deranjat să împart camera cu Sarah, dar parcă e mai bine să fii singură din când în când.

Gazda apare repede, somnoros, cu părul răvășit. Îmi deschide și mă notează într-un catastif uriaș, cu datele din pașaport. Îmi face semn să-l urmez și mă conduce la camera mea de la etajul trei. Îmi arată unde e dușul și îmi explică faptul că am apă caldă. Probabil și-a dat seama ce-mi doresc, nici nu mai era nevoie să spun. Sper doar că nu miroseam prea tare...

Camera e... un mic sanctuar de lux. După zilele petrecute prin cazări modeste în munți, părea aproape regală. Pereții curați, lenjeria parfumată, fiecare detaliu parcă șoptindu-mi că aici, pentru o clipă, eram regina propriului meu tărâm.

În doar cinci minute, reușesc să creez o dezordine de nedescris: scot tot din bagaj, fac un duș rapid și mă arunc în patul mare și moale, pregătită pentru un somn de frumusețe mult așteptat.

Gândindu-mă la cât de mult îmi doresc să dorm, îmi setez alarma telefonului. N-am mic dejun inclus, deci pot lenevi dimineața cât vreau. Nici nu apuc să-mi termin gândul... și deja dormeam.

„Nu toți cei care rățesc sunt pierduți.” – J.R.R. Tolkien

Capitolul 12

30 iunie 2023, vineri

„Pe drumul vrăjit al descoperirii”

La ora 8:00 sunt deja în picioare, deși abia am închis ochii. Și totuși, mă simt ca un copil nerăbdător, gata să-și deschidă darurile într-o dimineață de Crăciun. E ceva în aerul acestui loc, o energie tainică ce mă alimentează, păstrându-mi spiritul viu, treaz, în ciuda oboselii care-mi atârna pe umeri. Azi se anunță vreo 34 de grade, dar nu vreau să mă gândesc prea mult la cât voi transpira. *„Am vrut căldură și am parte din plin. No comment, Yda!”*

Trec rapid prin ritualul de dimineață – aceleași gesturi, aceleași automatisme care mă pregătesc pentru o altă aventură. Cobor în micul restaurant cochet, unde aroma cafelei se împletește cu zumzetul dimineții. Proprietarul, cel care aseară părea un suflet rătăcit, cu părul răvășit și ochii somnoroși, e acum transformat: freza impecabilă, ținuta atentă, de parcă orele s-au scurs peste el fără să lase urme. Seamănă cu un actor pregătit să reintre în scenă, cu replicile atent învățate. Odată ce mă vede, începe să-mi propună tururile lui cu o tehnică impresionantă, de parcă ar fi un vânzător de artă. În doar trei minute, mi-a „vândut” trei excursii.

„– Ok,” îi zic zâmbind, „beau cafeaua și discutăm detaliile.” Încerc să nu râd – e atât de serios în ceea ce face!

Savurez fiecare înghițitură ca pe un omagiu suprem adus vieții, lăsând aroma amară să-mi trezească simțurile. Atmosfera din restaurant e ca o îmbrățișare caldă – fiecare detaliu pare o mărturie a sufletului cuiva. Tablouri cu povești tăcute, borcane cu plante care își etalează frunzele ca pe niște bijuterii, mici ornamente ce par relicve ale unor vieți trăite

cu pasiune. Și, pentru o clipă, simt că nu sunt departe de casă, ci într-un loc ce-mi cunoaște deja sufletul. Iar totul este perfect curat, semn că cineva se îngrijește de acest loc cu pasiune. „*E clar,*” îmi spun, „*locul ăsta are o energie care îți ridică moralul fără să îți dai seama.*”

Proprietarul reapare lângă mine, parcă citindu-mi gândurile că mi-am terminat cafeaua. A fost ocupat între timp cu niște catastife la recepție, arătând ca un contabil foarte serios cu ochelarii pe nas. Stabilim împreună planul zilei: voi vizita două atracții, cu un șofer personal pe motocicletă. Domnul pe care mi l-a găsit era probabil pregătit de tur înainte să aflu că voi fi clienta lui. Discutăm și despre biletele pentru Phong Nha și Hue, următoarele destinații pe lista de la Sawa. Totul este pus la punct cu o eficiență uimitoare.

Cu planul zilei clarificat, urc în cameră să mă pregătesc. La 10:30, pornesc pe motocicletă noului meu șofer, un domn simpatic și vârstnic, spre prima destinație: celebrul tur pe râul Trang An.

„*De neratat! De neegalat! De trăit!*” Fix așa s-ar descrie acest loc.

E greu de crezut că pașii m-au purtat aici, într-un loc recunoscut de UNESCO, un sanctuar al naturii și timpului. Ecosisteme fragile, peșteri ce poartă în ele eco-ul a milioane de ani, lagune adormite sub razele soarelui, munți care se ridică spre cer ca niște coloane antice. Totul pare desprins dintr-o lume ireală, pe care acum o trăiesc cu ochii deschiși. „*Cine s-ar fi gândit că voi ajunge vreodată aici?*” îmi șoptesc, simțind cum ochii îmi strălucesc de emoție. E notată cu „obligatoriu” în lista de la Sawa.

Șoferul meu conduce calm prin căldura sufocantă, în timp ce eu mă topesc încet pe motocicletă. Sunt îmbrăcată lejer, dar el poartă blugi și o geacă peste tricou. „*Cum poate rezista îmbrăcat așa?*” mă întreb. Simt că abia pot respira, în

timp ce aerul fierbinte și umiditatea apasă greu asupra mea. Cu toate acestea, bătrânul pare imperturbabil – nu transpiră deloc, deși are aproape 60 de ani. Îl admir în tăcere.

După 25 de minute, ieșim din oraș, trecem printr-o pădure și ajungem într-o parcare imensă. Cobor de pe motocicletă, îi dau casca șoferului și, spre surprinderea mea, o mașină se oprește în spatele nostru – e proprietarul hotelului. „*Ce caută aici?*” mă întreb uimită. Lângă el e un tânăr pe care îl văzusem la hotel dimineață. Se apropie și îmi arată de unde să iau biletul de intrare, apoi îmi face câteva poze cu telefonul, surprinzând decorul absolut uimitor al pasajului subteran pe care îl traversăm. Îmi recomandă turul numărul 3, „cel mai frumos”, spune el, și apoi dispare la fel de brusc cum a apărut. Sunt amuzată de întreaga situație – parcă m-au urmărit doar să se asigure că totul merge perfect.

La bilete, întâlnesc o fată care pare la fel de dezorientată ca mine. O salut de parcă ne-am cunoaște de-o viață, iar ea îmi răspunde la fel de prietenos. Ne luăm biletele împreună și eu mă îndrept spre toaletă. Când ies, dau iar nas în nas cu ea. „*E clar,*” îmi spun în glumă, „*Universul vrea să ne facă prietene.*” Fără prea multe formalități, ne alăturăm una alteia și începem să povestim. Aflu că e din Germania, o fată micuță, pistruiată, cu păr lung și blond și o statură fragilă. Poartă o pălărie mare și o rochiță de vară, iar sub bretele, prosopul mov deja bine transpirat îi dă un aer simpatic. „*Hehe, ce aspect interesant,*” îmi spun chicotind. Are și o cască de motocicletă cu ea – închiriasse un scuter din oraș.

Când ajungem la intrare, omul ne întreabă ce tur vrem să facem. Eu spun „3” instantaneu, iar Lisa, fără să știe că trebuie să aleagă, zice la fel. Omul ne spune că trebuie să așteptăm, că pe barcă trebuie să fie minimum trei persoane. Ne așezăm pe o băncuță și stăm acolo cam 10-15 minute, uitându-ne în jur. În timp ce povestim, observ la intrare un tip

singur, brunet, cu pantaloni scurți albi și un maiou galben. Deodată, toată atenția mea se îndreaptă către el. „*Nu pot să cred... Essra?*” Mă trec toate căldurile. Nu, nu e Essra, dar seamănă atât de bine cu el... Aceeași conformație, aceleași trăsături. Incredibil!

Omul de la intrare ne cheamă: tipul acesta va merge și el în turul 3 cu noi. „*Serios? Ce glumă îmi face Universul?*” Seamănă atât de bine cu Essra, dar este mai tânăr. Numele lui este Oscar, vine din Londra și călătorește singur. Îmi vine să râd de reacția mea inițială. „*Oare mă gândesc inconștient la Essra și de aceea a apărut acest tip care seamănă atât de bine cu el?*”

Turul cu barca se desfășoară ca o călătorie printr-o poveste. Temple izolate se înalță timid pe malul râului, sculptate parcă de mâinile zeilor. „*Cum au reușit să le clădească aici?*” mă întreb, cu inima bătându-mi mai repede, copleșită de frumusețea și tăcerea acestor locuri uitate de lume. Peisajele sunt atât de spectaculoase încât îmi taie respirația. Soarele arde nemilos, suntem ca într-un cuptor încins fără nicio briză care să ne răcorească. Îmi fuge gândul la geaca șoferului meu, încă uimită de cum poate rezista la această căldură.

Femeia care vâslește ne oferă umbrele de soare. Eu și Oscar împărțim aceeași umbrelă și decidem să o ținem cu rândul, ca să putem face poze. Când l-am văzut la intrare și am crezut că este Essra, nu m-am gândit o secundă că vom ajunge să împărțim aceeași umbrelă. E foarte simpatic, iar toată plimbarea asta cu barca este haioasă și îmi amintește de celelalte tururi și de experiențele fiecăruia. „*Cine ar vrea să rateze astfel de momente?*”

Pe măsură ce stau în barcă lângă Oscar, nu pot să nu mă gândesc la Essra. E uimitor cât de mult seamănă cu el, aproape ca o versiune mai tânără. Un val de nostalgie mă

lovește, iar gândurile mele se întorc la Palawan, în El Nido, acolo unde l-am întâlnit pe Essra. A fost una dintre acele întâlniri care par în același timp întâmplătoare și predestinate, acel gen de întâlnire în care simți că Universul conspiră să aducă două suflete împreună.

Am fost amândoi în același tur de barcă prin Blue Lagoon și, din primul moment în care ne-am schimbat privirile, a existat o înțelegere tăcută, o legătură nevăzută. Am petrecut acea oră explorând laguna, conversația noastră curgând la fel de lin ca apa de sub barca noastră. A doua zi, printr-o întorsătură de destin, ne-am întâlnit din nou – de data asta, pe plajă. Am petrecut restul zilei împreună, doar doi călători rătăciți într-un paradis tropical, plimbându-ne, vorbind, împărțindu-ne povești. Îmi amintesc încă de căldura din vocea lui, de felul în care mă privea, ca și cum fiecare cuvânt pe care îl spuneam conta.

Acum, stând lângă Oscar, gândurile mele plutesc înapoi spre acele momente. Nu a fost iubire, dar a fost ceva special – o conexiune care a lăsat o urmă. Mă întreb ce face Essra acum. Nu am mai comunicat în ultimele luni, dar cumva, continui să mă gândesc la el de fiecare dată când îmi amintesc acea senzație de libertate și ușurință pe care am împărțit-o. Poate de aceea îl proiectez asupra lui Oscar – nu pe el îl văd, ci amintirea a ceea ce am avut cu Essra, o zi efemeră, dar perfectă, într-un colț de paradis.

Oscar, fără să știe de gândurile care se învârt în mintea mea, își ajustează umbrela pe care o împărțim și îmi zâmbeste. Îi zâmbesc înapoi, dar în sinea mea, mă întreb: „*Oare Universul îmi joacă din nou o festă?*”

Râdem, glumim, iar plimbarea cu barca devine o adevărată aventură. Adrenalina mă ține trează, chiar dacă am dormit doar două ore. Ca să se echilibreze totul, îl am și pe Oscar lângă mine. „*Ce bine că habar n-are!*” Mă bucur de

moment, de compania neașteptată și de frumusețea incredibilă a râului.

Peșterile pe care le străbătem sunt spectaculoase – unele au un kilometru lungime. Ne strecurăm printre stânci, ca niște călători înțelepți ce știu să se plece în fața timpului. În unele momente, trebuie să ne aplecăm, ca și cum am saluta această lume subterană, cu misterele ei ascunse. Totul e ireal, ca un vis în care realitatea și fantezia dansează împreună.

După aproape două ore, ne întoarcem la mal și schimbăm adresele de contact între noi. Îmi iau rămas-bun de la Oscar și Lisa și mă bucur că i-am cunoscut. Mă plimb puțin, mă opresc la suveniruri, dar știu că n-am loc în bagaje, așa că nu iau nimic, chiar dacă aş pune mâna pe câteva.

La ieșire, sunt abordată de niște vietnamezi care vor să-și exerseze engleza cu mine. Iar? Zâmbesc și intru în vorbă cu o fată pe nume Trangg, o adolescentă de 16 ani, mult mai înaltă decât mine, cu ochi blânzi și păr scurt. După câteva minute de conversație, schimbăm adresele de Facebook și îmi iau rămas-bun. E interesant cum oamenii aleg la întâmplare persoane din mulțime pentru a interacționa, și râul... ce amuzant, are nume de fată! „Trang An!”

les zâmbind și îmi caut șoferul în parcare aglomerată. E acolo, la umbră, liniștit, ca un copac bătrân în fața căldurii. „Pfff, n-a dat geaca aia jos de pe el...” îmi spun intrigată.

Pornim către următoarea destinație: Pagoda Bai Dinh, una dintre acele locații „de neratat” din lista lăsată de Sawa. Pagoda, renumită nu doar pentru dimensiunile sale, ci și pentru importanța istorică și culturală, este parte din patrimoniul Vietnamului din 1977, iar din 2010 este cel mai mare centru turistic religios din țară. „Wow,” îmi șoptesc, lăsându-mă cuprinsă de anticipație.

Pe drum, șoferul meu oprește de câteva ori ca să fac poze. Îmi place gestul lui – o gentilețe tăcută, ca și cum ar ști exact ce-mi trebuie, fără să-i cer nimic. Mă simt recunoscătoare, ca și cum cineva mi-ar deschide fereastra unei experiențe unice, iar eu privesc lumea dintr-o altă perspectivă.

Pagoda se întinde pe o suprafață imensă, un labirint sacru în care istoria și spiritualitatea se împletesc. Îmi îndrept pașii către casa de bilete. Trei opțiuni: primul pachet, 60.000 dong (12 lei), include doar patru repere. Al doilea, cel pe care îl aleg, costă 200.000 dong (40 lei) și îmi oferă zece repere plus transportul cu o mașinuță electrică. Ultimul pachet? Un tur VIP, cu ghid privat, la prețul exorbitant de 2.700.000 dong. „Cine ar da 540 de lei pe un bilet?” mă întreb cu un zâmbet ironic.

Îi spun tipei de la ghișeu ce pachet vreau, primesc brățara, biletul și câteva pliante. Intrarea mă îmbie într-o lume necunoscută. Mă îndrept spre mașinuțele electrice, unde deja așteaptă câțiva turiști. În timp ce studiez harta din pliant, observ că reperele sunt numerotate ciudat – dar nu contează. Traseul e magic în sine. Pornim de la numărul 2, trecem la 7, apoi ne plimbăm prin stații aparent dezordonate: 12, 22, 14, 38... mă pierd în această ordine confuză și mă las purtată de curiozitate. Nu e nevoie de un itinerar perfect atunci când te afli într-un loc ca acesta. Mă simt ca o prințesă care explorează un regat secret, condusă de o forță misterioasă prin colțuri de poveste.

Pe drum, privesc „Internal Three Gates”, „The Buddha Sakyamuni Hall”, „Stupa”, „Bell Tower”, „Ancient Pagoda”, „Water Pavilion”. Ele se desfășoară în fața mea ca niște pagini de istorie, răsfoite de un vânt nevăzut. Le admir cu ochii mari, dar simt cum oboseala se așterne peste mine, încet, ca o pătură subțire de ceață. Rezervele mele de energie se

epuizează încet, semn că fiecare pas de astăzi a fost trăit intens.

Urc treptele, simțind cum greutatea zilei lungi se așază pe picioarele mele, iar când ajung în vârf, îl văd pe el – chinezul cu aparatul de fotografiat profesionist, cel care îmi zâmbise mai devreme. Mă observă cum mă chinui cu căldura și se apropie de mine cu un zâmbet cald și prietenos. Îmi spune ceva în chineză și, deși nu înțeleg cuvintele, tonul său pare o ofrandă blândă, mai mult decât simple vorbe.

Râd, nesigură cum să răspund și scap: „– Îmi e foame.”

E o reacție ciudată, dar cumva se potrivea perfect cu acel moment. „*Ce a declanșat în mintea mea acest chinez ca să mă facă să spun asta?*” mă întreb. El râde încet și, spre surprinderea mea, își deschide rucsacul și scoate o prăjiturică mică, împachetată într-o hârtie galbenă. Este un gest atât de simplu, dar în acel moment, pare o linie de salvare. Accept prăjitura, oferindu-i un zâmbet și un gest de mulțumire în schimb. Bunătatea lui, atât de spontană și sinceră, mă atinge mai mult decât m-aș fi așteptat.

E amuzant cum cele mai mici gesturi de generozitate pot părea atât de profunde când ești departe de casă, înconjurată de străini. Pentru o clipă, simt că Universul a pus acest om în calea mea doar ca să-mi amintească faptul că, indiferent unde mă aflu, va exista întotdeauna cineva dispus să ofere un moment de alinare, fără a aștepta nimic în schimb.

Intrăm împreună în templu, drumurile noastre încrucișându-se încă o dată, înainte de a ne despărți din nou. Și când desfac prăjitura câteva zile mai târziu, îmi amintesc nu doar de dulceața ei, ci și de simpla bunătate care a sfidat barierele limbajului între doi străini, uniți pentru o clipă de un zâmbet și un dar simplu.

Orele trec, reperele se succed, iar fiecare pas devine mai apăsător, ca și cum pietrele din drum mi-ar cântări în suflet. În Stupa, îmi pun botoșeii și iau liftul care mă duce direct la etajul 12, de parcă aș păși în interiorul unui vis. Ajung în vârf, iar priveliștea îmi taie respirația – orașul, munții, apele, toate se întind înaintea mea ca o tapiserie brodată de mâini nevăzute. Mă pierd în imensitatea lor, simțindu-mă pentru o clipă parte din această lume, ca un spectator invitat să privească miracolul de la marginea timpului.

Apoi, ne intersectăm, din nou. E chinezul cu zâmbetul perfect. De parcă toate drumurile noastre ar fi menite să ne aducă împreună astăzi. Ne privim și izbucnim amândoi în râs, ca doi adolescenți care împărtășesc un secret nespus. Îmi propune să-mi facă câteva poze, iar eu îi întind telefonul fără ezitare. Îi observasem deja aparatul profesionist atârându-i de gât, dar aleg să nu-i cer să-mi facă poze cu el. Îl las să-mi ofere acest mic gest de bunătate, fără să cer mai mult. Poate așa rămâne acest moment perfect. Îi mulțumesc și mă îndepărtez, simțind nevoia să dispar din acea energie, să mă îndrept spre o liniște mai profundă.

Mă rătăcesc în direcția greșită, umbra complexului părând să se închidă în jurul meu. Timpul trece și abia pe la ora 19:00 ies în sfârșit din labirintul tăcerii. Întunericul s-a așternut și totul e pustiu. Șoferul meu nu-i nicăieri. Un fior de neliniște îmi urcă pe șira spinării.

Taxiurile mă privesc, farurile lor sclipind ca niște ochi de animale în noapte, iar bărbații se apropie, vocile lor împletite într-un cântec monoton. „*Pfff, unde o fi bătrânelul meu?*” mă întreb, încercând să-mi ascund agitația.

Din fericire, numărul proprietarului hotelului e în agenda mea, strâns ca un colac de salvare. Îl sun pe WhatsApp. Ca prin magie, șoferul meu apare – la fel de calm, la fel de sigur pe el. Îmi pun casca și pornim spre hotel, lăsând

În urmă bezna drumului și umbra temerilor mele. Căldura motocicletei îmi învăluie corpul, iar tăcerea dintre noi crește, ca o poveste nespusă.

Ajungem la hotel, unde proprietarul mă întâmpină parcă simțind oboseala din ochii mei. Soția lui îmi pregătește ceva de mâncare – orez cu pui, legume, ananas, un mango shake. O sărbătoare pentru simțurile mele epuizate.

Fac un duș, mă schimb, iar când cobor, găsesc farfuria aburindă pe masă. Fiecare îmbucătură e o reîntoarcere la viață, o explozie de gusturi care-mi redau forțele.

Îi trimit pozele lui Oscar pe Instagram. Apoi încerc să o găsesc pe Lisa. Nimic. Să fi scris greșit numele ei? Poate va apărea ea, cândva, din întâmplare, așa cum a apărut în acea zi.

Mai târziu, deschid conversația cu Sawa pe WhatsApp. Vorbim despre ziua de azi. Și despre ziua de mâine. Închid telefonul, îmi fac ritualul de seară și mă arunc în pat. Obosită. Dar fericită. Intru câteva minute live pe TikTok, pentru prima dată. Viktor mă încurajează și mă simt entuziasmată de noua mea „jucărie”. Conversațiile sunt interesante, parcă dintr-o altă poveste. Dar e suficient... Adorm fără să-mi dau seama, purtată într-un alt vis, pe un alt drum.

„Singura călătorie adevărată este cea în interiorul tău.” – Rainer Maria Rilke

Capitolul 13

1 iulie 2023, sâmbătă

„Dincolo de trepte: Întâlniri neașteptate și lecții de călătorie”

Cu greu mă dau jos din pat la ora 7:00. Azi chiar aș mai fi dormit puțin. Noptile cu prea puține ore de somn și întreaga alergătură după noutăți încep să îmi spună cuvântul. Energia mea e pe sfârșite, dar gândul că mai am locuri de descoperit mă împinge înainte. „*Încă o zi,*” îmi spun, forțându-mă să fac față oboselii.

Mă îndrept spre dușul din baia micuță, dar cochetă. Apa rece îmi trezește fiecare celulă din corp, spălându-mi oboseala ca pe praful adunat în zilele lungi de drum. Câteva minute mai târziu, mă simt din nou fresh, gata să înfrunt ziua. La 8:00, cu rucsacul pregătit, cobor la recepție. Proprietarul, la fel de atent ca întotdeauna, îmi face o cafea. Apoi stabilim ultimele detalii ale călătoriei. Îi plătesc 550.000 dong (110 lei) pentru biletul de autobuz către Phong Nha și îi predau cheia camerei. Îl rog să-mi țină bagajul undeva până mă întorc din tur, iar el, fără să mai zică nimic, duce rucsacul meu negru în camera din spate.

Bătrânelul meu mă așteaptă cuminte pe motocicletă în fața clădirii. Îmi zâmbeste ca de obicei, cu acea umilință caldă, de parcă fiecare întâlnire cu mine ar fi o ocazie specială. Mă privește în tăcere, iar eu îi observ ridurile adânci de pe obraji – parcă ar fi desprins dintr-o poveste fantastică de demult. Geaca lui de blugi, mereu aceeași, pare că s-a lipit de el cu Super Glue. Îmi vine să râd, dar îi zâmbesc larg în schimb, apreciind loialitatea și felul lui de a fi.

Îmi pun casca și pornim. De fiecare dată am palpitații când plecăm, simțind cum motocicleta se redresează greoi,

parcă gata să se răstoarne în orice moment. În ciuda ezitării mele, îmi dau seama că știe exact ce face. Pare nesigur la început, dar devine incredibil de precis pe drum. Simt impulsul de a-i spune asta, însă ceva din mine mă îndeamnă să rămân tăcută, lăsându-mă ghidată de această mână invizibilă a încrederii.

Soarele pare să fie mai neiertător decât ieri. Simt cum razele îmi pătrund pielea, iar crema de protecție a cedat de mult, absorbită de șuvoaiele de transpirație. Pe măsură ce urc Muntele Dragonului, ultimul reper de pe lista de azi, simt că mă tolesc la fiecare pas pe scări. Mi-e greu să mai respir, dar îmi spun că merită efortul.

Dar să o iau cu începutul – a fost o zi plină de descoperiri.

Prima noastră oprire a fost la Hoa Lu, cetatea care a servit drept capitală a Vietnamului în secolele X-XI. Bătrânelul parchează motocicleta la poartă și îmi arată în direcția intrării, făcând semn că trebuie să explorez totul și să ies pe partea cealaltă. Îi înțeleg imediat gesturile, un limbaj deja cunoscut între noi. Am pornit fără să știu că aveam nevoie de bilet, iar când am ieșit, mă aștepta cu biletul în mână, zâmbindu-mi cu mândrie. „– Îți mulțumesc,” îi spun râzând și îi dau cei 20.000 de dong (4 lei). Zâmbetul lui era răsplata mea – un gest simplu, dar plin de semnificație.

Ruinele vechii fortărețe mă întâmpină cu ziduri înnegrite și alei invadate de buruieni, semn că locul nu primește prea multă atenție. Mă plimb pentru o vreme printre vestigiile care odinioară purtau măreția unei capitale. Acum, totul pare să fi fost lăsat să moară încet, sub umbra uitării. Fără ghid, înțelegeam prea puțin, iar atmosfera sumbră și neprimitoare m-a făcut să plec mai repede decât aș fi vrut. „*Am bifat-o de pe listă,*” îmi spun, oarecum resemnată.

Înapoi pe motocicletă, bătrânelul mă duce la Tam Coc Bich Dong, o pagodă renumită. Parchează într-o zonă aglomerată, plină de autocare și motociclete. „*Nu-i ora potrivită, o să mă înghesui cu toți,*” îmi zic, cu un oftat adânc. El îmi zâmbește și îmi arată direcția, simplu și calm, fără cuvinte. Pornesc pe aleea care ducea la un iaz superb, plin de nuferi. Apa oglindea soarele, strălucind ca o suprafață de cristal, în timp ce muntele din spate părea că veghează întreaga scenă, cu pagodele sale răsărind dintre vegetația luxuriantă, ca într-un tablou.

Podul de piatră care traversa lacul m-a purtat spre o poartă impresionantă, cu structuri din lemn și piatră, ornate cu detalii complexe, tipic vietnameze. Am observat cum oamenii își făceau poze, capturând acest colț de paradis într-un cadru perfect.

Tam Coc Bich Dong este compusă din trei pagode stratificate: Pagoda Inferioară (Ha), Pagoda de Mijloc (Trung) și Pagoda Superioară (Thuong). Urcarea spre fiecare pagodă mi s-a părut o călătorie în sine, pe scări abrupte și deteriorate, ca și cum timpul ar fi lăsat acolo urme adânci. Zidurile înnegrite, acoperite de licheni, păreau că ascund secretele unei epoci demult apuse. Simțeam o energie stranie, sacrală, ca și cum trecutul încă veghea asupra acestui loc.

Oamenii din jurul meu se grăbeau să ajungă în vârful muntelui, dar eu am preferat să rămân în urmă, studiind fiecare detaliu. Pagoda Ha, prima oprire după pod, era împodobită cu statui ale lui Buddha, iar în jurul stâlpilor sculptați minuțios, oamenii aprindeau lumânări și aduceau ofrande. Atmosfera era solemnă, iar eu am privit în tăcere.

La Pagoda Trung, după ce am urcat vreo 100 de trepte de piatră, am pășit printr-o peșteră, o deschidere misterioasă, ca un portal spre altă lume. În cele din urmă, la Pagoda Thuong, în vârful muntelui, toți se înghesuiau pentru a prinde

un loc de unde să admire priveliștea. Am așteptat răbdătoare până ce locul s-a eliberat. Când în sfârșit am ajuns pe platforma aglomerată, am simțit cum întreaga natură se desfășura în fața mea, ca o pictură vie. Munții, vegetația – totul părea de vis. Mi-ar fi plăcut să rămân acolo singură, doar eu și liniștea naturii. Aș fi vrut să mă cufund în acel moment, să-mi golesc mintea de toate zgomotele omenești din jur.

Nu știu cât timp am rămas așa, privind în gol. Abia când am coborât, am realizat că mi-e foame – nu mâncasem nimic toată ziua. M-am întors în parcare, unde bătrânelul discuta cu o femeie la unul dintre warunguri. Când m-a văzut, s-a ridicat brusc, ca și cum l-aș fi prins în flagrant. Am râs și i-am spus că aș vrea să mănânc ceva înainte să plecăm.

Am ales să stau lângă lac, pentru că voiam să fiu singură. Soarele bătea direct pe masă, dar nu-mi păsa. Mă bucuram de liniște, privind cum razele dansau pe suprafața apei. Turiștii plecaseră, iar eu rămăsesem să savurez momentul. Mă felicitam că nu am luat un tur organizat – aș fi fost doar încă o fată din grupurile gălăgioase de mai devreme. Acum eram liberă să explorez în propriul ritm.

Îmi termin supa, achit consumația și mă conectez pentru câteva minute pe TikTok, câștigând câțiva urmăritori noi. Mă amuz de cât de repede oamenii îmi trimit mesaje, dar le ignor pentru moment. Timpul meu e limitat, autobuzul spre Phong Nha mă așteaptă și trebuie să fiu înapoi la hotel până la ora 19:00.

Am pornit mai departe, bătrânelul conducând într-un ritm lent, ca și cum căldura ar fi încetinit nu doar motocicleta, ci și timpul. Soarele mă ardea nemilos pe umeri, iar drumurile prăfuite se întindeau înainte, ca niște fire întinse la infinit. Ne îndreptam către o altă pagodă, micuță și uitată de lume. Nu-mi amintesc prea multe despre ea – n-am făcut nicio poză la intrare, iar numele locului s-a pierdut undeva printre amintirile

mele obosite. Totuși, curiozitatea mă împinge să intru, chiar dacă locul pare părăsit, un labirint al nepăsării și dezordinii. Aproape că mă întreb cum poate fi numit acest loc o pagodă.

Dintr-o dată, liniștea e sfâșiata de un sunet – o muzică plăcută, suavă, venind de undeva din adâncurile locului. Instrumentul care cântă îmi este necunoscut, dar vibrațiile sale mă atrag, ca un magnet invizibil. Simt cum fiecare notă se strecoară în mine, atingând ceva adânc, ceva nedefinit. Curioasă, mă îndrept spre sursă.

Trec printr-o curte interioară, înconjurată de ziduri neîngrijite și ajung în fața unei construcții care seamănă cu o pagodă, însă totul pare haotic – obiecte aruncate, amestecate fără nicio noimă. Urc treptele și intru, căutând muzica. În fața mea, un călugăr cântă la un instrument ciudat, un fel de invenție a minții sale, lung și înțesat de sârme și corzi ce vibrează într-o armonie unică. Mă opresc la intrare, uimită de scenă. În fața lui, doi europeni, un băiat și o fată, stau pe scaune roșii de plastic, captivați, ca și cum sunetele îi hipnotizaseră.

Rămân blocată în dreptul ușii, indecisă dacă să intru sau nu. Călugărul îmi simte prezența, ridică privirea și-mi face semn să mă alătur celor doi. Mă descalț fără să stau pe gânduri – îmi dau seama că și ei au adidașii lăsați la intrare. Locul nu e foarte curat, dar mă conformez, gândindu-mă că e un gest de respect.

Trec încet pe vârfuri, de parcă aș fi într-un episod de desene animate și mă așez pe scaunul indicat. Atmosfera din cameră e ciudată, dar captivantă. Ascult cum fiecare acord al călugărului pare să deschidă o ușă către o altă lume, una pe care nu o pot înțelege pe deplin, dar o simt cu fiecare fibră a corpului. Muzica sa e o vrajă, iar eu pierd noțiunea timpului. Sunetele curg ca un râu tainic, iar mintea mea plutește, suspendată între realitate și vis.

Fiecare notă părea să mă poarte mai departe, de parcă aerul era îmbibat cu liniștea anilor trecuți. Era ca și cum sunetele călugărului dezvăluiau o lume ascunsă, una în care toate grijile se topeau, iar spiritul meu se ridica liber, deasupra locurilor și momentelor de zi cu zi.

Muzica curgea liber prin aer, dar pentru o clipă, privirea călugărului s-a schimbat. A fost doar o secundă, dar ceva în modul în care mă privea mi-a trezit un fior. Era ca și cum vraja se clătina puțin, dar am ignorat acea senzație, vrăjită încă de sunetele fermecătoare ale instrumentului său neobișnuit.

Și apoi, brusc, totul se oprește. O tăcere grea coboară în cameră, iar eu încă mă simt prinsă în mrejele sunetelor, plutind între lumi, nerealizând că totul s-a sfârșit. Călugărul ne zâmbește, dar cuvintele sale pătrund ca o lovitură rece: „– Acum îmi dați tips că v-am cântat.”

Ce? Simt cum mă întorc la realitate, de parcă aș fi căzut dintr-un vis direct pe podeaua aspră a lumii de zi cu zi. Nu era o întrebare, ci o solicitare directă, fără ocolișuri. Mă trezesc că îmi scot portofelul și îi dau 20.000 de dong (4 lei). Ceilalți doi şușotesc între ei, la fel de surprinși ca și mine. Ies repede, lăsându-i să decidă ce vor face mai departe.

„Cum poți cere bani atât de direct?” mă întreb. Magia, atât de delicată, s-a spart instantaneu, ca o oglindă fragilă lovită de un ciocan. Sunetele care mă ridicaseră în alte sfere s-au transformat într-o tăcere grea și apăsătoare, iar călugărul, până atunci un maestru al armoniei, devenise doar un om obișnuit.

Am rămas cu un gust amar, ca și cum vraja pe care muzica o ținuse s-ar fi spart în mii de cioburi. M-a ridicat sus, pe un nor de sunete divine, doar ca să mă arunce brusc la pământ cu cererea lui directă. Încă mă întreb dacă era cu adevărat călugăr sau doar un om mascat în straiele liniștii și

spiritualității. Poate că nu voi ști niciodată cine era el cu adevărat – un mesager al liniștii sau doar un simplu negustor de iluzii?

Nu îi spun nimic lui bătrânelului, oricum nu ar înțelege. Îi fac doar semn că putem merge mai departe. Pe măsură ce motocicleta pornește, drumurile liniștite de țară se aștern ca o pânză nesfârșită sub roți. Priveliștea e pitorească, dar gândul meu e încă la călugăr. „*Ce iluzie...*” Îl văd în mintea mea, cântând cu o expresie de serenitate pe chipul marcat de riduri adânci, cu părul alb și lung, ca și cum ar fi fost un personaj desprins dintr-o legendă. Dar acel „vreau bani” îmi răsună în minte, stricând vraja.

Nu știu când ajungem la următoarea destinație, dar bătrânelul oprește motocicleta și îmi spune că sus e o altă pagodă. Mă simt ca un zombi, urcând treptele mecanic, de parcă trupul meu s-ar mișca singur, fără să mă consulte. În capătul treptelor, dau de o peșteră transformată într-un altar plin de ofrande și statuete. O masă prăfuită, cu două scaune de plastic, stă uitată într-un colț. Mă așez pe unul dintre ele și privesc în gol.

Muzica călugărului încă îmi cântă în minte. E ca o ecuație nedeslușită, iar eu, captivă între vrajă și dezamăgire, nu reușesc să scap de ea. Totul pare atât de ciudat, ca și cum aș fi fost prinsă într-un vis din care nu mă pot trezi.

Nu știu cât timp am stat acolo, dar bătrânelul se apropie încet, ca o umbră tăcută. Mă ridic brusc de pe scaun, ca și cum prezența lui m-ar fi scos din transă. Coborâm împreună.

Soarele îmi amintește, din nou, că am ales să port azi un maiou – o decizie pe care acum o regret, dar e prea târziu. Umerii mei, deja roșii și usturători, par să mă privească indignați de propria mea decizie.

Nu apucăm să parcurgem nici jumătate de kilometru, că bătrânelul oprește lângă un râu. Îmi face semn să merg sub stânci și să privesc apa. Abia atunci îmi dau seama unde ne aflăm: râul Trang An, pe care îl vizitasem ieri.

Bărcile trec pe lângă noi, pline de turiști care admiră peisajul, dar acum eu sunt cea care îi privește dintr-un unghi diferit. Așezată sub stânca uriașă, las energia râului să mă copleșească, valuri de liniște și forță traversându-mi ființa. Este ca și cum râul ar avea propriul său suflet, unul care îmi mângâie simțurile, dându-mi o senzație de pace.

Turiștii îmi fac poze din bărcile lor, ca și cum aș fi o atracție a locului și asta mă amuză teribil. Râd și pentru câteva clipe, călugărul și cererea lui absurdă dispar din mintea mea. Simt că râul mă spală de toate gândurile negre, mă purifică. „*Dacă aș avea timp...*” îmi spun, simțind că mi-ar plăcea să mai fac o dată turul pe râu. Dar știu că azi plec. Mă uit la ceas și mă întorc la bătrânelul meu, care mă așteaptă liniștit. E timpul să ne mișcăm, să mergem mai departe...

Ultimul reper de pe listă: Mua Cave. Proprietarul hotelului m-a avertizat să-mi aloc cel puțin trei ore pentru vizită. Acum e deja trecut de 14:30, iar după câteva minute de drumuri pitorești, ajungem într-un sătuc mic, o oază de agitație cu magazine, turiști și forfotă nesfârșită. Bătrânelul parchează motocicleta la umbra unei case, salută câțiva localnici și mă însoțește până la intrare. Îmi face semn că mă va aștepta la motocicletă, așa cum obișnuiește, cu aceeași răbdare de fier. Îi zâmbesc și îi zic „— Ok,” apoi intru, plătind cei 100.000 dong (20 lei) pentru bilet.

Mă gândesc că, după zilele petrecute împreună, încep să înțeleg perfect limbajul său non-verbal. În câteva ore ne vom despărți, iar el se va întoarce la viața lui liniștită în acest mic orașel. Dar, odată ce trec de zona cu suveniruri, gândurile despre despărțiri și călătorii se evaporă. Totul din jur mă

atrage ca o vrajă, iar lumea de afară se estompează. „Ce e locul acesta?” mă întreb, fascinată, de parcă tocmai aș fi pășit în basmul lui Alice în Țara Minunilor.

Peisajul din fața mea pare desprins chiar dintr-o versiune „reală” a acestei lumi fantastice. Heleșteie cu apă cristalină, ornamente viu colorate, flori care dansează în vânt, restaurante cochete care emană o liniște veche. În dreapta, un gard ascunde o imensă grădină de lotus, sau mai bine spus, un lac cu alei din lemn care se întind grațios pe suprafața apei. Turiștii își fac poze printre flori, dar eu nu mă opresc. Merg mai departe, ca și cum ceva nevăzut m-ar trage de mână. Văd căsuțe în copaci, ciuperci ornamentale, statuete misterioase și flori pe care nu le-am mai întâlnit niciodată. Totul vibrează de viață și frumusețe.

Brusc, ridic privirea și mă opresc. În fața mea se înalță un munte. Un șir nesfârșit de scări, aproape ca o versiune vietnameză a *Marelui Zid*, se întinde până sus. N-am citit nimic despre asta și mă simt surprinsă, de parcă aș fi descoperit un tărâm ascuns, un loc despre care pliantul nu mi-a spus nimic. Mua Cave nu e doar o simplă destinație, este un ținut de poveste, care așteaptă să fie cucerit.

Pierdută în mrejele fascinației, abia acum realizez unde mă aflu. „Cum am ratat această priveliște din depărtare? Cum reușesc să mă las prinsă atât de des în visuri, uitând să trăiesc momentul?” mă întreb, zâmbind ironic la propriile mele gânduri.

Mua Cave are 486 de trepte până în vârf, fiecare pas părând mai înalt și mai greu decât precedentul. Pe drum, dau peste un iaz cu pietre mari, albastre și rotunde, ca niște ciupercuțe ieșite parcă din celebra poveste. Mă opresc, le privesc și cedez ispitei de a le traversa, una câte una, captivată. Râd în timp ce fac poze și videoclipuri. Îmi simt inima ușoară și mintea liberă, ca un copil care descoperă

lumea pentru prima dată. Mă așez pe treptele unei căsuțe din fața iazului și încerc să fac un live pe TikTok. Dar semnalul slab mă scoate constant din aplicație, iar sudoarea care curge pe telefon îmi amintește că sunt parte dintr-o realitate fierbinte.

Renunț și pornesc din nou la drum.

Într-un final, ajung la poalele muntelui. „*Acum să vedem dacă pot urca până sus,*” îmi spun, privind provocarea din fața mea. Sunt „doar” 486 de trepte, însă primele 30 deja mă lasă fără suflu. „*Cine zicea că are condiție fizică? Cu siguranță nu eu,*” îmi spun, amuzată de propria-mi lipsă de formă.

Oamenii din jurul meu par la fel de epuizați. Cei care coboară ne zâmbesc larg, plini de satisfacție, ca și cum tocmai ar fi cucerit Everestul. La jumătatea drumului, dau peste o tonetă cu de toate, plasată strategic, ca o oază într-un deșert al însetaților. Îmi iau o înghețată și savurez fiecare înghițitură, în timp ce privesc lacul cu lotuși și câmpiile verzi de orez ce se întind până departe. Încă nu am ajuns în vârf, dar deja peisajul mă lasă fără cuvinte.

Continui să cuceresc treaptă cu treaptă, iar între opriri și fotografii, telefonul îmi vibrează în buzunar. „*Cine mă deranjează acum?*” Un mesaj pe TikTok. Răspund, deși nu știu de ce mă las prinsă într-o conversație în timp ce mă lupt cu un munte. Dar poate asta e partea amuzantă a vieții – să ai o discuție banală în cele mai surprinzătoare momente.

„– Cf?” citesc mesajul, în timp ce o ușoară grimasă îmi apare pe față. „*Serios, chiar e atât de greu să scrie corect asta?*”

„– Urc 486 trepte pe un munte,” îi răspund, gâfâind între două opriri.

„– Lasă că e bine, faci sport.”

„– Dau jos celulita de la atâta căldură,” tastez, amuzată.

„– Cât mai stai în vacanță?”

„– Nu am bilet de întoarcere,” mărturisesc, în timp ce îmi trag suflul pe o treaptă.

„– Super. Tu câți ani ai?”

„– Destui,” vin cu replica, un pic ironic, dar încă amuzată.

„– Arăți bine pentru vârsta ta.”

„– Mulțumesc.”

„– Ți-aș da jos celulita dacă aș fi acolo.”

„– O dau eu singură, nu am nevoie de ajutor,” răspund, râzând în sinea mea.

Discuția devine un schimb de replici fără sens profund, dar mă face să uit de efortul urcării. Costa, tipul de pe TikTok, continuă să facă aluzii, iar eu îl las să vorbească. Îmi dau seama că discuția asta m-a ajutat să uit complet de oboseală și, cumva, am ajuns în vârf fără să simt povara drumului.

Odată ajunsă sus, sunt cuprinsă de o liniște profundă. Nu am cuvinte să descriu peisajul – soarele fierbinte se împletește cu o priveliște care se întinde până la orizont. Orașul, câmpiile verzi și lacul de jos par parte dintr-un alt Univers. Însă aglomerația de turiști îmi distrage atenția. Mă uit la oamenii care se înghesuie pentru a face poze și îmi dau seama că nu voi putea savura locul așa cum mi-aș dori. Nu am urcat până la Dragonul din vârf – prea mulți oameni erau înghesuși acolo. În plus, apa mea s-a terminat. Și, oricât de minunat ar fi totul, simt că liniștea e acoperită de agitația mulțimii.

Cobor pe o altă secțiune, cu alte trepte și ziduri. Încerc să găsesc un loc mai retras, dar nu reușesc să mă bucur de moment cu atâtea voci în jur. Gândurile mele sunt un vârtej, iar corpul resimte oboseala fiecărui pas.

Cu siguranță mi-ar fi plăcut să-mi aloc o zi întreagă doar pentru Mua Cave. Acum însă, e timpul să cobor.

Pe drumul de întoarcere, îmi pică ochii pe un pliant cu detalii și o poveste drăguță îmi atrage atenția: „Orașul Ninh Binh a fost capitala Vietnamului, iar în timpul primului război dintre Vietnam și Mongolia, familia regală Tran s-a mutat de la Thang Long (capitala de atunci a Vietnamului, actualul Hanoi) în Ninh Binh. Pentru divertismentul regelui, un număr mare de dansatori veneau să-l distreze, iar spectacolele se țineau la Mua Cave, care înseamnă Peștera Dansatoare.”

„*Super tare, mă aflu în locul unde regele venea să se distreze!*” îmi trece prin minte, cu o bucurie copilărească.

Azi am fost doar un simplu turist care a bifat locul. Îmi promit că data viitoare voi veni să mă încarc cu adevărata esență a muntelui. Dar până atunci, drumul mă așteaptă și încă mai am multe de descoperit.

Ajung în parcare și ghici ce făcea bătrânelul meu? Dormea adânc într-un hamac la umbră, ca un marinăr pe mare liniștită, cu aceeași geacă de blugi pe el, ce părea să fie a doua lui piele. Nimic și nimeni nu părea să-l deranjeze, ca o insulă în mijlocul unei furtuni. Însă când cineva strigă că a apărut „prințesa”, sare ca ars, de parcă un fulger l-ar fi lovit fix în moalele capului. Omul ăsta e deosebit, cu adevărat o figură remarcabilă – un personaj desprins dintr-o poveste.

Nu plecăm încă; îmi face semn să aștept și dispăre pentru câteva minute, lăsându-mă pe băncuță, fără baterie la telefon și fără rezerve la bateria externă. Privesc ceasul, e 16:45. Mai e puțin și trebuie să plec.

Revine cu două pahare mari de ceai de lămâie cu gheață, un răsfăț în căldura zilei. Wow! Serios? Ce gest drăguț! Stăm amândoi acolo pe băncuță și bem în liniște, ca doi prieteni vechi care s-au regăsit. Aveam nevoie de această pauză neplanificată, o clipă de respiro în tumultul vieții. După

o vreme, îmi face semn că e timpul să plecăm. Pe drumul înapoi spre hotel, gândurile mele se învârt doar în jurul zilei de azi – cât de intensă și plină de contraste a fost, ca un tablou vibrant. Ce viață!

Ajungem la hotel, iar eu îmi iau rămas-bun de la acest om extraordinar, o luminiță călăuzitoare în ziua mea. Mă surprinde cerând să facem o poză împreună. Zâmbesc și accept cu plăcere, ca un artist care își immortalizează un moment de inspirație. După ce ne despărțim, pășesc în hotel, unde proprietarul, cu un zâmbet cald, mă întreabă cum a fost ziua. Cum să fie? Spectaculoasă, ca un spectacol de artificii în noapte. Mă trimite să fac un duș în baia de la parter, iar eu îmi schimb hainele transpirate, martore ale aventurii. Îmi comand niște cartofi prăjiți din meniu, nu că mi-ar fi foame, dar simt nevoia de ceva sărat care să îmi înveselească papilele gustative. Ca un bonus, primesc și desert – niște fructe locale, suculente și delicioase.

Îmi scot laptopul și încep să scriu, ca un sculptor ce dă viață cuvintelor, încercând să aduc la zi toate evenimentele. Între timp, ceasul arată 19:45, iar eu pornesc spre autobuzul către Phong Nha. Îmi iau rămas-bun de la proprietar și soția lui, iar regretul că nu mai pot rămâne mă strânge de gât. Călătoria mea continuă, iar timpul este un dușman necruțător.

Când autobuzul părăsește orașul, iar întunericul începe să înghită peisajul, gândurile mele o iau razna, plutind ca frunzele în vânt: „*Din întuneric venim, în întuneric ne întoarcem.*” Phong Nha e departe, aproximativ 400 de kilometri, un drum ce promite noi descoperiri și emoții.

În autobuz, butonând telefonul, primesc un mesaj de la un tip care, probabil, m-a observat pe TikTok. Zâmbesc și îmi vine să râd: „*Ce bună rețea de conectare este TikTok-ul!*” După experiența cu Costa, curiozitatea mă trage ca un magnet către acest băiat simpatic. Mă întreb dacă arată la fel

de bine în realitate ca în poza lui de profil sau dacă, asemenea unei iluzii de carnaval, se va spulbera la o privire mai atentă. Îmi cere numărul de telefon și i-l ofer fără să stau pe gânduri, un fior inexplicabil mă atrage către el, ca o melodie familiară ce îmi răsună în minte.

Ne mutăm pe celălalt chat și continuăm discuția. Marty are 31 de ani, e înalt, brunet și foarte carismatic. Conversația noastră curge mult mai natural decât cea cu Costa. Discuțiile cu el au o energie diferită. Totul e mai relaxat și amuzant. Întrebarea lui: „– Tu stai mereu plecată așa?” mă pune pe gânduri.

„– Așa mi-ar plăcea. Cât am bani, stau.” Răspunsul îmi iese pe buze ca o dorință neîmplinită, un vis de libertate care mă neliniștește. *„Ce-ar fi dacă aş putea să rămân prinsă în această călătorie, să transform fiecare zi într-o aventură?”* Întrebarea mă îmbrățișează, ca un val cald de soare, inspirându-mă să cred că viața poate fi o serie nesfârșită de descoperiri pline de bucurie și surprize, așteptând să fie trăite.

„– Bine zici,” e răspunsul lui, simplu și complex în același timp. Conversația noastră se desfășoară ca un râu limpede care se șerpuiește printre stânci. Fiecare cuvânt cu Marty este o adiere proaspătă, o promisiune de descoperire. Clar, Marty e diferit – poate că această întâlnire va aduce o nouă nuanță în paleta vieții mele.

Dar mesajele par nesfârșite. Un nou text îmi luminează ecranul.

„– Hey, mai ești în Ninh Binh?”

„– Hey... nu, am plecat de ceva timp.” Era Trangg, fata care se apropiase de mine la Trang An River, aparent pentru a exersa engleza. Deși nu părea doar asta.

„– Voiam să te întreb ceva.”

„– Întreabă-mă orice. Aproape orice,” i-am răspuns, cu un mic râset pe care Trangg nu-l putea vedea.

„– Ai spus că ești din România, așa-i?”

„– Da, exact.” Am zâmbit în sinea mea. Oare ce mai urma?

„– Unde ești acum?”

„– În autobuz, merg spre Phong Nha.”

„– Ooo... Phong Nha e departe. Autobuzul e comod?”

„– Comod ar fi mult spus. Dacă trec cu bine peste curbele astea și mirosul îmbietor, sunt norocoasă.” Am chicotit încet, dar realitatea era mai puțin amuzantă decât am sugerat.

„– Ha! Te înțeleg. Dar serios, nu te mai întorci în Ninh Binh?”

„– Nu, după Phong Nha merg direct spre Hue și Hoi An. Mă așteaptă o plimbare destul de lungă.”

„– Wow, ce aventură!” Trangg părea aproape șocată. „Eu merg doar la râu de două ori pe săptămână să vorbesc cu turiștii. E cel mai departe lucru pe care îl fac. Nu m-aș încumeta la ce faci tu.”

„– Nu-i chiar așa mare aventură, doar călătorie cu autobuzul și explorare.”

„– Da, dar eu nu m-aș vedea făcând asta singură. Când vorbesc cu turiști, e ca și cum aș evada puțin din locul meu, dar nu mai departe de atât. Tu călătorești pentru tine?”

Părea o formulare simplă, dar cumva m-a pus pe gânduri. Era o întrebare sinceră, dar ascundea și altceva. „– Da, cred că da. Călătoresc să aflu lucruri noi, despre locuri... și, probabil, despre mine.”

„– Hmm,” oftă ea. „E interesant ce spui. Poate și de-asta îmi place să vorbesc cu turiști. Într-un fel, îmi aduc lumea la mine. Mi-e mai simplu așa.”

Am tăcut amândouă câteva secunde. Conversația asta părea să devină mai profundă decât mă așteptasem.

„– Ce crezi că vei învăța despre tine în călătoria asta?” mă întrebă.

Am ridicat din umeri, chiar dacă ea nu putea să vadă. „– Nu știu exact. Poate că o să-mi dau seama pe drum... sau poate nu. De multe ori descoperi lucruri când nici nu cauți. Poate despre asta e totul.”

Parcă o auzeam pe Trangg râzând, un râs scurt și sincer. „– Îmi place cum gândești. Poate data viitoare vin și eu cu tine într-o călătorie. Cine știe?”

„– Cine știe...” am repetat, fără să știu dacă vorbea serios sau doar își exprima curiozitatea.

Uneori, întâlnirile aparent întâmplătoare sunt cele care ne provoacă să ne gândim mai profund la cine suntem și la direcția în care ne îndreptăm. La fel cum Trangg aduce lumea la ea prin discuțiile cu turiști, eu călătoream în lume căutând probabil aceleași răspunsuri. Poate că nu există un mod corect sau greșit de a ne găsi drumul, dar e clar că uneori oamenii vin în viața noastră exact când avem nevoie de ei. Fie și pentru o discuție care ne face să zâmbim și să ne gândim la lucruri noi.

În timp ce gândurile mele se rotesc între discuțiile ciudate cu Costa, conversația mai plăcută cu Marty și întrebările mature ale puștoaicei Trangg, îmi dau seama că ziua a fost plină de contraste. Îmi pun întrebări: „*E o coincidență că am avut aceste discuții? Sau Universul îmi trimite un mesaj subtil?*” Hmmm...

Mi-am amintit de pliantele luate de la hotel și le răsfoiesc absentă, apoi îi scriu lui Sawa:

„– Ai fost vreodată pe aici? Am găsit pliantele astea care includ și ceva tur cu Zipline.”

„– Nu l-am încercat, dar am auzit de el,” îmi răspunde prompt. „Eu m-aș duce la Paradise Cave, nu la Dark Cave. E mai impresionantă, iar dacă faci Zipline-ul, ar merita să-l legi de asta.”

„– Hm, sună bine... deși sunt cam epuizată după ultimele zile.”

„– Te cred. N-are rost să plătești o avere pe tururi organizate. Iar Hue? Ai acolo vreo trei nopți, nu?”

„– Da, trei nopți. Așa mi-ai sugerat.”

„– Perfect, atât îți trebuie. Hue e compact. Palatele regale sunt frumoase, dar după câteva devin repetitive. După Hue, mergi la Hoi An?”

„– Exact, dar încă nu am cazare.”

„– Iar măcar trei nopți acolo. Hoi An e fabulos.”

Discuția alunecă natural spre detalii logistice, iar sfaturile lui Sawa, întotdeauna precise, îmi rearanjează planurile.

„– N-am rezervat nici la Phong Nha până azi dimineață,” continui. „Am găsit ceva lângă peșteri.”

„– Ești pe drumul cel bun. Dar nu uita să petreci câteva zile și în Da Nang, e ca un mic New York al Vietnamului.”

„– Sună grozav! Am nevoie de o pauză, oricum. Am 11 zile de alertat non-stop.”

„– Atunci Da Nang e locul perfect pentru asta. După Phong Nha vei avea nevoie de o resetare.”

„– Sunt de acord... zilele astea la Tam Coc m-au stors de energie.”

„– Ai fost și la lacul de lotuși?”

„– Doar l-am fotografiat de sus. Nu mai aveam energie să intru.”

Îmi dau seama cât de plin e telefonul meu de fotografii și videoclipuri – un jurnal vizual care mă urmărește la fiecare pas. În timp ce Sawa continuă să-mi ofere sugestii, îmi amintesc cât de mult m-a ajutat să organizez călătoria asta. Aș putea spune că el a fost ghidul meu invizibil.

„– Apropo, cât ai cheltuit până acum?” mă întreabă el, parcă citindu-mi gândurile.

„– Cam 700 de euro, fără drum și viză. E mult, dar am notat fiecare cheltuială.”

„– Cam mare suma, dar ai avut multe activități. Eu am cheltuit 1.200 în două luni.”

„– Wow! Și cu doar câteva tururi, nu?”

„– Exact. Transportul m-a costat doar 300, pentru că am condus motocicleta peste tot. Tu ai ales varianta mai safe cu șoferii.”

„– Da, dar ieri și azi am cheltuit 44 de euro doar pe taxiuri. Măcar așa pot admira peisajul.”

„– Vezi? Fiecare alegere are avantajele și dezavantajele ei. Eu am parcurs peste 4.000 de kilometri pe două roți în Vietnam.”

Încerc să-i răspund, dar oboseala mă prinde ca într-o plasă invizibilă. Fără să-mi dau seama, ațipesc în autobuzul plin de turiști.

La o oprire pentru baie, mă trezesc față în față cu Oscar – tipul pe care l-am confundat cu Essra la Trang An. E ciudat să fim în același autobuz. Ne salutăm scurt, fără alte cuvinte. Îl mai văd ocazional pe Instagram, tot colindând prin Asia. „*O fi și el un suflet rătăcit, căutând un drum printre peisaje străine,*” mă gândesc zâmbind, în timp ce ziua pare să nu se mai termine...

„La sfârșitul zilei, ne dăm seama că tot ce am căutat a fost întotdeauna în noi.” – Rainer Maria Rilke

Capitolul 14

2 iulie 2023, duminică

„Prințesa și Demonii Minții”

Phong Nha – Midtown Hotel, Vietnam

După un drum care părea să se întindă la nesfârșit, cobor în sfârșit din autobuz. E ora 4:20 dimineața când ajung în micul orașel Phong Nha, iar aerul umed mă lovește ca o palmă moale, de trezire. Mă simt ca un mecanism vechi, care s-a blocat după prea multe ore de funcționare. Îmi întind brațele amortite și îmi dau seama că fiecare încheietură a corpului meu e înțepenită, protestând după orele de somn furat și poziția incomodă de pe scaun.

Îi scriu tipului de la hotel, așa cum mi-a cerut, să-l anunț că am ajuns. Stația de autobuz nu ar trebui să fie departe de cazare, dar el nu-mi răspunde.

Îmi arunc privirea pe Google Maps. „Doar 1,1 kilometri,” îmi spun, așa că decid să merg pe jos, sperând că aerul dimineții mă va dezmoři. Sau poate nu... După câteva minute realizez că am uitat să setez aplicația pe „mers pe jos” și mă plimb aiurea, urmând un traseu aberant, ca și cum aș fi o mașină care se pierde pe drumuri întortocheate. Câteodată sunt atât de zăpăcită...

Și apoi, proprietarul răspunde, iar descoperirea vine ca o lovitură de ironie: hotelul era chiar peste drum de stația unde am coborât. Mersesem aproape un kilometru cu rucsacul în spate, traversând un oraș adormit, plin de câini care lătrau de după garduri. Îmi vine să râd și să strig în același timp: „No comment!”

După câteva schimburi de mesaje și un apel, reușesc în sfârșit să-l găsesc pe proprietar. Îmi întinde cheia și mă întreabă, pe un ton blând, de ce am plecat pe jos fără să

aștept răspunsul lui. Îi dau doar din umeri, epuizată și fără chef de explicații.

Camera mea e la etajul 1, pe un culoar lung și îngust, unde fiecare zgomot pare să se transforme într-un ecou nesfârșit. E simplă – două paturi și o baie decorată cu picturi pe pereți – dar ceva parcă lipsește. Nu există nicio fereastră spre exterior sau poate e doar absența acelui sentiment de „acasă”.

Fac un duș rapid, apoi mă bag în pat, sleită de puteri. Ceasul arată 5:05. Setez alarma pentru 8:00 – am micul dejun inclus și vreau să vizitez peștera înainte să plec spre Hue. Închid ochii, gândindu-mă că funcționez pe pilot automat și mă întreb „de ce” mă grăbesc atât.

Când sunetul strident al telefonului mă trezește, simt cum fiecare parte din mine protestează. Totul se întâmplă într-o reluare agonizantă. Fac un alt duș, dar nimic nu mă poate trezi cu adevărat. Îmi simt capul greu, ca și cum aș fi prinsă într-o ceață densă. „*Ce e cu mine? Oare am epuizat bateriile exact acum?*”

Cobor la micul dejun, sperând că mâncarea îmi va oferi un strop de energie. Aseară mâncasem doar niște cartofi prăjiți și fructe. Dar gazda mea nu mă slăbește – stă lângă mine și îmi povestește entuziasmat despre un tur. Îl aud ca printr-o ceață, fără să-mi pot concentra atenția. Îi răspund mecanic, dar adevărul e că nici măcar nu-mi amintesc ce i-am spus. În cele din urmă, pleacă, iar eu mă refugiez în tăcerea omletei și a cafelei, care tot nu reușesc să mă revigoreze.

Îi fac semn că mă duc înapoi în cameră. Mă prăbușesc pe pat, ca un soldat căzut la datorie, încercând să-mi adun gândurile. „*Să dorm? Să-mi extind cazarea?*” Corpul meu imploră odihnă, dar mintea refuză să cedeze. Fac câteva exerciții de respirație, încercând să mă conectez cu vreo forță misterioasă a Universului. Într-un final, simt cum mă

dezmorțesc puțin și decid să mă țin de planul inițial. „*N-ai venit în Phong Nha să dormi, Yda!*” îmi șoptește vocea interioară.

La 10:30, mă urc pe motocicletă, cu bagajele lăsate la recepție și un bilet de autobuz pentru Hue în buzunar, pentru care am achitat 200.000 dong (40 lei). Am toată ziua la dispoziție pentru Paradise Cave. Șoferul meu, tăcut și slab, cu pielea arsă de soare și brăzdată de riduri, pare coborât dintr-un alt secol. Picioarele lui goale, în șlapi, lasă să se vadă tălpile bătătorite și unghiile încarnate. Conduce calm, ca și cum s-ar bucura de fiecare suflare de vânt. „*Este un conducător excelent,*” îmi spun, în timp ce vântul îmi biciuie fața, iar casca abia se ține pe cap.

Drumul pare să nu se mai termine, iar gândurile mele se pierd printre dealuri și serpentine. Uit complet că mă simțeam rău. Când am un scop, parcă toate simptomele dispar. Abia mai târziu realizez că îmi folosesc rezervele de energie fără să le refac.

După vreo 40 de minute, în sfârșit, ajungem. Mă dau jos de pe motocicletă și simt pământul sub tălpi ca pe un nou început. „*Am ajuns,*” îmi spun, inspirând adânc aerul umed al dimineții. Mă amuz gândindu-mă cum i-am scris lui Sawa că mi-am luat cazare lângă peșteri. „*Oare ce-o fi fost în capul meu?*”

La intrare, mă decid să merg pe jos prin pădure, în loc să iau buggy-ul. Picioarele îmi ard în șlapi, dar nu mă las descurajată. Poteca mă poartă într-o lume de umbre verzi și lumini filtrate prin frunzișul gros. Ajung în cele din urmă la Paradise Cave, iar frumusețea ei mă lovește ca un val rece în miezul unei zile toride.

Stalactitele și stalagmitele par sculptate de mâini divine, vechi de milioane de ani. Pereții peșterii seamănă cu o catedrală naturală, fiecare colț dezvăluind o poveste

nescrisă în piatră. Mi-aș dori să rămân o vreme și să ascult această tăcere eternă, dar timpul îmi este potrivnic.

Mă aflu în peșteră, iar tălpile îmi zvâcnesc la fiecare pas. Am mers aproape 10 kilometri, dar nu contează. Am văzut Paradise Cave și știu că efortul a meritat. Stau pe o bancă de lemn și las peștera să îmi vorbească prin răcoarea ei profundă și liniștea adâncă, ce pare să fi fost păstrată dincolo de timp. Este, fără îndoială, o capodoperă a naturii, o operă de artă scăldată în umbre și lumină. „*Iubesc peșterile,*” e singurul gând ce-mi trece prin cap.

Pentru mine, Paradise Cave este pur și simplu spectaculoasă!

Simt că am atins limita energiei. Mi-e foame, sete și simt căldura apăsătoare din nou. Tălpile mele, pline de bășici, îmi șoptesc că a venit momentul să plec.

Cobor încet poteca spre ieșire, simțind cum fiecare pas devine mai greu, de parcă pământul însuși îmi cere să mă opresc. Dar nu cedez. Îmi strâng ultimele forțe și continui să merg, resimțind parcă greutatea fiecărei pietre sub tălpi. E o luptă între dorința de a trăi totul intens și oboseala care îmi apasă pieptul ca o piatră nevăzută.

Îl găsesc pe șoferul meu în parcare, stând liniștit, parcă nemișcat de curgerea timpului. Îmi zâmbesc calm, ca și cum ar ști că nu are rost să mă întrebe nimic. Mă urc pe motocicletă și pornim înapoi spre hotel. Vântul mă lovește din nou în față, răcorindu-mi pielea transpirată, iar drumul pare dintr-o dată mai scurt. Mă gândesc la cât de ușor mă pierd în peisajele acestea infinite, ca și cum natura mă absoarbe complet, lăsându-mă fără gânduri, fără întrebări. E liniște... și în jur și în mine.

E aproape ora 16:00 când ajungem la hotel, iar autobuzul meu spre Hue va pleca în curând. Am picioarele de plumb și mintea plină de peisaje care se contopesc unele cu

altele. Îi plătesc șoferului cei 400.000 dong (80 lei) și îmi spun că e momentul să mănânc ceva hrănitor. Simt nevoia să-mi recuperez energia. Oare ce?

Dau rapid un search pe Tripadvisor și descopăr un restaurant bine cotate în apropiere. Îmi consider norocul nesperat – câteva minute de mers și sunt acolo, așezată la o masă afară, sub privirea blândă a după-amiezii vietnameze.

Chelnerița, zâmbitoare și amabilă, îmi aduce un meniu. Aleg un fel local cu orez și sos, dar și o cafea cu ou – pentru a simți gustul autentic al Vietnamului. Totul costă 140.000 dong (28 lei) și fiecare îmbucătură este un deliciu, iar mâncarea îmi revigorează simțurile, trezindu-mi o liniște interioară pe care nu o mai simțisem de câteva zile.

În timp ce termin de mâncat, simt cum totul din jur parcă încetinește. Privesc strada și trecătorii ca un spectator invitat la o piesă de teatru, în timp ce eu rămân, fără voie, parte din decor. Peste drum, un salon cu o reclamă mare – „Hanna SPA” – îmi captează atenția. Manichiură, pedichiură, masaj, coafor – toate într-un singur loc. Ungھیile mele arată dezastruos de câteva zile, așa că, fără să stau pe gânduri, îmi achit nota și traversez strada.

Nu observ ce mă așteaptă la intrare, concentrată pe reclamele din geam, dar la câțiva metri de ușă zăresc un tip incredibil de atrăgător. Fuma o țigară, iar privirea noastră s-a întâlnit brusc, intens, de parcă întreaga lume s-ar fi oprit în loc. Ochii lui negri, pătrunzători, îmi cercetau chipul cu o intensitate ce părea să pătrundă dincolo de orice mască. Și-a aruncat țigara fără să-și rupă privirea de la mine și s-a apropiat cu un zâmbet perfect, dezvăluindu-și dinții strălucitori, care contrastau cu imaginea de fumător. „– Te rog, intră,” mi-a zis cu o voce calmă, de parcă știa deja că nu-l voi refuza.

Într-o fracțiune de secundă, am realizat că mă fascina complet, fără să înțeleg de ce. „*De mult nu mi s-a mai întâmplat asta,*” mi-am zis în gând. Era primul și, probabil, singurul tip din Vietnam care mi-a stârnit acest gen de reacție. Așa că am intrat.

În salon, câteva fete și un băiat lucrau concentrat la diverse sarcini. O doamnă localnică stătea relaxată la pedichiură. Salut politicos, iar tipul care m-a întâmpinat la intrare mă urmează tăcut, ca o umbră ce-mi bântuie gândurile.

Îi spun că vreau o manichiură și pedichiură, arătându-i unghiile mele deloc îngrijite. Se uită atent la ele și mă întreabă: „– Vrei gel?”

„– Nu, doar manichiură simplă,” îi răspund cu un zâmbet ștrengar. Zâmbeste și îmi spune că mă va costa 200.000 dong (aproximativ 40 de lei) pentru mâini și picioare. Accept imediat, surprinsă de prețul mic.

„– Sper să termine în două ore, am un autobuz de prins,” îi spun cu o ușoară îngrijorare.

El îmi răspunde cu o siguranță dezarmantă: „– Nu va dura atât.” Era clar că știa ce face. Nimeni altcineva nu vorbea engleză în salon, așa că el a rămas lângă mine, traducând pentru ceilalți și conversând cu mine în același timp.

Pe măsură ce fetele încep să se ocupe de mine simultan, el îmi pune diverse întrebări, iar discuția noastră curge lejer, plină de râsete și schimburi de priviri. Îi studiam chipul, intrigată de simplitatea și carisma lui. Momentul în care fata de la manichiură a ieșit să vorbească la telefon m-a surprins. În locul ei, Luong, tipul de la care nu-mi puteam lua privirea, s-a așezat lângă mine și a început să-mi lucreze la unghii.

Mă uitam la el cum îmi retușa fiecare unghie cu o atenție meticuloasă. Degetele lui se mișcau grațios și delicat, de parcă fiecare gest ar fi fost o operă de artă. Își concentra

toată energia pe mâinile mele, iar în acel moment am realizat cât de mult pot conta astfel de senzații subtile și delicate, care pot transforma o zi aparent normală într-o experiență de neuitat.

Când a terminat, m-a privit direct în ochi și m-a întrebat simplu: „– Îți place?”

Gândul meu a fost să-i spun „*Da, de tine!*”, dar în schimb am murmurat un „– Da,” timid, însoțit de un zâmbet stânjenit.

Energia pozitivă pe care o emana era molipsitoare, iar pentru o clipă am fost tentată să-mi prelungesc șederea în oraș, doar pentru a mai savura astfel de întâlniri neașteptate. Însă zarurile erau deja aruncate. Mulțumind în gând Universului pentru această experiență, mi-am continuat drumul. Indiscutabil, Luong va rămâne unul dintre acei oameni minunați pe care îi întâlnești de-a lungul vieții – fugari, dar memorabili.

Când am ieșit din salon, tot orașelul părea schimbat. Lumina apusului dansa jucăuș pe străzi, iar eu mă simțeam ușoară, ca și cum întreaga zi fusese un cadou neașteptat. Am mers încet spre hotel, cu gândurile încă învăluite de zâmbetul lui Luong și de senzația că, uneori, cele mai frumoase întâlniri sunt cele la care te aștepți cel mai puțin.

Îmi recuperez bagajul de la recepție, iar proprietarul, la fel de atent ca de fiecare dată, îmi oferă o sticlă de apă rece. „– Ca să te răcorești,” îmi spune zâmbind, iar eu mă uit la el cu recunoștință. Simplu și spontan, gestul lui mi-a amintit cât de ușor poți aduce un zâmbet pe buzele oricui.

Mai am o oră până la plecarea autobuzului și stau în holul hotelului, butonând mecanic telefonul, când primesc un mesaj de la Mone.

„– Hey, ce faci?”

„– Supraviețuiesc. Aștept autobuzul, dar dimineață eram praf. Abia m-am târât până la micul dejun. Pe la 10:00, m-am trezit din acea ceață densă, ca printr-un miracol.”

„– Cât ai dormit?”

„– Vreo 3 ore la hotel și poate alte 3-4 în autobuz. Deci 6-7 în total, dar toate fragmentate, știi cum e... nici nu mai știi dacă ai dormit sau doar ai visat că nu poți dormi.”

„– Hehe, somnul e somn, chiar și cu pauze. Mintea ta complică lucrurile.”

„– Dimineață mă gândeam că n-o să fac nimic azi, niciun strop de energie. Zero productivitate.”

„– Ți-am zis să încetinești ritmul, nu ești GPS. Ia-ți câteva zile să te refaci.”

„– Ai dreptate. Am deja 12 zile de fugă continuă, non-stop. Fiecare zi cu alte locuri de bifat.”

„– Supereroina călătoare! Crezi că salvezi planeta dacă vezi toate obiectivele în trei zile?”

„– Haha, da, recunosc, m-am băgat singură în asta. Trebuia să-mi aloc mai mult timp în unele locuri.”

„– Dacă nu încetinești, o să te trezești spunând că ai văzut tot, dar n-ai reținut nimic. Mai încet.”

„– O să ajung la plajă curând și nu mă mai mișc de acolo. În orașe mă simt ca o mașinărie, ies la obiective din inerție. Azi am vizitat doar un loc. Puteam să merg în două, dar... am lăsat-o baltă.”

„– Înțelepciunea te-a lovit, în sfârșit! Fuga asta e un maraton de selfie-uri. Te bucuri de locuri sau doar le bifezi?”

„– Știu... am pierdut energie alergând de la un loc la altul. Dar, hei, am fost la manichiură azi și am cunoscut niște oameni super faini.”

„– Ți-ai dat seama că ești în progres! Când încetinești, apar întâlniri interesante. Trebuie să te conectezi cu locurile, cu oamenii... și cu tine.”

„– Poate chiar așa trebuie să fie. Mai puțin sprint, mai mult jogging relaxat.”

Mesajele lui Mone m-au pus pe gânduri. În goana mea nebunească după locuri, am pierdut esența. Poate că nu trebuia să fie vorba doar despre câte locuri vizitez, ci despre cum mă conectez cu ele. Adevăratele descoperiri apar atunci când încetezi să cauți și lași locurile și oamenii să te găsească. Concluzia? Alergătura asta nu mi-a fost de niciun folos. O lecție pe care, se pare, o tot repet.

Autobuzul sosește și urc, lăsându-mi trupul obosit să se prăbușească pe scaunul tare. Motorul pornește cu un hureit familiar, iar eu îmi sprijin capul de fereastră, privindu-mi reflecția în geamul murdar. Ochii mei par obosiți, dar undeva, în adâncul lor, încă strălucește ceva – poate o urmă de entuziasm pentru ce va urma. Hue, Hoi An, Da Nang... fiecare loc e o altă promisiune, o altă filă din povestea mea.

Pe măsură ce autobuzul se pune în mișcare, văd cum luminile orașului dispar încet în depărtare, lăsând locul întunericului. Înăuntru, e liniște. Încerc să-mi găsesc o poziție cât mai comodă, dar scaunul e prea rigid, iar zgomotul roților care se învârt pe asfaltul dur nu face decât să-mi adâncească starea de somnolență.

Sunt pierdută între gânduri, locuri pe care le-am văzut și altele pe care urmează să le descopăr. Închid ochii și încerc să mă las purtată de legănatul autobuzului, dar somnul întârzie să vină. Simt cum fiecare fibră din mine vibrează încă de la adrenalina zilei, de la oboseala acumulată și de la agitația mentală care mă urmărește constant. Îmi vine în minte un gând ciudat: „*Oare când am devenit atât de dependentă de mișcare, de căutarea continuă a noului?*”

Toate discuțiile, gândurile, fețele oamenilor cu care m-am intersectat s-au amestecat în mintea mea ca frânturi dintr-un vis neclar. Am stat în Phong Nha doar 15 ore, dar plecarea

a lăsat în mine o greutate apăsătoare. Am simțit că am lăsat o parte din mine acolo. Poate că mă voi întoarce cândva, dar poate nu. Universul își va juca rolul, într-un fel. Dacă va fi să mă întorc, o voi face când momentul va fi potrivit.

Dar, în adâncul meu, știu că fiecare pas făcut, fiecare loc explorat, mă apropie tot mai mult de cine sunt cu adevărat. Așa că, în ciuda oboselii și a gândurilor care mă bântuie, mă las purtată de ritmul drumului. Hue – un nou loc, un nou început. Poate acolo mă voi odihni, poate acolo voi descoperi încă un alt colț din mine, ascuns printre zidurile vechiului oraș imperial.

După alte ore de drum petrecute într-o amorteală profundă, deschid TikTok din reflex. Dar ies imediat. Nu am chef să ascult vocea nimănui. Sperasem, pentru o fracțiune de secundă, că poate mă va distra, că va aduce un strop de lumină în vârtejul meu mental. Dar nu, îmi învâluie și mai mult mintea în ceață. Gândurile mele se ciocnesc între ele, ca valurile furioase care lovesc țărmul. Simt o tensiune vagă în piept. „*De ce mă simt așa?*” Ceva nu e în regulă. Dar nu reușesc să identific acel „ceva”.

Închid ochii și, într-un murmur aproape credibil, îmi repet: „*Va fi bine. Toate trec. Trebuie să treacă.*”

„*Măcar câteva minute de somn,*” îmi spun, dar somnul – mai încăpățânat decât mine – mă ocolește. Privesc ceasul – acul secundar se mișcă lent, chinuitor. Ar fi trebuit să ajungem la 23:00, dar e deja trecut de miezul nopții când autobuzul oprește brusc. Sunetul frânelor îmi zguduie mintea obosită, iar cineva anunță destinația: *Hue*. Mă ridic cu un oftat și mă uit în jur.

„*În sfârșit!*” murmur încet, dar entuziasmul îmi dispare repede. Ne-am oprit într-o benzinărie, în mijlocul nimicului. Tot ce văd în jur este gol, iar în depărtare licăresc câteva luminițe palide. „*Ăsta să fie Hue?*” mă întreb cu o vagă senzație de

neliniște. Cobor din autobuz împreună cu alți patru turiști, toți băieți, târând după ei bagaje mari și grele. Două femei, o tânără și un bărbat, completează grupul nostru răzleț. Privesc în jur, sperând să găsesc ceva familiar sau măcar prietenos, dar nu descopăr decât câmpuri întunecate și tăcere.

Anunțasem hotelul că voi ajunge pe la 23:30, dar uite-mă aici, în toiul nopții, la peste 10 kilometri de centrul orașului, unde se află cazarea mea. „Serios?” mă gândesc frustrată.

Tinerii din grup par la fel de confuzi și încep să vocifereze, neînțelegând de ce ne-au lăsat în pustietatea asta. Mă alătur discuției lor, încercând să aflu unde au cazare. „– În centru,” îmi răspunde unul dintre ei. Îl întreb dacă putem merge împreună, că și eu acolo mă îndrept.

Dintr-o dată, un taximetrist se apropie de noi. „– Mașină? Oraș?” întreabă el într-o engleză stâlcită, cu un zâmbet larg. „– Nu, mulțumesc,” îi răspund. Nu aveam încredere să merg cu primul care se oferă, mai ales acum, în mijlocul nopții.

Însă băieții acceptă imediat, văd în ei dorința disperată de a scăpa de acolo. Îi observ cum se înghesuie în mașina lui, cu rucsacii agățați peste tot și doi dintre ei aproape sufocați pe bancheta din spate. Unul dintre băieți mă privește cu ochii larg deschiși: „– Am vrea să te luăm și pe tine, dar nu mai e loc... scuze.” Șoferul îmi face semn să rămân acolo, promițând că se va întoarce după mine.

Simt cum frustrarea și extenuarea încep să-mi inunde corpul. „*Ce groaznic!*” îmi zic. Mi-e sete, mă doare capul, iar întreaga situație pare ireală. E prea mult. Simt că lacrimile îmi înțepă ochii, dar îmi spun că nu e momentul. Nu aici. Nu acum.

Mă duc la baia benzinăriei, încercând să-mi adun gândurile. În oglindă, reflectă o față care nu pare a mea. O versiune distorsionată de oboseală și epuizare. „*Cine ești tu?*”

o întreb, dar știu deja răspunsul. Fața mea e ridată, cu cearcăne adânci, ca și cum timpul m-ar fi trădat într-o noapte. „Nu, nu sunt eu... e doar o variantă chinuită a mea.”

Liniștea nopții e apăsătoare. Cei trei angajați par pierduți în gândurile lor, iar locul, deși luminat, se simte gol. Unul dintre ei observă un bagaj lăsat în mijlocul parcarii. „— Este al tău?” mă întreabă plictisit. „— Nu, nu e al meu,” răspund automat. Tipa de 25 de ani, care coborâse cu mine, stă și ea în apropiere, la fel de confuză și obosită. Nici ea nu recunoaște bagajul. Celelalte două femei și bărbatul plecaseră deja, probabil luând motocicletele parcate lângă benzinărie.

Încerc să comunic cu tipa folosind Google Translate. Engleza nu face parte din vocabularul ei. După multe încercări și priviri neîncrezătoare, îmi spune, în sfârșit, că taxiul în care au plecat băieții a fost plătit de compania de autobuz și că șoferul se va întoarce să ne ia și pe noi.

„Ah, deci nu sunt chiar abandonată în obscuritatea asta.” Îmi arată pe hartă locul unde vom fi lăsați. Pfff... și de acolo mai am 3 kilometri până la hotel. Încerc să comand un taxi Grab. Aștept... și tot aștept. Nimic! Panica începe să se instaleze și îi simt ghearele reci strângându-mi stomacul. Fata observă agitația mea și îmi scrie: „— Nu vine niciun taxi în zona asta.”

Anxietatea mea crește. Tensiunea din piept devine mai puternică. Privirea ei disperată se întâlnește cu a mea, iar cuvintele traduse mă lovesc ca un fulger: „— Nu te încrede în șofer.” Totul în mine strigă „pericol”, dar ce altceva pot face? Încerc să-mi controlez respirația. „Cum ajung la hotel?”

Se spune că, atunci când ești la pământ, toate greutatea se năpustesc asupra ta. Așa m-am simțit: strivită de situație, tremurând de frică și nesigurantă. „Nu, nu asta trebuie să simt. Trebuie să depășesc momentul. Sunt mai

puternică decât atât,” îmi repet în gând. Încep să-mi construiesc o strategie mentală, încurajându-mă că voi ajunge la hotel în siguranță.

După 20 de minute de frământare și incertitudine, șoferul se întoarce, așa cum a promis. Ne face semn să urcăm. Îmi simt picioarele grele, vocea îmi tremură, dar știu că nu am altă opțiune. Îi arăt adresa hotelului pe telefon și îl întreb direct: „– Mă poți duce acolo?” Îmi răspunde vag, spunând că hotelul e departe, dar că mă duce dacă îi plătesc 50.000 dong (10 lei) în plus. „*Aha, bineînțeles. Deci asta era...*”

Mă urc pe bancheta din spate, lângă tipa cu care povesteam mai devreme. Ei vorbesc în vietnameză, râd și schimbă priviri rapide. Nu înțeleg nimic și simt cum neliniștea mea se transformă într-o frică viscerală. „*Ce pun la cale?*” Înainte să cobor, îi scriu tipei din nou pe telefon: „– Pot avea încredere în el?” Ea îmi răspunde scurt și clar, cu litere mari: „– NUUU!” Perfect...

Întunericul din afară pare să se extindă și în mintea mea, care deja construiește scenarii de groază, dar trebuie să mă încred în instinct. Nu am altă alegere. Mă rog să ajung în siguranță la hotel. „*Va fi bine,*” îmi repet în gând. „*Va fi bine. Trebuie să fie...*”

Hue – Poetic Hotel, Vietnam

Tipa coboară la stația ei, lăsându-mă singură cu șoferul. Îl privesc pe furiș din spate și mă surprind analizându-i profilul. „*Nu pare nici violator, nici ucigaș în serie,*” îmi spun, încercând să mă liniștesc. Într-un final, fac un efort și inițiez o conversație. Spre surprinderea mea, mă întreabă de ce călătoresc singură. Vocea lui e caldă, blândă – total diferită de ce îmi imaginasem. „*Aha, deci omul e ok,*” îmi spun, simțind cum inima începe să se relaxeze.

Zâmbesc. Îmi pune câteva întrebări simple: din ce țară vin, cât timp voi sta în Hue. Conversația curge lejer, iar el devine mult mai prietenos decât mi se păruse inițial.

După toată „Aventura Aventurilor” – mai mult mentală decât reală – omul oprește mașina în fața unei străduțe. Pe o plăcuță, văd numele hotelului meu.

„– Aici trebuie să mergi pe jos,” îmi spune el, arătându-mi direcția. „Nu pot intra cu mașina.”

„– Ok, o să mă descurc,” îi răspund. Se dă jos și îmi scoate bagajul din portbagaj.

„– Ai grijă de tine și călătorie frumoasă!” îmi urează, iar eu îi achit cei 50.000 dong (10 lei), așa cum stabiliserăm.

Când îl văd cum pleacă, izbucnesc într-un râs scurt, ușor ironic. Nu e chiar râsul meu obișnuit, dar îmi dau seama cum mintea mea a transformat un mic țânțar într-un armăsar, jucându-se cu fricile mele. N-am recăpătat controlul până când n-am decis să risc și să-mi asum orice consecință. „*Ce experiență stranie!*”

Merg vreo 100 de metri pe străduța îngustă, urmând indicatoarele către hotel. Trec printre case, unele luminate, iar din întuneric doi câini mă latră furios. „*Sper să nu mă atace,*” îmi zic, imaginându-mă alergând pe străzi urmărită de ei. Din fericire, ajung teafără la hotel, exact cum mi-am propus.

Când văd lumina aprinsă, simt o ușoară ușurare. „*Sunt așteptată,*” îmi spun. Urc câteva trepte și pășesc în recepția situată într-un hol deschis. Ciudat... nu e nimeni acolo. Pfff. Bat la o ușă masivă, gri închis, sperând că cineva va răspunde, dar totul rămâne tăcut. Mă plimb prin hol, căutând o soluție și observ o cameră de supraveghere într-un colț. „*Aha, deci locul e monitorizat totuși... ok.*”

Pe biroul recepției, văd o cheie lăsată peste niște dosare. „*O fi pentru mine?*” Mă uit lung la ea, de parcă ar putea să-mi răspundă. Dar nu, e doar o bucată de metal. O

iau în mână, o răsucesc între degete și arunc o privire spre camera de supraveghere, parcă cerând o aprobare invizibilă. „*Asta trebuie să fie cheia mea,*” îmi spun, convinsă.

Cu rucsacul pe un umăr și cheia în mână, urc scările în căutarea camerei 401, numărul inscripționat pe tăblița cheii. Ajung la etajul 4 și mă opresc în fața ușii din stânga. „*Să ciocăn sau să intru direct?*” Ezit o clipă, apoi bat timid odată, apoi din nou, ceva mai hotărât. Nimic. „*Bine, fie...*” Deschid ușa cu un mic nod în stomac, dar camera e goală. „*leee... e a mea!*” Zâmbesc larg, ca și cum tocmai am câștigat un premiu. Mă simt fericită și epuizată în același timp.

După un duș rapid, mă prăbușesc în pat. Corpul meu a cedat de mult, iar mintea mea... mintea e și ea extenuată – nu de drum, ci de toate scenariile mentale care m-au bântuit. Mi-am forțat limitele și acum plătesc prețul. Toată lumea îmi spune să mă odihnesc, dar eu, un fel de Batman al vacanțelor, refuz să ascult. Am profitat de fiecare strop de energie și mi-am turat motoarele la maximum. Știu deja lecția, dar repet mereu aceeași greșeală, ca o moară stricată.

Singura bucurie pe care o mai am în seara asta vine din inimioarele primite la postările mele pe Facebook. Luong, băiatul de la salon, mi-a găsit pagina și s-a jucat cu butonul de like. Mă bucur ca un copil care primește o ciocolată. Adorm cu gândul la el, zâmbind ușor, ca o adolescentă îndrăgostită. Știu că nu va fi nimic între noi, dar cine spune că nu pot visa? În noaptea asta, vreau să visez la el.

„Cel mai mare lucru pe care îl poți învăța este să-ți eliberezi mintea de toate gândurile inutile.” – Confucius

Capitolul 15

3 iulie 2023, luni

„Ziua în care m-am oprit să respir”

Alarma sună la 8:30, iar eu o amân fără ezitare de două ori. În cele din urmă, mă ridic din pat cu greu, trupul meu protestând împotriva fiecărei mișcări. În timp ce fac duș, îmi spun cu voce interioară: *„Azi nu fac nimic. Absolut nimic.”* Și, odată rostită această promisiune, simt cum o greutate invizibilă se ridică de pe umerii mei. Mă dau cu creme, îmi îmbrac hainele și cobor, pregătită să dau ochii cu ziua și cu oamenii hotelului, după ce m-am strecurat aseară ca o umbră, invizibilă în noapte.

Pe scări, întâlnesc o cameristă care-mi zâmbeste complice, de parcă ar împărtăși un secret ascuns despre mine. *„Poate că știe ceva ce eu încă nu am aflat?”*

Cobor încet, ca și cum fiecare treaptă ar fi un drum înapoi spre realitate și ajung la recepție. E 9:30, conform ceasului mare din hol, iar o fată stă concentrată asupra unor hârtii. Mă apropii de ea. Ridică ochii și izbucnește în râs. Înainte să apuc să întreb ceva, începe să-mi povestească despre cum proprietarul m-a așteptat aseară, știind că voi ajunge târziu. A rămas dincolo de ora închiderii recepției, adormind pe o canapea și sperând că mă va auzi. Când s-a trezit, a văzut că nu mai era cheia pe birou și a înțeles că m-am descurcat singură.

Râdem împreună de întreaga situație. Nu credeam vreodată că mă voi caza singură, pe tăcute, fără să știu nici măcar că era cineva care mă aștepta. Fata mă anunță că am mic dejun inclus – de parcă aș fi uitat – și mă întreabă dacă vreau să fac un tur dimineața următoare. Îmi spune despre un traseu care pornește la 8:30, iar eu accept, gândindu-mă că

azi va fi ziua de „recuperare”. Nici nu mă mai obosesc să întreb de taxi, îmi recomandă turul ca fiind mai ieftin.

Când ajung la restaurantul pentru micul dejun, mirosul cafelei mă învâluie ca o adiere plăcută. „*Vreau o cafea, nici nu mai pot de poftă!*” După ce mănânc, butonez leneș prin telefon. Văd inimioarele trimise de Luong, care pare că n-a dormit toată noaptea. Ce viață!

Universul parcă mi-a pus pe tavă drumul acesta, fără să-mi dau seama. Toate semnele au fost acolo, doar că în haosul oboselii mele, nu le-am văzut clar. Mă simt cumva eliberată de îndoielile care mă bântuiau. Încep să înțeleg că „trebuia” să plec din Phong Nha, că totul avea sens, chiar și atunci când părea că nu are.

Urc în cameră după ce plătesc turul. Mă întind în pat, hotărâtă să nu fac *nimic* toată ziua. „*Poate totuși o mică moșăială?*” îmi spun, în timp ce îmi revizuiesc mental ultimele zile. Fețele oamenilor pe care i-am întâlnit mi se amestecă în minte: Zen, chinezul de la Pagoda din Ninh Binh, Luong... Fiecare a adus o bucată de poveste în viața mea, fie că a fost un zâmbet, un gest sau chiar o prăjitură primită pe treptele unei pagode. Găsisem prăjitura astăzi, strivită în rucsac, și am mâncat-o cu un zâmbet melancolic. Gustul ei dulce m-a trimis cu gândul înapoi la vremurile când weekendul însemna să coc prăjituri în bucătărie. „*Pff... am uitat complet acele vremuri.*”

Dar prea mult stat în pat strică, așa că pe la 16:30 mă ridic și ies din hotel. Am nevoie de aer, chiar dacă mi-am promis că azi nu voi face nimic. Mi-e și foame – realizez brusc că, în afară de micul dejun și prăjiturica aceea strivită, n-am mâncat nimic toată ziua. Străzile orașului sunt un contrast dureros cu liniștea camerei mele. Agitația îmi lovește simțurile din toate direcțiile – oameni, motociclete, zgomot... Ajung la o stradă principală unde aglomerația e și mai mare. Taximetriștii opresc lângă mine, unul după altul, de parcă aș purta un semn

care spune „turist disponibil”. „– Nu, nu vreau taxi, doar mă plimb,” repet aproape în gol.

Mă las purtată de pași, fără o destinație clară, ca o frunză pe un râu. Îmi amintesc că am nevoie de un ștecher nou, așa că încep să caut un magazin. Găsesc unul mic, dar prețurile sunt piperate. Încerc să mă tocmes, fără succes la început. Abia când mă pregătesc să ies, femeia coboară prețul la jumătate. „*Deci se putea...*” mă gândesc zâmbind. Totuși refuz. Nu merită. Plec mai departe, lăsând-o să bombăne în spatele meu.

Ajung fără să-mi dau seama la un bazar. Prețurile aici sunt ridicol de mici. Mă uit la tot felul de lucruri, dar șepcile îmi atrag atenția. Mi-am amintit că mi-am uitat șapca neagră în autobuzul spre Ha Giang. În cele din urmă, ies de acolo cu o șapcă de blugi „Tommy Hilfiger Denim” – sau așa scrie pe ea, deși prețul a fost doar 6 lei. „*Cine-ar ști diferența?*”

Mai târziu, ajung pe malul râului, unde vapoarele kitschoase, împodobite cu dragoni roșii și luminițe colorate, stau parcate ca niște jucării uitate. Mă întreabă dacă vreau o cursă privată, dar refuz scurt. „*Singură, la ceas de seară, într-un vapor?* Nu, mulțumesc,” îmi spun în gând. Poate altădată.

În drum spre hotel, cumpăr niște fructe de la un bătrânel. Măinile lui, aspre și muncite, întind cu grijă fructele ca și cum ar împărți mici comori. Ajung la hotel fără să folosesc GPS-ul. „*Încă mai am o memorie vizuală bună,*” îmi zâmbesc în sinea mea, surprinsă de propria orientare într-un loc străin.

Îmi trece prin cap că aș putea să înot puțin. Piscina, ascunsă sub scări, îmi amintește de un spațiu improvizat, ca un garaj transformat într-un refugiu de apă. Pereții sunt atât de apropiați încât apa pare să lupte pentru fiecare colț de

spațiu. Zâmbesc la absurditatea ideii, dar renunț repede. Nu am energie pentru nimic.

Cobor la restaurant pentru o cină simplă. Ciorba locală îmi încălzește trupul obosit, dar desertul – niște banane congelate – nu reușește să-mi impresioneze papilele gustative. Mă bucur doar de sucul rece de ananas, în timp ce mintea îmi zboară departe, dincolo de toate acestea.

Revenită în cameră, gândurile mă lovesc din toate direcțiile, ca valurile într-o furtună. Cheltuielile din ultimele zile, drumurile nesfârșite, fețele oamenilor pe care i-am întâlnit – toate se împletesc într-o învâlmășeală tăcută, formând o masă grea care îmi apasă pieptul. „*Trebuie să fiu mai atentă,*” îmi spun, realizând că bugetul meu se subțiază rapid.

Mă întind în pat, sperând să adorm. Însă gândurile refuză să plece, se învârt în jurul meu ca niște nori grei, gata să se spargă într-o ploaie de frământări. Încerc să le alung, dar ele se agață de mine cu insistență. În cele din urmă, obosită de propriile zbateri, adorm sub greutatea lor.

„Uneori, a nu face nimic este cel mai productiv lucru pe care îl poți face.” – Paulo Coelho

Capitolul 16

4 iulie 2023, marți

„Pe marginea tăcerii”

Alarma țipă disperată la ora 7.00, iar eu mă ridic cu greu din pat. Târâș, mă îndrept spre baie, unde mă opresc în fața oglinzii. Reflecția mea e străină, o față tristă, obosită, cu

ochi încercănați. Parcă n-am dormit niciodată destul ca să mă recuperez. Mă strecor sub duș, lăsând apa rece să-mi biciuie trupul, în speranța că mă va trezi la viață. Am nevoie să-mi revin. Îmi întind cremele pe piele, trasez o linie fină cu dermatograful negru pe pleoape și aplic un strop de rimel. „*Oare vreau să arăt bine pentru tur sau încerc doar să ascund oboseala?*” Probabil ambele.

La 8.30 eram deja în autocar, alături de ceilalți turiști. Am mâncat în grabă micul dejun, neavând timp să-l savurez. Încerc să ignor greutatea din trupul meu, dar e greu. Nici măcar nu știu exact în ce fel de tur m-am înscris. N-am fost prea atentă la detalii și, sincer, nici nu mă interesează. „*O fi să descopăr zona?*” Vag îmi amintesc discuția cu tipa de la recepție, dar totul parcă plutește într-o ceață densă. „*Ce contează?*”

Suntem doar șase turiști străini, restul vietnamezi. Câțiva copii zburdalnici fac zgomot în jur, dar îmi concentrez atenția pe altceva. Printre noi, patru englezoaice blonde, tinere, nu mai mari de 22-23 de ani și un bărbat spaniol de vreo cincizeci de ani, cu părul grizonat. Sper să nu mă sâcâie azi, nu am chef de socializare, așa că mă hotărâsc să-l ignor cu orice preț. Nu voi vorbi cu el decât dacă e absolut necesar.

Pe măsură ce parcurgem locurile istorice, unul după altul, ghidul vorbește neobosit. Istoria castelelor foștilor conducători vietnamezi și clădirile grandioase par să captiveze grupul, mai ales pe englezoaice, care îi pun întrebări pe bandă rulantă. Însă mintea mea plutește aiurea. Informațiile trec prin mine fără să lase vreo urmă, iar în tăcerea mea mă întreb de ce am plătit pentru acest tur și cum de am acceptat să particip. Singurul lucru pe care aș vrea să-l fac acum e să mă întind undeva și să zac. Dar îmi târâsc picioarele după grup, pentru că nu am altă opțiune.

Am vizitat Citadela Istorică din Hue, Poarta Meridiană, Pagoda Thien Mu și două mausolee impunătoare: ale Împăratului Tu Duc și Khai Dinh. Toate locurile erau spectaculoase, cu o frumusețe ce te lasă fără suflare. Reședințele situate pe dealuri oferă o priveliște amețitoare asupra văii. La Tu Duc Pagoda, drumul prin pădure m-a impresionat adânc, urmat de peisajul de poveste cu râul ce curgea lin. Ne-am făcut cu toții poze artistice, iar o vietnameză din grupul meu nu s-a lăsat până nu am făcut o întreagă sesiune foto. O ciudățenie, dar m-a amuzat. Femeia asta a mai încercat de câteva ori să se apropie de mine și mă tot gândesc că poate, într-un fel, mă place. Bărbatul din Spania, însă, n-a fost deloc deranjant, ceea ce a fost o ușurare.

Am luat prânzul la un restaurant micuț, înghesuit și plin de agitație. M-am nimerit la masă cu spaniolul și un cuplu vietnamez, care, mai mult ca sigur, credeau că eu și el suntem împreună. Privirile noastre nedumerite când ne-am uitat la meniu au fost întâmpinate cu un râs prietenos, iar vietnamezii ne-au arătat cum să mâncăm fiecare fel de mâncare. Nu am înțeles o iotă din ce spuneau, dar nici nu conta prea mult. Mai aruncam din când în când un zâmbet timid către spaniol, dar adevărul e că tot ce-mi doream era să ajung la hotel. Voiam doar liniște, fără să mai văd sau să aud pe cineva.

Pe barcă, în drum spre o altă pagodă, gândurile mele rătăceau și m-am gândit să intru pe TikTok live pentru câteva minute, poate îmi distrage atenția. Nici nu mă așteptam la mare lucru, dar un tip a început să-mi scrie pe chat. Nu i-am răspuns. Nu aveam dispoziția necesară pentru conversații.

Pe drumul de întoarcere, vietnameza cu pozele s-a așezat lângă mine în autocar. Părea că vrea să vorbească, dar nu găsea o modalitate de a o face. În cele din urmă, mi-a întins telefonul cu un mesaj tradus în engleză pe Google Translate: „– De unde ești?” I-am răspuns. Apoi, m-a întrebat

dacă am Facebook și am făcut schimb de contacte. A continuat să-mi adreseze întrebări simple despre viața mea – de unde vin, cât voi sta în Vietnam, câți ani am. Dar, chiar înainte de a coborî la hotelul meu, mi-a scris un mesaj care m-a lăsat fără cuvinte: „– Te iubesc, dar nu pot să-ți spun asta.”

Eram prea apatică pentru a procesa cu adevărat acel mesaj. I-am răspuns doar: „– Mulțumesc mult!” – ce altceva să fi spus? Am coborât, am salutat grupul și i-am zâmbit ei, probabil pentru ultima oară. Înțeleg acum, când scriu despre asta, că acel moment a fost declanșatorul. „*Ce a reușit să deschidă femeia asta în mine?*” Inconștient, forțase acel sertar pe care încercasem să-l țin din răspuțeri închis... măcar pentru o vreme.

Pe drumul îngust spre hotel, am mers pierdută în gânduri. Două lacrimi mari mi-au curs pe obraji și nu am reușit să le opresc. „*De ce plângi, Yda?*” m-am întrebat, deși știam prea bine răspunsul. Le țineam în mine de prea mult timp, iar acum și-au găsit calea să iasă. Poate că era mai bine așa.

Am avut noroc că la recepție nu era nimeni. Am urcat câte două trepte deodată, grăbită să ajung în camera mea și m-am prăbușit pe pat. Am plâns cu suspine, eliberând tot ce ținusem în mine. Nu știu cât a durat, dar când m-am ridicat, m-am dus direct la baie. Mi-am spălat fața și mi-am spus: „*Gata, s-a terminat.*” Privindu-mi chipul răvășit, cu urmele adânci ale lacrimilor, am știut că nu mai era cale de întoarcere – acum puteam merge mai departe.

Mi-am luat costumul de baie și am coborât la piscină. Era goală, iar apa rece, dar am înotat câteva minute, cât să mă dezmoțesc. Îmi era foame și stomacul îmi ghiorțăia, așa că m-am dus să mă schimb. Apoi m-am întors la restaurant și am comandat ceva din meniul local, doar ca să mai gust o dată din Vietnam. Dar astăzi, mâncarea n-a avut niciun gust.

M-am prăbușit în pat, epuizată și încă neliniștită. Gândurile îmi fug în toate direcțiile și nu reușesc să le opresc. Vreau să mă deconectez de la tot, să uit de ziua asta.

Telefonul vibrează ușor pe noptieră. Mesaj de la Sully, băiatul care m-a „bâzâit” azi pe barcă, e insistent, dar cumva amuzant. „*Cui pe cui se scoate,*” îmi spun și deschid conversația. Poate o mică evadare îmi va ridica moralul.

„– Hey, Yda? Ești?”

„– Hey, Sully... da, sunt.”

„– De ce ești așa frumoasă?”

Zâmbesc la abordarea lui clișeică, dar simpatică. Parcă simt un aer copilăros în tonul lui.

„– Nu sunt chiar așa frumoasă.”

„– Ba da, ești. Poate puțin singură...”

Aha, asta îl atrage – faptul că sunt singură. Și probabil că, într-un fel, asta îmi dă și mie un pic de vulnerabilitate.

„– Singurătatea mă face mai atrăgătoare?” îl întreb, cu un zâmbet ascuns în colțul buzelor.

– E nașpa să fii singură. Dar îmi plac femeile mature. M-am săturat de fetele tinere.”

„– Aha...” îi răspund, neimpresionată.

„– Ai avut vreodată o relație cu unul mai tinerel? Poate ai vrea...”

„– Sully, viața mea personală nu e chiar subiect de discuție.”

„– Dar ce cauți, Yda? Dacă nu vrei o relație, poți avea o aventură. E mai mișto.”

„– Nu sunt genul care preferă aventurile,” îi răspund sincer.

„– Oricum, după o noapte cu mine, uiți de toți ceilalți bărbați.”

Zâmbesc sarcastic, amuzată de încrederea lui exagerată.

„– Cum poți spune asta? Nici măcar nu mă cunoști.”

„– Știu deja cum ești. Vreau să-ți petreci măcar o seară cu mine...”

„– Sully, până mă întorc în România, ai să uiți că exist.”
Râd, distrată de conversație.

„– Nu prea cred. Și eu plec curând la muncă, în Grecia. Sunt sudor de meserie.”

– „Da, mi-ai mai spus asta.” Îmi aminteam vag de detaliul acesta de la live-ul de pe TikTok.

„– Am cheltuit 6.000 de euro pe distracții. Ar fi fost mai fain cu o gagică, dar n-a fost să fie.”

„– Frumos. Și de ce n-ai pe cineva, dacă tot ești tânăr și ai bani?” îl întreb, intrigată de sinceritatea lui.

„– N-am mai stat să caut. M-am concentrat pe muncă. Și pe distracții... fără complicații.”

„– Hmm, deci nu ești chiar singur. Îți merge bine, doar că ele voiau altceva?”

„– În Constanța, multe fete vor doar distracție. Se îndrăgostesc de banii mei, nu de mine.”

„– Și ce te face să crezi că eu nu aș face la fel?”

„– Încă nu știu... dar vreau să te cunosc mai bine.”

Conversația devine surprinzător de sinceră. Încep să înțeleg că Sully nu e doar un fluturaș, cum părea la început. În spatele atitudinii de „cuceritor” se ascunde o vulnerabilitate, o dorință de a fi văzut și apreciat. Îmi povestește despre o fostă iubită din Franța, pierdută din cauza circumstanțelor – o relație intensă, dar fără un viitor sigur. Treptat, cuvintele lui devin confesiuni, iar eu îl ascult atentă.

Poate că nu e băiatul superficial pe care l-am crezut. Ceva din mine îmi spune că merită să-l ascult. *„Să fie el o piesă din puzzle-ul meu? Cine știe...”*

Povestea lui poartă o notă de tristețe, iar suferința l-a făcut mai profund decât lăsa să se vadă. Nu-l judec – cine

sunt eu să o fac? Și eu am avut pierderi. Fiecare dintre noi poartă cicatrici ascunse.

Pe măsură ce povestea lui se desfășoară, dialogul nostru devine un schimb sincer de gânduri; Sully își deschide sufletul, împărtășindu-mi propriile trăiri și răni. Nici nu-mi dau seama când a trecut timpul. Pfff!

Mă întreb dacă să scriu, dar gândul mă obosește. Mai bine stau întinsă în pat, plutind între întrebări și stări confuze. Habar nu am ce vreau, de fapt. Nici nu mai știu dacă caut răspunsuri sau doar scotocesc după scuze, privindu-le ca un paravan.

Mintea mea pare un câmp de ecouri, amplificat de zgomotul TikTok-ului. Totuși, un gând nu-mi dă pace: „*De ce am plâns tocmai azi? Ce s-a trezit în mine?*” Întrebări peste întrebări... și niciun răspuns. Iar nevoia de răspunsuri e copleșitoare, ca o sete de aer proaspăt.

„– Ce faci? Cum te simți?” îmi scrie Mone, de parcă simte starea mea de la mii de kilometri distanță.

„– Puțin mai bine acum,” îi răspund.

„– Acum?” insistă el.

„– Am avut o zi groaznică. Energii joase, cred că e doar un alt test... Mi-a fost greu azi.”

„– Știi de unde vine starea asta?”

„– Presupun că da. Problema e să o rezolv înainte să mă dărâme complet. Dar știu că o voi rezolva.”

„– A apărut dintr-odată?”

„– Nu, mai apărea și înainte, dar azi... azi a fost mai intensă. Dar nu mă las. Știu ce am de făcut.”

„– Poate ar trebui să o verbalizezi, să-ți ușurezi lupta.”

„– Nu ți-o pot spune ție.”

„– Asta înseamnă că mă privește pe mine?”

„– Indirect, poate. Dar nu e din vina ta. E doar a mea.”

„– Sper să reușești. Dacă vrei să lupți singură...”

„– Trebuie să o fac singură. E alegerea mea. Azi, mi-au trecut multe prin cap.”

„– Nu mai ești fericită călătorind?”

„– Ba da... doar că starea asta m-a prins de ieri, iar azi, când am coborât din autobuz, am început să plâng din senin.”

„– Cum așa?”

„– Nici eu nu știu. Fără un motiv aparent clar.”

„– Dar credeam că ești bine acolo...”

„– Cine a spus că nu sunt?” răspund, evitând un răspuns direct.

„– Ești ca un copil, Yda. Vrei totul și nimic în același timp.”

„– Știu...”

Îmi trimite un oftat lung, ca și cum încercările mele de a explica nu-l conving.

„– Trebuie să fii mai puternică mental. Nu lăsa nimic în urmă care să te tragă înapoi.”

„– Așa fac.”

„– Dacă plângi, înseamnă că nu faci asta. E doar o slăbiciune.”

„– E mai complicat de atât... Unele lucruri mă răscolesc adânc.”

„– Exact. Și dacă ele revin, înseamnă că nu le-ai rezolvat.”

Cuvintele lui, deși bine intenționate, mă irită. Parcă totul e atât de simplu în mintea lui.

„– Gata, sunt puternică. Trebuie doar să mai depășesc câteva etape.”

„– Nu te gândi la ce lași în urmă, ci la ce câștigi zilnic.”

„– Știu, dar uneori *ce las în urmă* se simte mai greu decât îmi imaginez.”

„– Nu e vorba de trecut, Yda. E doar despre evoluție. Ai ajuns departe tocmai pentru că ai înțeles asta.”

„– Ai dreptate. Dar emoțiile astea nu mă lasă. Când mă copleșesc, totul merge pe dos.”

„– Tu singură le amplifici. Fii atentă la evoluția ta, e tot ce contează.”

Mă trezesc reflectând la trecut, la toate deciziile care m-au adus aici. Dar nu-mi amintesc clar nimic. Trecutul meu e doar o serie de frânturi difuze, ca un vis din care m-am trezit prea devreme. *„Al cui o fi, dacă nu al meu?”* mă întreb, pierdută între amintiri și prezent.

Încerc să-mi distrag atenția și cobor la recepție – achit un bilet de autobuz către Da Nang. Plec mâine, dar nu știu unde mă duc cu adevărat. Mă gândesc la conversațiile de pe TikTok, la oamenii care îmi invadează mintea fără să-i chem. *„Sunt acestea sursa frământărilor mele?”* mă întreb. *„Mă trag ele în jos? Sau sunt doar teste care-mi arată unde mai am de lucrat?”*

Totul pare un câmp de bătălie, iar oboseala adâncește confuzia. În mijlocul acestor incertitudini, realizez un adevăr simplu: răspunsurile pe care le caut nu vor apărea până nu îmi fac ordine în suflet.

„Totul va fi bine... trebuie să fie.” Îmi repet aceste cuvinte, ca pe un talisman menit să-mi aducă liniște.

„O viață neexaminată nu merită trăită.” – Socrate

Capitolul 17

5 iulie 2023, miercuri

„Puncte de reflecție”

Dimineața începe încet și îmi urmez ritualul zilnic în ritmul meu, lăsând timpul să curgă lin, fără nicio presiune. Hotelul oferă pick-up până la stația de autobuz, așa că nu mă stresez deloc cu detalii. Liniștea camerei este spartă de vibrația unui mesaj pe telefon.

„– Bună dimineața, frumusețe mică. Te-ai trezit?”

„– Neața, Sully! Tu n-ai somn?”

„– Sunt pe câmp cu cumnatul, suntem pe tir.”

„– Spor.”

„– Tu ce faci? Ai mâncat ceva?”

„– Încă n-am ieșit din cameră...”

„– Păi cât e la tine? Aici e 6:00, la tine trebuie să fie 10:00.”

„– Da, e 10:00. Dar am ritual dimineața. Nu-mi place să mă grăbesc.”

„– Ritual? Serios? Vezi ce pățești fără un bărbat lângă tine? Ai ajuns să faci ritualuri și cine știe ce alte ciudățenii...”

„– Mă răsfăț. Duș, creme, muzică, dans... îmi iau timp pentru mine.”

„– Să dansezi dimineața? Asta n-am mai auzit.”

Zâmbesc și închid conversația. Cobor la micul dejun, iar gândurile îmi rămân la dialogul de mai devreme. Ce surprinzător este cât de mult poate însemna o discuție banală pentru cineva. Întrebările lui Sully, deși superficiale, par o încercare de a pătrunde în viața mea. Dar mă întreb de ce particip la ele. *„Ce caut, de fapt? Confirmare, companie sau doar un mod de a umple goluri?”*

Îmi dau seama că oamenii cred că mă cunosc doar pentru că le răspund. Însă rareori spun ceva cu adevărat profund. Poate e modul meu de a mă proteja. Conversațiile astea sunt ca niște ecouri ale unei vieți care nu pare a mea, dar cumva totuși este. Le accept pentru că mențin un echilibru fragil între ceea ce sunt și ceea ce las să par. Mă întreb uneori dacă oamenii ca el, cei care își trăiesc viața între muncă și micile bucurii zilnice, au înțeles ceva ce mie îmi scapă. *„Oare fericirea vine din simplitate, iar eu complic totul prea mult?”*

Revin în cameră, oscilând între a ieși la o plimbare sau a scrie. Aleg scrisul, dar mintea îmi este distrasă. La ora 11:00 trebuie să predau camera, iar apoi mai am două ore de așteptat până să pornim către stația de autobuz.

Mă așez pe terasa hotelului, încercând să mă concentrez la scris, dar căldura e copleșitoare, iar muștele mă asaltează fără milă. Nici măcar ventilatorul nu mă ajută. Trebuie să găsesc și o cazare în Da Nang, dar nu reușesc să mă decid. Azi mă simt mai bine din punct de vedere energetic, dar tot simt un disconfort subtil, ca și cum ceva plutește în aer, nedefinit. Îmi zboară gândurile la discuțiile de aseară, la luptele mele interioare, la cuvintele spuse în grabă: *„mă descurc singură”*. Acum nu am altă opțiune, trebuie să mă țin de promisiune.

Însă, în neatenția mea, reușesc să fac o greșală costisitoare. Rezerv o cameră... pentru două ore. Nu mi-am dat seama că prețul era pe oră, nu pe noapte și când am încercat să anulez, mi s-a spus că anularea atrage costuri de 100%. Așa că, pentru două ore, voi plăti 58 de lei, iar pentru o noapte întreagă ar fi fost doar 104 lei. Ridicol!

„Cine spunea că-i merge totul pe dos? Cine zicea că vrea să fie mai atentă cu cheltuielile?” mă gândesc, muștrându-mă în sinea mea. Tocmai mi-am subțiat serios

bugetul pentru săptămâna asta. Îmi vine să râd amar... *Îmi plâng de milă?* Nu. De mult am încetat să fac asta.

Supărarea mă copleșește, iar starea mea se degradează rapid. Gândurile mi se transformă într-un taifun haotic. „*Cum am putut să fiu atât de neatentă?*” Încerc să scriu, dar nu mai am inspirație. Închid laptopul, e fără rost să mă chinui să gândesc ceva inteligibil. „*Ciudate zile, vreau doar să treacă... toate.*”

La 12:30 plec de la hotelul „Poetic Hue”, ascuns pe o străduță îngustă. Un tip cu scuterul mă duce până la drumul principal, unde urc într-o mașină alături de alți trei turiști. Mașina ne lasă la stația de autobuz. Habar n-am cum a fost drumul, m-am uitat pe geam, dar parcă n-am văzut nimic. Totul plutește în jurul meu, la fel cum gândurile îmi plutesc în minte, dezordonate și neclare.

Da Nang – Zentara Sea View Hotel, Vietnam

Cobor din autobuz în Da Nang și verific rapid pe Google Maps adresa hotelului. Aplicația îmi spune că sunt la aproape 4 kilometri. Nu e o distanță insurmontabilă, dar, având în vedere bagajul și căldura sufocantă, chem un taxi Grab pe motocicletă. În 20 de minute ajung la cazarea pe care o rezervasem în grabă cu doar câteva minute înainte: *La Lune Hotel*. Privesc în jur, nedumerită. Clădirea este situată într-o zonă aglomerată, cu magazine și imobile înghesuite, fără nimic special. Mă întreb: „*De ce prețul ei este atât de piperat? Mi-a scăpat ceva la această locație?*”

Cobor de pe motocicletă în fața acelei clădiri neimpresionante și urc cele șapte trepte care par să conducă spre un loc care promite mai mult decât arată la prima vedere. Înăuntru, o încăpere nu prea mare, dar frumos amenajată, cu recepția situată în partea stângă. Mă apropiu de teighea și aștept ca doamna de la recepție să termine convorbirea

telefonică. Dar când încheie, nici măcar nu mă întreabă ce doresc – îmi face doar un semn vag să aștept. După câteva momente de confuzie, ridică telefonul și îl îndreaptă spre mine, cerându-mi să vorbesc cu cineva. Mă uit la ea uimită – oare ce vrea? Ce urmează?

La capătul firului, o voce gravă de bărbat, vorbind o engleză greoaie. Îmi ascut simțurile, încercând să înțeleg clar ce-mi spune. „– Nu ai rezervare. Dacă ai scris pe chat că a fost o greșeală, rezervarea ți-a fost anulată.” Rămân cu telefonul în mână, încercând să procesez. Cum știe cine sunt? Cum știe deja ce vreau, când nici măcar nu am spus vreun cuvânt recepționerei? Realizez că probabil mă urmăresc prin camerele de supraveghere. E ciudat, dar, paradoxal, mă simt mai relaxată decât ar trebui. Poate că nu am ales bine, iar această situație e doar o confirmare că nu e locul potrivit pentru mine. E ca și cum Universul mi-ar spune: „Nu, Yda, nu aici.”

Greșelile uneori sunt semnale și când le accepți, parcă și soluțiile apar. Chiar dacă am ratat această cazare, ceva îmi spune că va fi mai bine așa. Întrebarea care persistă e dacă mă vor taxa pentru asta sau nu... Refuz să mă gândesc că aș putea plăti peste 300 de lei pentru un loc în care nici măcar nu voi rămâne.

Recepționera îmi zâmbește fără să scoată un cuvânt. Mai mult ca sigur nu vorbește engleză. Sau – cine știe? Îi mulțumesc încet, îi returnez telefonul și ies din hotel fără alte formalități.

Cobor treptele, îmi las rucsacul pe ultima și scot telefonul din buzunar. Oftez adânc. Evident, trebuie să găsesc altă cazare, dacă nu vreau să petrec următoarele trei nopți în fața acestui hotel, în mijlocul unui oraș care nu-mi oferă nicio familiaritate. „Ce situație absurdă,” mă gândesc, deși un zâmbet ironic îmi joacă pe buze.

Nici nu trec trei minute și doamna de la recepție coboară după mine, fără să spună nimic. Mă uit la ea cum cară un scaun pe care mi-l oferă, făcându-mi semn să mă așez confortabil, în loc să stau pe trepte. Un gest neașteptat, dar foarte drăguț. Îmi zâmbeste complice, iar în ochii ei simt o înțelegere profundă, poate o empatie față de situația mea. Gestul mă atinge mai mult decât m-aș fi așteptat, amintindu-mi de tipa care mi-a scris pe Google Translate că mă iubește. Oamenii sunt atât de ciudați și, totodată, uimitori. *„Cum reușesc străinii aparent insignifianți să-ți ofere momente atât de pline de căldură?”*

Caut febril pe Agoda o nouă locație de cazare și, în sfârșit, găsesc ceva ce pare perfect: chiar lângă mare, la un preț mai prietenos. Chem rapid un alt Grab din aplicație. În timp ce aștept sosirea șoferului, privesc încă o dată clădirea.

Atât a fost experiența mea cu La Lune Hotel – locul care îți oferă cazare de două ore și te scoate în stradă dacă nu plătești camera. Bineînțeles, exagerez... dar tot nu pot să nu zâmbesc amuzată la ironia situației.

Zece minute mai târziu, înotând prin traficul sufocant, mă simt deja mai bine. Din spatele caschetei verzi cu logo-ul companiei de taxi pe ea, zâmbesc fără un motiv aparent, realizând că n-am mai zâmbit așa liniștită de zile întregi.

E ciudat cum astfel de detalii, aparent neînsemnate, reapar în minte exact atunci când te aștepți mai puțin.

Cobor de pe motocicletă în fața hotelului Zentara Sea View și urc alte trepte interminabile. *„Oare de ce au toate hotelurile astea atât de multe trepte? Să fie din cauza sezonului musonic?”* Sau poate pur și simplu gândesc eu prea mult...

Îmi scutur întrebările inutile și pășesc înăuntru. La recepție, o tânără de vreo 20 de ani se străduiește să mă cazeze, dar engleza pare o provocare pentru ea. O văd

discutând la telefon, nervoasă, încercând să găsească soluții. În cele din urmă, îmi întinde cheia camerei 503.

Odată ajunsă, dau peste un pat imens și o fereastră cu vedere la mare. Priveliștea este uluitoare. Totul ar fi perfect, dacă baia n-ar fi... un coșmar. Mucegai verzui și un miros greu, ca și cum faianța n-a fost atinsă de detergent niciodată. Gândul de a mă întoarce la recepție mă tentează, dar îmi amintesc de chinul fetei. „*Nu e treaba mea să rezolv asta și nici n-am energie de așa ceva.*” Ce contează acum este priveliștea mării, care îmi ia imediat atenția.

Marea Nordului Chinei, cu valurile ei care se sparg constant, mă cheamă. Arunc hainele de pe mine, fac un duș rapid să scap de sudoare și îmi pun costumul de baie.

Ies în grabă din hotel, fără să o mai privesc pe recepționeră. Traversez strada pe un loc interzis, nerăbdătoare să ating nisipul fierbinte. Mă descalț rapid și alerg către apă ca un copil. Nisipul îmi masează tălpile, apa caldă mă învăluie și simt că descopăr un loc magic despre care nici nu știam că există.

Uite-mă la mare. Și ce mare! Albastrul intens al apei, cerul senin cu câțiva nori răătăciți... Apa e mai caldă decât mă așteptam, iar valurile mari se lovesc de mal. Mă întind pe burtă, lăsând valurile să se spargă ușor de corpul meu. Închid ochii și visez. Mă cufund într-o liniște perfectă, în libertatea pe care am căutat-o atât de mult. Un adevărat balsam pentru toate emoțiile care m-au răvășit în ultimele zile.

Plaja e surprinzător de curată, plină de oameni: pe stradă, în apă, pe nisip. Mă simt mică în mulțimea asta, dar, în același timp, mai liberă ca niciodată. Brusc, lumea dispare, iar timpul pare să se dilate. Am parte de o altfel de explorare interioară.

Până se lasă seara, plutesc în visare, vorbesc pe TikTok și mă las prinsă în fluxul digital. „*E ca un drog,*” îmi

spun. *„De fiecare dată zic că o să renunț, dar ceva mă ține acolo.”* Încerc să mă rup din capcana asta, însă nu-i atât de simplu. *„De un bărbat aș scăpa mai ușor...”*

Mă desprind cu greu din acea visare și mă plimb de-a lungul plajei, până dau peste un restaurant simpatic. Chelnerul, cu niște ochișori care radiau sinceritate, mă convinge să comand o ciorbă de crab. Este delicioasă, dar atât de mică e porția... Mă ridic nemulțumită de cantitate, dar compensată de gust.

Mă plimb mai departe, lăsând sunetul valurilor și muzica din depărtare să-mi mângâie auzul. Orașul este luminat, iar reflexiile lui în mare sunt de-a dreptul hipnotizante. *„Măine voi explora tot ce are Da Nang de oferit,”* îmi promit. Îmi târăsc picioarele prin nisipul încă fierbinte, deși soarele a apus de ceva timp.

Întorcându-mă spre hotel, mă opresc la un mini-market și îmi cumpăr câteva lucruri de-ale gurii: cașcaval, măsline și roșii. Ah, și o bere de ghimbir fără alcool, pe care o privesc ca pe o descoperire regală. Meniul perfect pentru o prințesă a călătoriilor.

În camera mea, stau întinsă pe pat și îmi las mintea să revină asupra ultimelor zile. *„Ce m-a tulburat atât de mult? Ce gânduri sau situații au adus cu ele atâta energie negativă?”*

Încep să mă simt mai în control, dar încă mă întreb de ce revin mereu la această lecție: *„Evoluția mea este doar a mea.”* Am realizat asta pentru a mia oară. Fiecare decizie îmi aparține. Fiecare pas mă conduce mai aproape de calea mea. Sunt aici, trăind visul pe care mi l-am dorit dintotdeauna. Călătoresc, mă trezesc când vreau, nu dau socoteală nimănui. După ani de luptă și greutate, în sfârșit îmi trăiesc momentul. Pot spune că am ceea ce mi-am dorit: liniște, pace, timp pentru mine.

„Când voi începe să trăiesc cu adevărat? Când voi sparge monotonia?” mă întreb. Viața are urcușuri și coborâșuri, furtuni și momente de calm, dar la final, toate aceste momente par să contureze drumul pe care trebuia să merg. Fie că vreau sau nu, destinul meu își urmează cursul – indiferent de gândurile mele. Cât de ușor ar fi dacă aș putea lăsa trecutul în urmă la fel de simplu cum cred că o voi face!

Din reverie mă scoate Trangg, prietena mea adolescentă din Ninh Binh, cu întrebări spontane, de parcă ar vrea să umple tăcerea cu ceva semnificativ.

„– Ai gustat vreo mâncare vietnameză interesantă?” îmi scrie ea, plină de entuziasm.

Zâmbesc. Întrebarea pare simplă, dar simt în spatele ei dorința de a-și împărtăși cultura, de a se conecta cu cineva din afară. Ca răspuns, îi trimit o simplă poză...

„– Fried rice? Trebuie să încerci Pho! E cea mai bună mâncare de aici.”

„– Pho? Ce e?” întreb, deși știu că e o întrebare superficială, doar pentru a-i da ocazia să se deschidă.

„– E o supă cu noodles. Îți trimit o poză imediat, să vezi.”

Fata asta are un mod de a transforma fiecare detaliu într-un moment de mirare. Asta îmi place la ea. Pare că fiecare conversație pe care o inițiază e un mic exercițiu de cunoaștere, ca și cum ar încerca să înțeleagă lumea printr-un puzzle de întrebări aparent banale.

După o pauză scurtă, continuă.

„– Mă întreb mereu dacă oamenii de-afară, ca tine, simt aceleași lucruri când sunt aici. Adică, cum e pentru tine să fii departe de casă, de tot ce cunoști? Când eram mică, îmi doream să plec departe, să trăiesc aventuri, dar acum... nu știu, parcă și Vietnamul e suficient de mare pentru a găsi tot ce am nevoie. Tu ce simți?”

Răspunsul ei surprinde. Nu e doar despre Pho sau despre locuri exotice. E un amestec de curiozitate și frământare interioară, tipică vârstei, dar cu o profunzime care m-a prins pe nepregătite. Nu e prima dată când simt că Trangg, în felul ei naiv, caută răspunsuri pe care nici măcar eu nu le-am găsit încă.

„– E ciudat,” îi scriu după câteva secunde de ezitare. „E greu să-ți descriu exact ce simt, dar uneori e ca și cum fiecare loc nou mă face să mă simt mai mică și mai vulnerabilă. Alteori, mă simt de parcă lumea întreagă e la picioarele mele, iar fiecare colț e plin de promisiuni.”

Ea îmi răspunde imediat:

„– Cred că toți căutăm ceva, nu? Îmi place să cred că viața noastră nu e doar o serie de lucruri mici pe care le facem zi de zi. Vreau să simt că există un scop mai mare pentru noi toți... Sau poate doar eu sunt visătoare.”

Mă surprinde maturitatea gândurilor ei. E clar că Trangg nu e doar o simplă adolescentă care se mulțumește cu răspunsuri superficiale. E în căutarea unui sens, deși încă nu știe exact cum să-l formuleze. Deși ne desparte un ocean de vârstă și experiențe, mă regăsesc în frământările ei.

„– Da, poate că suntem toți în aceeași căutare,” îi scriu. „Dar știi ce am învățat? Că uneori, chiar și lucrurile mici pe care le facem zilnic pot însemna mult mai mult decât credem. Și asta, uneori, e suficient.”

Pauza care urmează pare mai mult decât o simplă încetinire a conversației. E un moment de reflecție. Simt că Trangg caută răspunsuri, dar în același timp încearcă să-și creeze propriile întrebări, să înțeleagă lumea pe care abia o descoperă.

„– Mulțumesc,” îmi scrie scurt. „Mă faci să mă gândesc la lucruri pe care nici nu știam că vreau să le înțeleg.”

Închid telefonul și mă las pe spate, pierzându-mă în gânduri. Întâlnirea virtuală cu Trangg m-a făcut să conștientizez cât de diferite sunt călătoriile fiecăruia. Nu doar geografic, ci și în interiorul nostru. Poate că tot ce facem este să căutăm sensuri și răspunsuri la întrebările vechi: cine suntem și ce ne dorim cu adevărat. Și poate că, la final, nici nu contează atât de mult răspunsul, cât călătoria în sine.

Îmi amintesc brusc că mâine voi avea o zi plină. Am „doar” cinci obiective de vizitat. Revin la ritmul familiar al călătoriilor, deși știu cât de ușor uit cât m-a afectat epuizarea ultima dată. Pun alarma la 8:00 și sper că dimineață voi fi gata să înfrunt ziua cu energia necesară.

„Călătorim nu ca să scăpăm de viață, ci ca viața să nu ne scape.” – Autor anonim

Capitolul 18

6 iulie 2023, joi

„Fragment dintr-un Drum Fără Destinație”

La 8:10, după ce alarma sunase pentru a doua oară, m-am ridicat cu greu din pat, ca și cum un magnet invizibil m-ar fi ținut legată de salteaua aceea moale. Fără să înțeleg prea bine cum, la ora 9:00 eram deja ieșită din hotel, cu gândul fix la o cafea care să-mi readucă energia.

Afară, căldura mă lovea ca un val gros, sufocant; simțeam cum mă topeam încet, ca untul pe o tigaie încinsă. „Cum o să rezist toată ziua, cu atâtea obiective pe listă și acest soare nemilos care parcă mă urmărea dinadins?”

Fără niciun reper clar pentru o cafea, m-am plimbat pe străduțele laterale. În ciuda căldurii, orașul zumzăia de oameni încă de dimineață. „*Ce-or face toți pe aici la ora asta?*” mă întrebam, observându-i pe localnici agitați în ritmurile lor cotidiene. Mergeam la întâmplare, ghidată de dorința de a descoperi ceva neașteptat și de o curiozitate leneșă.

După câteva minute, am găsit o cafea superbă. Modernă, plină de viață, locul mirosea divin a cafea de specialitate și a prăjituri expuse în vitrine, ca niște mici comori dulci. „*Yummy... totul arată divin.*” Gura mi se umplea de apă la gândul gusturilor, dar m-am rezumat la o prăjiturică cu cocos și un cappuccino cu inimioară – simplu, dar suficient pentru a-mi potoli pofta de dulce.

Nici nu apucasem să iau a doua înghițitură din cafeaua fierbinte, când telefonul a început să vibreze. Mesaj de la Sully.

„– Bună dimineața, frumoasa mea. Cum ești azi?” Observ că e mai matinal decât ieri...

„– Neața! Îmi savurez cafeaua într-un loc tare drăguț,” i-am răspuns, fără să intru în detalii. Îmi doream liniște, nu conversații.

„– Fără mine?... Hmmm. Dă-mi o poză, să te văd,” insistă el, cu tonul lui caracteristic, de parcă avea nevoie să-mi verifice fiecare mișcare.

Am oftat ușor, dar îmi dau seama că n-am niciun motiv să refuz. Uneori, e mai simplu să nu complic lucrurile. Îmi fac un selfie și îi trimit poza, sperând să nu urmeze o ploaie de mesaje.

„– O dimineață frumoasă începe cu tine,” îmi scrie înapoi repede. „Dar e trist să stai singură la masă.”

„– Uneori e bine să fii singur. E un timp doar pentru mine,” îi răspund scurt, încercând să-mi impun distanța. Nu aveam chef să-i explic de ce prețuiesc liniștea asta.

„– Singură? Singurătatea nu e bună! E nașpa!”

Oftez – e clar că nu înțelege.

„– Ai fost vreodată singur undeva?” îl întreb, sperând să-l fac să reflecteze măcar puțin.

„– Da,” răspunde el fără să stea pe gânduri.

„– Eu mi-am dorit asta toată viața. Să fiu singură, să am timp pentru mine.”

„– Nu te cred.”

Zâmbesc ironic, privindu-mi ceașca de cafea. „*Normal că nu mă crezi,*” îmi spun. Cum ar putea înțelege cineva care nu știe ce înseamnă să te pierzi în liniștea propriei minți?

„– Crede-mă, sunt singură și îmi place acest sentiment. Am renunțat să mai aștept după alții. Îmi pasă doar de mine acum. Am pierdut prea mult timp lăsându-mă pe locul doi.”

„– E clar că mintea ta îți joacă feste,” îmi scrie el, de parcă ar fi descifrat vreun mister al existenței mele. „Îți dorești asta pentru că ești controlată de ce-ți spune creierul, dar nu e bine. Fără control, o să o iei razna.”

Am râs încet, ironic. „– O să o iau razna? Cine definește asta?” îi răspund, jucându-mă cu vorbele lui. „Când o să simt că încep să o iau razna, o să-mi caut un iubit. Problemă rezolvată.”

„– Păi de asta nu ți-a fost bine cu cineva. Ai nevoie de un băiat tânăr și iubitor. Asta e soluția. El va scoate tot ce-i mai bun din tine. Îți va deschide toate simțurile.”

Nu mă pot abține să nu zâmbesc amar. „*Oare chiar crede asta?*” Îmi dau seama cât de diferite sunt viziunile noastre asupra vieții. Pentru el, răspunsul la orice pare să fie o relație, un bărbat care să „rezolve” tot. Pentru mine, liniștea singurătății îmi oferă ceva ce nimeni nu poate.

„– Poate că ai dreptate,” îi răspund cu un vag interes, deși știu deja că această conversație nu va merge nicăieri profund. Nu e loc de profunzime aici.

El continuă să-mi descrie viața ideală, în culori pastelate, cu tot felul de clișee pe care le auzeam parcă într-un film ieftin. Îmi imaginez scenariul lui ca pe o melodramă absurdă.

„– Mulțumesc,” scriu sec, sperând să închei discuția.

„– Să-mi spui când pleci din restaurant. Aș vorbi cu tine non-stop, prințeso.”

„– Am înțeles deja,” îi spun pe un ton ironic, încercând să par calmă.

„– Ce-ai înțeles?”

„– Că vrei să vorbim non-stop.”

„– Și nu-ți place?”

„– Nu, clar nu,” îi răspund scurt. Nu mai aveam chef de conversație, nici măcar una sarcastică.

Totul se stinge treptat, dar îmi lasă un gust ciudat – o combinație paradoxală de liniște și iritare. „*E turc, auzi... Ce să zic, o premieră în repertoriul meu,*” îmi spun amuzată, gândindu-mă că nu mi-aș fi imaginat vreodată să atrag în viața mea un bărbat de etnie turcă.

Îmi dau seama că n-am mai scris nimic în ultimele două zile. Amân mereu, găsind tot felul de scuze. Dar adevărul e simplu: nu scriu și gata. Și ce dacă? Nu moare nimeni din asta. Gândurile mele vin și pleacă după bunul lor plac, iar scrisul le urmează sau nu. Faptul că nu am chef să scriu e și el o emoție. Uneori o accept, alteori o ignor și e în regulă. Nu am de ce să mă forțez.

„*Am adunat energie zilele astea,*” îmi spun, sorbind ultima picătură de cafea. Poate asta e menirea mea: să adun și să reflectez. Să nu mă grăbesc.

Aseară, privind oamenii din jurul meu la restaurant, m-am întrebat: „De ce luptăm? Ce rost avem în această junglă pe care o numim evoluție?” Oamenii se nasc în circumstanțe diferite – unii cu ușurință, alții nedoriți, unii cu un destin greu. Și toți se zbat, fiecare pe baricadele propriei existențe. Cei săraci pentru supraviețuire, cei bogați pentru a-și menține statutul.

Am realizat că nu am scris de două zile și totul a fost bine. Nu am simțit că am pierdut ceva. Doar am trăit, simplu, lăsând lucrurile să curgă. Fiecare adiere de vânt și fiecare miros al țării acesteia – un amestec de libertate și mister, de necunoscut și familiar – s-au așezat adânc în mine. Poate că libertatea nu este o destinație, ci o stare pe care o trăiești în interior.

Încerc să-mi amintesc ce am făcut zilele acestea, dar amintirile sunt ca o tapiserie desfăcută, fără un fir clar. Știu doar că m-am simțit vie.

Aceste două zile au fost o explozie de simțuri. M-am plimbat cu motocicletă Grab prin Da Nang, gustând din oraș ca dintr-un fel de mâncare exotică. Am văzut tot ce mi-am propus, fiecare moment fiind un dans între căldura sufocantă și bucuria pură de a fi acolo. Zilele au fost arzătoare, la propriu și la figurat, dar am iubit fiecare secundă.

Diminețile începeau mereu cu un cappuccino, zâmbesc doar amintindu-mi. Un ritual pe care l-am descoperit într-o cafenea ascunsă pe o stradă laterală, ca un colț de rai. Apoi, poveștile cu Sully – un fel de bruiaj acceptat, căci aducea cu el un altfel de zgomot în liniștea mea.

Peșteri, muzee, fast-food de la KFC, pizza la un restaurant lângă apă... Totul a fost o bucurie haotică, amestecată cu plimbările pe plajă până la hotel. Da Nang e ca un New York al Vietnamului, agitat și vibrant, dar cu o inimă caldă. Și marea... ah, marea cu valurile ei spectaculoase, ca

niște brațe care își croiesc drum spre mine. Ce fain ar fi fost să fiu surfer, să mă las purtată prin tunelurile ei miraculoase. Am simțit cum marea însăși îmi vorbește, ca un prieten vechi care nu mă judecă, doar mă invită să mă pierd pentru o vreme.

Până și Sawa a avut dreptate: orașul ăsta e unic, iar în fiecare colț găsești un alt motiv să te îndrăgostești de el.

Prima zi, adică joi... după discuția cu Sully, am plecat din cafenea cu un taxi direct spre Marble Mountain. Muntele de Marmură, locul acela plin de legende și povești uitate. Era pe lista mea de „obligatoriu”, iar acum mă simțeam gata să-l descopăr.

Am mers aproximativ 9 kilometri, vreo 40 de minute pe motocicletă, ieșind din oraș. Dar a meritat. Era ca și cum mă îndreptam spre un alt tărâm, unul unde timpul se oprește și oamenii trăiau în armonie cu piatra și miturile. Munții de Marmură sunt un pelerinaj pentru turiști, un loc sacru ce adună toate elementele: vârfuri muntoase, tuneluri, peșteri și temple.

„Superbe. Magice. Divine.” Toate cuvintele pe care le poți inventa pentru frumusețe par insuficiente aici. Nu cred că există un loc ce radiază mai multă energie și mister.

Pe o broșură turistică am găsit o versiune simplificată a legendei acestui loc, dar, curioasă să aflu mai mult, am descoperit povestea autentică, transmisă din generație în generație de localnici:

„Se spune că, în vremuri străvechi, un bătrân pescar care locuia pe coasta Da Nang a fost martorul unui eveniment extraordinar. Din ocean s-a ridicat un dragon uriaș care a venit pe plajă și a depus un ou imens.

Timp de o mie de zile și o mie de nopți, oul a stat acolo, păzit de o broască țestoasă sfântă trimisă de zei. Când în sfârșit s-a spart, din el s-a născut un băiat divin.

Fragmentele cochiliei s-au împrăștiat pe pământ și s-au transformat în cinci munți impunători, fiecare reprezentând unul dintre cele cinci elemente fundamentale: Kim (metal), Thủy (apă), Mộc (lemn), Hỏa (foc) și Thổ (pământ). Acești munți au devenit cunoscuți sub numele de Ngũ Hành Sơn – „Munții celor Cinci Elemente”.

Legenda spune că băiatul a fost crescut de zei și a devenit un erou protector al Vietnamului. De-a lungul timpului, oamenii au considerat Munții de Marmură un loc sacru, iar templele și peșterile sculptate în piatră au devenit locuri de venerare și reculegere.”

Am început să mă învârt pe acolo, urcând trepte nesfârșite, coborând altele, trecând pe mici poteci ce se strecurau printre copaci și temple vechi. Am vizitat peșteri, fiecare ascunzând un mister, o sculptură, o statuie a lui Buddha care părea să mă privească direct în suflet. Încercam să absorb fiecare detaliu cu privirea flămândă de frumos, dar simțeam că locul mă privește și el, încercând să-mi descifreze gândurile.

După ore de rătăcire, am luat o nucă de cocos pe o terasă umbrită și am ascultat liniștea. Mai târziu, am cumpărat o apă rece de la o femeie cu un cărucior. Preț triplu, exorbitant. Dar când ești în vârf, însetată și transpirată până la piele, ce poți face? Femeia a avut dreptate: „– Eu am cărat apa până aici, nu tu.” În acel moment, am zâmbit. Câtă rezonanță pot avea unele cuvinte în mintea obosită...

Dar priveliștea... Ah, priveliștea. Panorama care se desfășura în fața mea, văzută din unghiuri diferite, mi-a tăiat respirația. Era ca și cum toate acele minuni erau lăsate acolo doar pentru noi, privitorii, să ne facă să ne întrebăm: „*Oare merităm toate astea?*”

Statuile lui Buddha și sculpturile din marmură, de toate formele și mărimile, se iveau peste tot în peșteri. Iazuri pline

de flori și verdeață, oaze desprinse din povești. Mii de pelerini urcau și coborau potecile, fiecare cu dorințele și speranțele lor. Iar eu, rătăcind printre ei, ca un simplu observator.

Într-una dintre peșteri, m-am așezat pe o băncuță, lăsând ecourile muzicii să-mi umple mintea. Nu puteam să ies de acolo. Sunetul și lumina dansau în jurul meu, vrăjindu-mă. Stăteam întinsă pe stinghiile subțiri de lemn, cu cămașa de blugi sub cap, simțind cum stâncile îmi transferau energia lor. Mintea omenească nu poate crea atâta frumusețe cum o face natura. „Cum aș putea să creez așa ceva?” Sincer, îmi venea să rămân acolo pentru totdeauna, să mă transform în piatră și să rămân veșnic.

Dar mesajul de pe telefon m-a readus brusc pe pământ. Da, da... Sully. N-avea stare. Mai rău decât un iubit gelos, dorea mereu să-mi capteze atenția, să fie prezent chiar și când eu voiam să mă pierd în liniște.

„– Hey, pe unde ești?”

I-am trimis o poză, zâmbind.

„– Ah, în peșteră... Foarte frumos... dar e nașpa acolo fără mine.”

„– Păi dacă nu ești aici...” i-am răspuns eu, încercând să nu râd.

„– E, na... Nu sunt pentru că nu mă vrei tu.”

Și din nou, aceleași cuvinte, aceleași jocuri. Dar ce să-i spui unui om care vede viața ca pe un puzzle în care totul trebuie să se potrivească perfect? M-am lăsat purtată de dialog, pentru că, de ce nu? Era un mod de a-l ține pe Sully ocupat.

leșisem între timp la soare, simțind cum căldura îmi mângâie pielea obosită după ore întregi de explorare prin peșteri, grote și pagode. Zâmbeam. „Cum să nu zâmbesc?” Noua mea viață mă îmbrățișează cu o libertate pe care nu credeam că o voi cunoaște vreodată. E spontană,

neprevăzută, fără destinație clară – exact ca o frunză purtată de vântul unui drum necunoscut.

Ziua însă continuă, implacabilă, în ritmul ei molcom. Am plecat de acolo cu un taxi, unul care stătea la pândă, vânând clienți. Am negociat un preț decent, mai mare decât în aplicație, dar nu aveam răbdare să aștept altă mașină din oraș. Asta dacă ar fi venit cineva. I-am spus șoferului să mă ducă la „3D Museum Art in Paradise” și, după vreo 40 de minute, m-a lăsat chiar în fața ușii principale.

Am intrat, simțindu-mi picioarele relaxate când mi-am lăsat sandalele într-un coșuleț. La început, m-am tot pozat singură, încercând să surprind magia locului, dar e greu să faci asta când îți lipsește un partener de aventuri. Norocul mi-a surâs când am întâlnit un cuplu: ea, exuberantă, el, tăcut și mereu cu telefonul pregătit, jucând rolul de fotograf oficial. Nu știu dacă erau soț și soție sau doar iubiți, dar ce mai conta? În acele momente, am devenit prieteni, ne-am fotografiat reciproc și ne-am distrat în fel și fel de poziții surprinzătoare, de parcă ne cunoșteam de-o viață.

Fotografiile au ieșit ca niște tablouri pictate de un profesionist. Dar totul s-a terminat brusc când tipului i-a sunat telefonul. „– Pa, pa, noi trebuie să plecăm!” au zis în grabă, dispărând într-o clipită. Am rămas privind în urma lor, mută de surpriză. Nici măcar nu le-am cerut un contact, o adresă de Facebook sau ceva. Rămăseseră doar amintirile și pozele. Oameni care apar în viața ta pentru un moment și dispar la fel de repede, lăsând în urmă o ușoară melancolie. Exact ca viața.

Am rămas o vreme în muzeu, dar după plecarea lor, locul și-a pierdut farmecul. Fără cineva alături, să-ți faci o poză sau să râdă cu tine, totul părea gol. Am vorbit puțin cu Sawa pe video – nu ajunsese nici el la muzeul ăsta, așa că i-am arătat câteva încăperi. Dar n-a fost la fel. În micul

restaurant din incintă, am mâncat ceva simplu: cartofi prăjiți și cârnăciori – mi-era o foame de lup. Am mai băut o cafea, pentru că mirosul de boabe proaspăt prăjite era prea ademenitor.

La ieșirea din muzeu, mi-am recuperat sandalele de la tânărul cu un zâmbet care-ți umplea sufletul de soare. M-am urcat din nou într-un taxi, pregătită să explorez alte colțuri din acest oraș plin de viață, cu un trafic care părea orchestrat de însuși zeul haosului – imposibil de înțeles, dar fascinant.

Următoarea oprire a fost la Da Nang Museum of Cham Sculpture, unde m-am pierdut printre sculpturi din piatră, urmate de o vizită la Da Nang Fresco Village, o stradă magică, plină de picturi care transformau fiecare casă într-o poveste. Priveam în curțile oamenilor, fascinată de simplitatea vieții lor. Era ca și cum mă plimbam pe cărarea vieții mele, văzând în avans toate etapele ce urmează. Îmi place să-i studiez pe vietnamezi, să le privesc viața de zi cu zi – o modestie plină de grație, o simplitate care ascunde o înțelepciune tăcută.

Seara m-am oprit la un restaurant de fițe, direct pe plajă. Spaghete și o prăjitură „lava cake” cu ciocolată. Valurile mării mă priveau din depărtare, iar eu mă simțeam ca într-un film elegant, cu lumini calde și fundaluri spectaculoase. Localul era modern, fancy, aparținând unui hotel al cărui nume l-am uitat, dar ce mai contează? M-am plimbat desculță prin nisip, lăsând urme pe care marea avea să le înghită curând.

Noaptea s-a așezat peste oraș, clădirile luminându-se spectaculos, ca într-un vis. Făceam poze după poze, capturând fiecare clipă. Era o senzație magică – să fii liberă în lume, fără griji, fără direcție clară.

Am ajuns târziu în camera mea. Un duș lung și binemeritat mi-a spălat toate oboselile și reziduurile zilei agitate, iar patul mă aștepta ca o promisiune nerostită de

liniște. Am făcut câteva postări pe social media, dar gândurile mi-au fost repede întrerupte de Sully, ale cărui povești îmi smulgeau zâmbete.

„*Se putea să treacă seara fără el?*” Râd în sinea mea, dar începea să-mi placă atenția primită – chiar dacă era „tinerelul” cu replici ușor previzibile. Totuși, insistențele lui deveneau deja deranjante. Obsesiv. Da, asta e cuvântul potrivit. Primele cuvinte au spus totul:

„– Ce faci? Pe unde mai umbli?”

„– Mi-a ajuns cât am umblat azi. Sunt la hotel.”

„– Ooo, frumos. Trimite-mi o poză.”

„– Nu ai destule pe social media?”

„– Eu vreau una acum, nu de acum două luni.”

„– Bine...”

Îi trimit fotografia, iar răspunsul vine rapid, ca o replică învățată:

„– Ufff, adorabilă ești. Zici că ai 27 de ani.”

„– Așa-i?”

„– Serios, nu glumesc.”

„– Noroc cu filtrele, nu se văd anii.”

„– Eu te consider așa cum vreau, ești adorabilă oricum.”

Zâmbesc ironic. „*Adorabilă?*” Simțeam cum totul devine din ce în ce mai superficial.

„– Știu că nu sunt perfectă, dar mă țin bine.”

„– Mie îmi place de tine.”

„– Mă lupt cu anii cum pot.”

„– Ar trebui să ne luptăm împreună. Îți garantez că te-aș face să te simți mai tânără.”

Am scos un oftat lung... simt cum monotonia mă obosește.

„– De-asta ți-am spus de ritualul meu zilnic de frumusețe...”

„– Nu-i bun ăla, știu eu un ritual mult mai benefic.”

Ah, ce previzibil! Discuția alunecă în aceleași vechi clișee. Răspund fără să mă gândesc prea mult:

„– Adevărat, femeia înfloarește când e iubită.”

„– Exact! Dar tu nu vrei să fii iubită de un băiat tânăr ca mine. Dacă ai vrea, te-ai simți altfel, îți promit.”

Vorbe goale... Deja îmi vine să râd. „*Chiar crede ce spune?*” Sully părea prins într-un Univers paralel, unul în care soluția la toate problemele era „puțină dragoste” și niște vorbe bine plasate.

„– Ești drăguț, Sully, dar nu mă vrăjești cu vorbele astea.”

„– Nu te vrăjesc, puiule. Eu sunt doar sincer. Sunt simpatic de la natură.”

„– Și tu crezi că asta mă va impresiona?”

„– Eu vreau să te cuceresc, să te fac iubita mea.”

„– Îmi dau seama ce vrei, dar ai niște pași de făcut până acolo.”

„– Crede-mă, când va veni timpul, nu vei mai vrea să mă lași niciodată.”

Promisiuni. Auzisem atât de multe de genul ăsta încât parcă nici nu le mai simțeam greutatea. Eram prea familiarizată cu această fațadă iluzorie.

„– Chiar și eu vreau multe, dar uneori trebuie să trec peste ceea ce nu vreau,” îi răspund, obosită de același schimb de replici.

„– Îți promit că o noapte cu mine va fi mai intensă decât toate relațiile tale la un loc.”

Râd tare de data asta, nu mă pot abține. Sunetul vocii mele în camera goală e... hilar. Oamenii spun orice pentru a obține ce-și doresc, fără a se gândi la consecințe. Cuvintele lui sunt ca niște bule de săpun – frumoase, dar fragile, gata

să dispară la primul contact. *„Asta e viața pentru unii – un joc de aparențe.”*

„– Dacă tu zici,” îi răspund cu o voce care abia ascunde ironia.

După ce am închis conversația, m-am întrebat: *„De ce continui să vorbesc cu el?”* Fiecare discuție ajunge în același punct, unul care nu mă interesează deloc. Dar nu mă pot opri, ca și cum jocul acesta superficial ar fi o evadare temporară, o modalitate de a umple ceva nedefinit încă.

Ciudați suntem noi, oamenii. Spunem lucruri în care nu credem, doar pentru a crea iluzia apropierii. *„Cine mai crede în promisiuni?”* Sully le aruncă ușor, de parcă ar fi singura lui modalitate de a obține ce vrea. Pentru mine, cuvintele lui sunt goale.

Adorm cu gândul la mine, la propriile mele dorințe, la ceea ce vreau cu adevărat. E clar că trebuie să limitez aceste interacțiuni superficiale care vin din TikTok și alte colțuri virtuale. *„Învăță când să te oprești,”* îmi spun.

Poate că Sully e doar o lecție scurtă, un test pe drumul meu, o etapă peste care trebuie să trec pentru a înțelege mai bine ce-mi doresc cu adevărat. *„Nu toți oamenii care apar în viața noastră rămân,”* îmi amintesc.

Somnul mă cuprinde încet, iar ultimele mele gânduri se scurg în liniștea nopții. *„Poate mâine voi ști mai bine ce să fac.”*

„Când nu mai găsim sens în haosul din jur, uneori ne rămâne doar să ne regăsim în el.” – Haruki Murakami

Capitolul 19

7 iulie 2023, vineri

„Valuri de gânduri și întrebări”

Alarma telefonului sună la 8:00, pătrunzătoare ca o fanfară de sărbătoare, ridicându-mă brusc din somnul dulce al dimineții. Până la ora 9:00 sunt deja pe drum, mergând ținut către cafeneaua mea preferată. Un cappuccino perfect, urmat de un smoothie bowl cu cereale și fructe exotice, o simfonie de arome care mă face să mă gândesc că aș putea să cer încă unul. Sully nu mi-a trimis mesaje la cafea, probabil doarme încă. Un moment de liniște pe care îl savurez în tăcere.

Am stat acolo o vreme, gândindu-mă ce să fac cu restul zilei mele. Pe lista trimisă de Sawa, ochii mi-au căzut pe o pagodă, foarte lăudată pe TripAdvisor.

La 10:30, în cele din urmă mă urnesc din cafenea și chem un Grab să mă ducă direct la Pagoda Linh Ung. Era destul de departe, vreo 13 kilometri, iar traficul dens și agitat ne-a ținut pe drum peste 40 de minute. Totuși, priveliștea de pe motocicletă, pe lângă plajă, era de vis. Marea se desfășura sub mine, iar aerul sărat mă trezea, invadându-mi simțurile. Vegetația era de un verde intens, de parcă natura fusese pictată cu cele mai vii culori din paleta unui artist inspirat. Cum să descriu în cuvinte culorile și sunetele care mă învăluiau? Nimic nu poate captura o asemenea frumusețe.

Pagoda Linh Ung, cocoțată pe muntele Son Tra, se întinde pe o suprafață uriașă de 20 de hectare, la o înălțime de 693 de metri deasupra mării. Liniștea de acolo era profundă, o liniște care parcă avea greutate, ca și cum aerul însuși respira încet. Era locul perfect pentru a te asculta pe

tine însuși – pentru că aici, pe acest platou, părea că se împletesc sunetele cerului cu murmurul adânc al mării.

Am urcat treptele una câte una, simțind cum fiecare pas mă apropia tot mai mult de acea liniște desăvârșită. La poartă, o inscripție m-a făcut să zâmbesc:

„Linh ứng sở cầu như ý nguyện, Sơn Trà Bãi Bụt thật hiển linh.”

(La Linh Ứng, toate dorințele se împlinesc, Sơn Trà Bãi Bụt este cu adevărat divin).

„Linh Ung” – legenda spune că dacă te rogi sincer în interiorul pagodei, dorințele tale vor primi un răspuns miraculos. „Ce idee frumoasă,” m-am gândit zâbind.

Primul lucru care m-a izbit la sosire a fost statuia uriașă a Lady Buddha. E cea mai înaltă statuie din Vietnam, ridicându-se impozant la 67 de metri înălțime. Am încercat s-o capturez în câteva fotografii, dar soarele orbitor îmi făcea imposibilă treaba, iar seara, când m-am uitat la poze, am fost dezamăgită. Statuia părea să privească spre mare, așteptând ceva sau pe cineva, într-o tăcere solemnă. Era ca o regină pierdută în timp, rămânând veșnic acolo, cu privirea spre orizontul nesfârșit.

N-am intrat în interiorul statuii, dar știam că fiecare etaj, din cele 17, adăpostește altare cu statui ale lui Buddha. Mi-ar fi plăcut să le explorez pe toate, dar timpul nu îmi permitea.

Pe platou, am descoperit grădini pline de copăcei și flori, unde femeile stăteau așezate pe pernuțe, în meditație, desprinsе parcă dintr-un tablou de serenitate. M-am așezat și eu, simțind nevoia de a mă conecta cu energia locului. Ventilatoarele abia făceau față căldurii, iar muștele zburau în jur, dar nu mă mișcam. Simțeam cum liniștea se infiltrează în fiecare celulă, de parcă m-aș fi topit în acel moment de calm.

Am stat întinsă așa vreo oră, neclintită, savurându-mi corpul și gândurile.

Ultima mea zi în Da Nang. Gândul m-a trezit brusc din visare. Simțeam o legătură stranie cu locul, ca și cum ceva mă țintuia. Totuși, m-am ridicat cu greu. Foamea m-a împins mai departe, așa că am alergat rapid la Lotte Mart și mi-am potolit pofta de fast-food la KFC. Uneori, corpul își cere drepturile în cel mai simplu mod.

M-am plimbat pe motocicletă de-a lungul plajei My Khe, trecând pe lângă Dragon Bridge și admirând agitația orașului. Seara m-a prins la Asia Park Sun World Da Nang, un parc de distracții unde am stat până aproape de închidere.

Era prima oară când mergeam singură într-un parc de distracții, iar sentimentul era ciudat, dar eliberator. Privirile curioase ale celor din jur îmi atrăgeau atenția – *cine vine singur la un parc de distracții?* De ce nu? Am bifat tot ce se putea: roți uriașe, caruseluri, tobogane și casa groazei, iar zâmbetul nu mi-a dispărut nicio clipă. Făceam selfie-uri peste tot, simțindu-mă ca un copil care trăiește în propriul său Univers de bucurie pură. Poate tocmai de aceea se uita ciudat la mine – pentru că eram sinceră în bucuria mea, fără mască.

Am ieșit abia după ce am epuizat fiecare colț al parcului, obosită, dar fericită, cu tălpile arzând de la atâta umblat. Muzica chinezească în surdină mi-a trezit din nou dorința de a vizita China. Oare mă va duce destinul și acolo? Poate că, într-o zi, voi găsi și un iubit chinez – întotdeauna am fost fascinată de acea cultură. Glumesc... sau poate că nu.

Era deja trecut de ora 23:00, dar am hotărât să fac o ultimă plimbare pe plajă înainte de a mă întoarce la hotel. Noaptea coborâse peste oraș, învăluind totul într-o liniște catifelată. Mă simțeam completă, ca și cum toate zilele grele care mă urmăreau se dizolvaseră în valuri.

„Nu sunt un robot,” îmi spun. Și totuși, cu fiecare pas, simțeam că energia mea nu se epuizează, că sufletul meu ar putea călători liber, fără limite. *„Dacă sufletul ar putea zbura nebun, fără trupul care îl ține prizonier...”*

Ajung în sfârșit la hotel, dar oboseala mă izbește ca un zid invizibil. Tot ce-mi doresc e să mă prăbușesc în pat și să las gândurile să se dizolve în somn.

Însă, cum altfel, telefonul începe să sune chiar când sunt la duș. *„Pfff... de ce acum?”* Sully. Absent toată ziua, dar acum, brusc, mă urmărește pe TikTok. Nu știu de ce, dar simțeam că nu există scăpare din strânsoarea lui.

Mesajele continuă să curgă, la fel și insistențele: „– Te-am văzut online pe TikTok... de ce nu răspunzi?”

Mă uit la mesaj și mă simt invadată. *„De ce am ajuns să dau explicații?”* Îmi simt furia crescând, ca un vulcan gata să erupă, dar încerc să mă temperez. *„Zen, Yda... fii zen.”*

„– Hey, eram la duș.”

Răspunsul lui vine imediat, mai lipsit de respect decât mă așteptam:

„– Da? Și cu cine erai la duș, cu vreun iubit?”

Obrajii îmi iau foc de nervi, dar mă străduiesc să rămân calmă. *„Serios? O astfel de întrebare?”* Resping gândul și răspund cât mai sec:

„– Sully, e viața mea personală.”

„– Bine, dragă... dar te-am văzut online.”

Îmi învârt ochii în cap, furioasă de absurditatea lui. *„De parcă viața mea online îi aparține.”* Îi tai scurt avântul: „– De asta sunt singură, ai uitat?”

El cedează, dar nu fără un ultim comentariu: „– Mda.”

„Gata, stop joc!” îi spun în gând, încercând să opresc torentul de mesaje. Trebuie să închei discuția.

„– Eu mă bag la somn, e aproape miezul nopții.”

„– Cum să fie miezul nopții?”

„– E 23:53 la mine.” Răbdarea mea scade cu fiecare secundă.

„– Off. Și nu mai vrei să vorbești cu mine?”

„– Nu, sunt obosită.”

„– Cu alții vorbești la telefon, cu mine nu vrei...”

„– Măine am program.”

„– Ce program?”

„– Noapte bună, Sully.”

„– Off, bine, noapte bună. Dă-mi măcar un sărut.”

Tac. Mesajele se tot adună, dar nu mă obosesc să răspund. Nu merită. Ce rost are? E clar că Sully devine din ce în ce mai posesiv, iar eu nu am nici timpul, nici dispoziția să mă pierd în nesiguranțele lui.

Adorm cu gândurile rătăcind prin minte, reflectând la geloziiile absurde ale unor bărbați, la cum își construiesc scenarii ca niște castele de nisip, gata să se prăbușească la prima adiere. Sully e doar unul dintre ei, dar oboseala de a mă justifica mereu începe să mă copleșească.

„*Unii oameni sunt doar o teroare inutilă,*” îmi spun, în timp ce somnul începe să mă îmbrățișeze, liniștindu-mi mintea agitată.

Măine mă voi trezi devreme să prind răsăritul. Vreau să văd soarele ieșind din mare. „*Ce treabă mai am eu cu bărbații posesivi?*” Niciuna. Mi-am ales deja o cale diferită.

„Nu toți cei care rătăcesc sunt pierduți.” – J.R.R. Tolkien

Capitolul 20

8 iulie 2023, sâmbătă

„Lampioane și întrebări nerostite”

Este o dimineată superbă de sâmbătă, dar am ratat răsăritul. În loc să îmi setez alarma la 4:45, am pus-o, din greșeală, la 5:45 – probabil cu mintea încă prinsă în discuțiile fără sfârșit cu Sully. „*Adio, Soare!*” mi-am spus în gând, zâmbind, când am deschis ochii și am realizat că *răsăritul* era deja sus pe cer. Poate așa a trebuit să fie. Am oftat ușor și m-am întors pe partea cealaltă, bucurându-mă de câteva minute în plus de somn. Până la urmă și somnul de frumusețe are importanța lui. M-am dat jos din pat doar după ora 8:00, relaxată și încă visătoare.

Pe la 9:30, am ieșit să mă plimb pe plajă. Voiam să inspir marea încă o dată, să verific temperatura apei. Valurile mari, ca niște pături de spumă albastră, mi-au atins ușor picioarele, iar eu m-am oprit, fermecată de zgomotul lor. Am rămas pe nisip, privindu-i pe ceilalți oameni, fiecare pierdut în micile sale rutine. Un copil își construia cu meticulozitate un castel de nisip, un grup de turiști aștepta nerăbdător să se dea cu parasailingul, iar cei doi angajați cu scuterele de apă își făceau treaba impecabil, ca și cum valurile erau parte din coregrafia lor zilnică.

Dar atenția mi-a revenit la valuri. Ah, valurile... Un spectacol natural, veșnic, acompaniat de zgomotul apei care se lovea de țărm. Grandoarea unei zile superbe de iulie, undeva în mijlocul Vietnamului. Ce vibrație! Sunt aici, prezentă, fără nicio constrângere, fără nicio obligație. Simt fiecare fior al momentului, fiecare clipă. E incredibil. Dacă mi-ar fi spus cineva asta acum patru ani, aș fi râs. „*Eu, Yda,*

singură într-un paradis tropical? No way!” m-aș fi gândit atunci și probabil am fi râs bine de această idee.

Dar, așa cum se întâmplă uneori, un vis devine realitate. Uneori. Alteori, rămâne doar un vis, pierdut în vreun colț al minții. Depinde de vis? Sau de visător? Poate de norocul cosmic? Nu cred. Adevărul e că se întâmplă pur și simplu. Nicio explicație profundă, doar întâmplare. De ce să mă mai pierd în analize? Nu e mai bine să trăiesc clipa și să mă bucur de ea cu toată ființa mea?

Pentru prima dată de când sunt în Vietnam, am reușit să îmi rezerv biletul de autobuz spre Hoi An online. Singură. O mică victorie personală. M-am conversat cu un tip de la agenție pe WhatsApp și totul a decurs fără probleme. Mi-a spus exact unde să ajung și ce să fac. Simplu, dar pentru mine, era un pas în plus spre autonomia completă.

După plimbarea pe plajă, m-am întors la hotel și am strâns bagajele. Ora 12:00, check-out de la Zentara Sea View. Aveam cam 2 kilometri de mers până la punctul de pick-up, unde trebuia să ajung pentru a lua autobuzul. Cu rucsacul în spate, am pornit la drum, dar căldura... Ah, căldura! Aerul era sufocant, ca un cuptor deschis pe timp de vară. Simțeam cum limba mi se lipește de cerul gurii și transpirația îmi curge pe spate, dar mergeam înainte, pas cu pas, târându-mi picioarele.

Ajunsă în apropiere de destinație, n-am vrut să aștept în arșița străzii, așa că am intrat în complexul hotelier de lux Furama Resort. Răcoarea m-a întâmpinat ca o binecuvântare, iar eu, tacticoasă, am comandat un fresh rece de portocale și o cafea. În jur, doar trei persoane la o masă, vorbind zgomotos într-o limbă pe care n-o recunoșteam. Totul părea atât de elegant, atât de sofisticat. M-am gândit, pentru o clipă, să întreb cât costă o cameră pe noapte, dar apoi mi-am spus: „*Ce rost are?*” Era clar din atmosfera locului că

prețul era pe măsură. Am zâmbit, înghițind răcoarea sucului și liniștea momentului.

170.000 dong (34 lei) pentru o băutură rece și un loc la răcoare. O sumă la care m-am așteptat, dar tot m-a făcut să zâmbesc. Probabil că am plătit și pentru privilegiul de a nu mă topi de cald afară.

La 13:30, șoferul m-a recuperat exact la timp și am pornit către următoarea mea destinație: Hoi An. Drumul a fost scurt, puțin peste o oră și jumătate, dar cumva, m-a relaxat. Eram singura pasageră în minivan, iar șoferul părea complet absorbit de gândurile sale. Nicio vorbă schimbată, nicio privire, doar drumul nesfârșit înaintea noastră. Poate avea și el propriile dileme existențiale de rezolvat. Cine știe?

Măcar m-a dus aproape de noua mea locație, River Park Homestay. Un alt loc, un alt început.

Hoi An – River Park Homestay, Vietnam

Hoi An este pur și simplu inegalabil! Nu sunt doar vorbe mari, iar dacă aleg să încep cu sfârșitul, este pentru că nu pot găsi o altă cale de a deschide acest capitol. Iar n-am scris de două zile. De data asta, însă, nu din lene sau lipsă de inspirație, ci pentru că am fost captivă în evenimentele zilelor și am avut și colege în camera de hostel. Dar să revin de unde am rămas.

În Hoi An am rezervat un homestay la întâmplare, foarte ieftin de altfel, probabil de aceea l-am ales. Dar nu asta contează acum. Acesta nu se poate lăuda cu prea multă eleganță – șapte paturi într-o cameră mare la etajul 1 al clădirii, o baie prea mică, dar care strigă după atenție de ceva vreme și, ca un „bonus” la care nu am fost deloc atentă, locația e chiar la marginea orașului, departe de tumultul cotidian. Dar mi-am promis să nu mă mai plâng, așa că... Am

ajuns destul de devreme și camera era pustie... dar gazda m-a anunțat că nu voi fi singură.

Știam deja de la Sawa că Hoi An e faimos pentru Phong-urile sale – acele delicioase sandwich-uri vietnameze pe care *n-ai voie să le ratezi*. Așa că, după ce mi-am azvârlit bagajele sub pat, am făcut un duș rapid și m-am schimbat, eram pregătită să explorez tot ce avea de oferit orașul. Și voiam să încep cu mâncarea. Mă simțeam lihnită, așa că am ieșit zâmbitoare din camera mea și am dat iar, nas în nas, cu gazda. Curios din fire – cred – m-a întrebat ce planuri am. M-a ajutat să găsesc adresa restaurantului cu pricina pe Google Maps, ceea ce a fost un mare plus, pentru că m-a scutit pe mine de o bătaie de cap. Apoi – logic – mi-a sugerat să închiriez o bicicletă de la el, să merg până acolo.

Distanța față de centrul orașului mă face să aleg totuși taxiul, cu toată amabilitatea gazdei, pe care l-am refuzat politicos. Nu pentru că aș fi comodă, sau că nu aș ști să merg pe o bicicletă, nu – ci mai degrabă pentru că prefer siguranța. Așa că, am chemat un „prieten” de pe Grab să mă ducă direct la renumitul restaurant. Traficul „de senzație” din cele 15 minute cât am făcut cu motocicletă până la destinație mă face să mă felicit că nu am ales bicicleta.

Când taxiul se oprește și șoferul îmi face semn să cobor, sunt uimită. Mă aflu în fața unui local micuț, pe o stradă aglomerată. Privesc în jur la valul de oameni, parcă adunați la o paradă, îmbulzindu-se la intrarea restaurantului. Așa ceva n-am mai întâlnit. „*Chiar e atât de renumit?*” mă întreb, rămânând o vreme pe loc, contemplând totul ca pe o scenă dintr-un film.

Localul e simplu: vreo 4-5 metri pătrați la parter și un pic mai mult la etaj, unde se află o mică terasă deschisă. Totul e îngrămădit – mese, scaune, oameni – ca într-un furnicar agitat, dar cât se poate de real.

În spatele tejghelei, opt tineri se chinuie să facă față valului de comenzi. Vocile, agitația, vibrația locului sunt imposibil de descris în cuvinte. Oamenii se îmbulzesc la vitrine de parcă sandvișurile ar fi gratuite. Fascinată de tot acest spectacol, fac o poză „monumentală” și o trimit instant pe WhatsApp lui Sawa.

Răspunsul vine rapid: un apel video. Ne amuzăm împreună de situație și povestesc cu el din fața clădirii, până când îi spun că am nevoie de ambele mâini ca să răzbesc și că-l voi suna după ce reușesc să găsesc o masă liberă. El îmi recomandă să urc la etaj, să nu aștept, pentru că „nu se va elibera niciodată”.

Coadă de la intrare este atât de mare, că nu pot trece de ei decât folosindu-mi efectiv coatele și toți mușchii din dotare – și nu exagerez. Unii mă privesc aproape decizi să nu mă lase să înaintez, înghesuindu-se la vitrinele acelea, să cumpere, dar mai ales să nu-și piardă locul. Privirea mea probabil spunea totul...

Într-un final, reușesc să ajung la etaj, unde un tânăr îmbrăcat în negru mă întâmpină în capătul scărilor, cu un zâmbet cald: „– Câte persoane?” Îi răspund amuzată: „– Doar eu!” Îmi face semn spre micuța terasă, unde mă aștepta un loc liber la o scândură improvizată pe post de bar. „– E mai mult decât nimic!” Spun asta și zâmbesc, mulțumită de succesul meu aparent.

Mă așez cu un zâmbet larg, amuzată de „lupta” acerbă de a ajunge până aici și îmi pun căștile ca să continui discuția cu Sawa. În fața mea, cei doi pomi ornamentali arată de parcă așteaptă Crăciunul, iar când Sawa îmi răspunde, îmi trece brusc prin minte: „*Sunt încă în Vietnam sau am trecut într-o altă dimensiune?*”

La îndemnul lui, comand două Phong-uri: unul cu pui, celălalt cu vită. Eram convinsă că va fi prea mult, dar le

devorez pe amândouă fără ezitare. Mă simt de parcă stomacul mi-ar exploda, însă satisfacția e pe măsură.

Lupta pentru *Phong-urile din Hoi An*. Acum înțeleg perfect de ce toți se îmbulzesc aici. O aventură culinară de neuitat, care îți schimbă perspectiva – și nu glumesc deloc. Gustul? Cred că e evident, având în vedere că le-am devorat pe amândouă, nu?

După ce termin de mâncat, simt nevoia de ceva acidulat și îmi comand un Sprite rece. Închei conversația cu Sawa, plătesc nota și, când încerc să cobor, mulțimea, într-un mod miraculos, îmi face loc fără ca măcar să mai fie nevoie să mă lupt cu cineva.

Cu un zâmbet larg și burta plină precum un șarpe care tocmai și-a înghițit toată prada, pornesc cu entuziasm spre „Mica Veneție” a orașului, așa cum o numește Sawa. S-a lăsat întunericul, iar străzile capătă un aer magic. Însă n-am putut să plec fără să fac un ultim video, surprinzând nebunia din fața restaurantului. Îmi zâmbește ideea: „*Cum o fi să lucrezi la foc continuu precum acești oameni?*” Probabil că nici nu apucă să-și vadă patul când ajung acasă. Îmi scot pălăria în fața talentului lor culinar și notez adresa: Banh Mi Phuong, pe strada Phan Chu Trinh – un loc ce merită văzut și, mai ales, gustat.

O pornesc agale, lăsându-mă ghidată de GPS, care zice că ajung în 15 minute. Habar n-am unde, dar nici nu contează. Orașul zumzăie ca o ființă vie, luminat de mii de beculețe care transformă totul într-un Crăciun continuu. Mă simt ca și cum aș fi fost teleportată într-o altă dimensiune, o realitate virtuală ce a început odată cu acel restaurant. Orașul e șocant, vibrant, iar când ajung la canal, lovitura de grație mă doboară complet.

N-aveam nicio așteptare, dar ceea ce văd mă lasă fără cuvinte. E ca și cum aș fi aterizat cu adevărat pe o altă

planetă. Zumzetul mulțimii se ridică într-un crescendo asurzitor, atât de intens încât nu știi dacă să râzi sau să plângi. Râul se unduiește calm sub podurile luminate, bărcile cu lampioane colorate navighează alene, iar malurile sunt pline de localnici care încearcă să-ți vândă de toate: lumânări, huse pentru telefon, orice. E o agitație de nedescris și, dacă nu ești atent, riști să-ți pierzi chiar ochelarii de pe nas. „*Pfff... ce-i locul ăsta?*”

Sincer, oricât aș încerca să descriu momentul, realitatea depășește orice imaginație. E sâmbătă și, cu siguranță, nimeni nu a vrut să rămână acasă. Tot orașul pare să fi migrat aici, pe malul râului. Dacă nu trăiești asta pe pielea ta, n-ai cum să înțelegi din câteva cuvinte. Realitatea bate orice poveste.

Bântui fără țință și ochii îmi joacă ba în stânga, ba în dreapta. De fapt, sunt hipnotizată de bărcile cu lampioane care defilează mândre pe apă. Ajung, în sfârșit, la debarcader, doar pentru a fi imediat asaltată de vânzători nerăbdători. Unul după altul, fiecare mă întreabă dacă vreau o plimbare cu barca, cu acea insistență caracteristică. Eu vreau, nu că nu aș vrea, dar serios – așa nu-mi place să fiu împinsă de la spate... Pfff!

Totuși, după a șasea sau a șaptea abordare, cedez insistențelor. Recunosc, eram deja vrăjită de acel spectacol unic, ca un fluture atras de lumină. Nu aveam nicio șansă să scap – doar trebuia să *accept* o ofertă.

Așa că, fără să-mi dau seama, mă trezesc îmbarcată într-o bărcuță cu lampioane colorate, condusă de o femeie zdravănă de vreo 60 de ani. Zâmbetul ei știrb strălucește în noaptea colorată, iar eu mă pierd în moment.

Tot ce contează e prezentul: luminile care dansează pe apă, murmurul mulțimii ce răsună și țărnel care se

îndepărtează, forfotind ca un stup agitat. Mirosurile orașului se împletesc într-un amestec bizar, dar fermecător.

Timpul se dilată. Cele 20 de minute trec ca un fulger. „– Deja?” o întreb cu uimire. Mă simt brutal smulsă din visul meu. Înapoi pe pământ. Totul se termină brusc.

Cobor la debarcader, cu o dezamăgire pe care încerc să o ascund chiar și de mine însămi. Pașii mei, fără direcție, par să caute ceva – un răspuns, o confirmare că magia pe care am simțit-o a fost reală și nu doar o iluzie efemeră. Instinctiv simt nevoia de a mă întoarce. Dar nu, a fost suficient. Îmi amintesc că momentele sunt unice și nu poți simți de două ori același lucru. Zâmbesc.

Plec, dar nu am un scop clar. Mai fac câteva poze, îmi iau niște fructe într-un pahar de la o bătrânică și privesc în jur, molfăindu-le încet. Mă studiez pe mine și mulțimea din jurul meu – totul e de neimaginat. Îmi promit că mâine o să revin. Trebuie. Trebuie să văd totul la lumina zilei, să prind ceea ce noaptea mi-a lăsat în urmă ca pe o umbră de vis. E ca și cum o parte din mine nu va fi liniștită până nu-i voi confirma că acea magie a fost reală – un fragment dintr-o altă lume pe care mi-l pot revendica.

Ca un flash dintr-o altă dimensiune, îmi amintesc de întrebarea prietenei mele, care îmi răsună în minte, săcătitoare:

„– Cum putem spune *te iubesc* unor persoane diferite și să simțim de fiecare dată că e unic, că n-am mai iubit pe nimeni astfel? Iar apoi, peste ani, să rostim aceleași cuvinte, din nou și din nou... cu aceleași sentimente?”

Mă întreb de ce vine întrebarea asta acum, în mijlocul unei seri magnifice, în care nu am chef de reflecții filozofice. Uneori, avem nevoie doar de liniște, nu de răspunsuri complicate. Gândul mă apasă, dar îl las să plutească, fără să-i găsesc un răspuns imediat. Prietena mea Cris sigur ar vrea

o dezbateră pe tema asta, dar eu nu sunt în starea de spirit potrivită. Nu acum.

Mă decid să mă întorc la cazare. Chem un taxi și, în timp ce merg pe jos până la punctul de pick-up, sunt uimită, ca de fiecare dată, de cum manevrează motocicletele acești șoferi. E un dans frenetic și fascinant în același timp.

Când ajung în fața porții homestay-ului, văd lumina aprinsă în camera mea. Urc. Sunt trei fete, de diverse naționalități. Se pare că nu se cunosc între ele. Ne salutăm politicos, fără prea multe cuvinte. Cunosc senzația – nimeni nu vrea să incomodeze pe nimeni, așa că liniștea e binevenită. După o zi atât de plină, chiar aveam nevoie de asta. Fac un duș rapid, iar restul serii mi-l petrec pe telefon. Uitasem complet de el, până mi-a scris...

„– Hey, ce faci?”

„– Hey, Sully. Mă pregătesc de culcare. Măine am un program de dimineață.”

„– Ce program?”

„– Vizitez un loc nou. Noapte bună!”

„– Bine, bine... Noapte bună și ție.”

Liniștea durează doar câteva minute. Un alt mesaj:

„– Ai zis că te bagi la somn, dar ești tot online... Vezi ce mincinoasă ești? Cu cine vorbești? Ydaaaa...!”

Oftez adânc. Ce ar trebui să-i răspund? Mă enervează mesajele de genul ăsta. Nu am nicio obligație față de el, față de nimeni, de fapt. Poate doar față de mine însămi. E clar, uneori oamenii își proiectează propriile incertitudini în mesaje inutile. Pfff... Oare toți băieții tineri devin așa când sunt geloși? O glumă bună, poate. Oricum, măcar acum am un motiv solid să nu îi mai răspund. Deloc.

În cameră, se dă stingerea. Fetele vor să doarmă. Dar nu am somn, așa că îmi setez luminozitatea telefonului la minim și mă pierd în mesaje, continuând să butonez pe

WhatsApp. Chiar dacă Sully m-a enervat, îmi mențin decizia de a nu-i mai răspunde. Poate e mai bine așa. Cine se crede, până la urmă? Ciudat specimen.

Îmi amintesc, deodată, de întrebarea despre iubire. O întrebare ciudată și, totuși, potrivită pentru acest moment. Decid să-i răspund prietenei mele, lăsându-mi gândurile să curgă.

„– O întrebare bună, draga mea.”

„– Da. Uite, de aici mi s-au declanșat întrebările despre *te iubesc* și voiam să știi. Citește și apoi șterg,” îmi scrie rapid, de parcă, dacă nu aș fi citit imediat, s-ar fi răzgândit.

„– Ok, am citit. Despre ce e vorba?”

„– Nu e nimic personal,” răspunde Cris. „Întrebări care îmi vin în minte. Am găsit acest bilețel într-o carte veche, la bunica. Știi cum spunem *te iubesc* și credem că acea persoană e singura care va conta vreodată?”

„– Exact. Dar, în adâncul nostru, știm că e doar o iluzie,” îi răspund.

„– E un miraj al minții. Mi-am dat seama că iubirea autentică nu e despre posesie sau gelozie. E despre dorința de fericire a celuilalt, indiferent dacă rămâne lângă tine sau nu,” mi-a răspuns Cris, după o pauză.

„– Dar cine poate trăi așa? Mulți se agață de teama că vor pierde ceva.”

„– Și totuși, iubirea pură e să vrei binele celuilalt, chiar dacă nu mai ești în ecuație. Suntem atât de atașați de *a avea* încât uităm ce înseamnă cu adevărat să iubești...” continuă ea.

„– Da, ne lăsăm prinși în gelozie, posesivitate și totul se destramă.”

„– Iar când *simți* că nu mai iubești, ce a fost odată dispare. Dar de ce se schimbă totul atât de brusc?”

„– Poate pentru că proiectăm prea mult asupra celuilalt. Transformăm iubirea într-un scop, iar când scopul dispare, dispare și iubirea,” îi răspund.

„– Exact. E ca și cum am trăi o iluzie. Mulți nu își dau seama și se lasă devorați de durere.”

„– Și la final, ce rămâne? Doar acele lecții dureroase...” îi scriu.

„– Cred că totul reflectă nevoia noastră interioară de a ne reîntregi. Dar, dacă nu ne iubim pe noi înșine, cum putem iubi pe altcineva?” O simțeam tristă și, totodată, liniștită.

„– Așa e. Suntem prinși în devotament sau atașament, în loc de iubire adevărată.” Eram perfect conștientă că discuția a atins câteva corzi sensibile în ea.

„– Da, parcă suntem programați să ne autosabotăm. Zilnic ne spunem că nu suntem suficienți,” continuă Cris și, dintr-o dată, o simt mai aproape ca niciodată. Un sentiment destul de ciudat, dar îi răspund:

„– E un cerc vicios. Totuși, fiecare pas ne apropie de adevăr. Chiar dacă poate nu ajungem niciodată să înțelegem pe deplin.”

„– Cine știe ce lecții ne mai așteaptă...” e ultimul ei mesaj și se lasă tăcerea.

Simt cum mă cuprinde oboseala. Conversația mă lasă cu multe gânduri, care îmi roiesc prin minte. Toate aceste discuții despre iubire, lecții de viață și introspecții sunt lucrurile de care am nevoie acum. Poate că am mai auzit toate astea înainte, dar le reiau, le repet, ca să le asimilez mai bine.

Universul îmi trimite mereu oameni care să-mi arate ce trebuie să văd, chiar dacă aceștia nu-și dau seama de asta. Intuiția mea e mai ascuțită ca niciodată. Am încă un drum lung înainte, dar simt că fiecare pas mă apropie tot mai mult de cine sunt cu adevărat.

„Și dacă iubirea – cea pe care o considerăm esențială pentru existență – e cea care ne îndepărtează de calea noastră?” Stau și mă gândesc la asta, răsucind întrebarea pe toate părțile.

Las gândul să se aștearnă, ca o adiere liniștită într-o noapte plină de frământări și îmi dau seama că poate răspunsul nu este să căutăm iubirea, ci să ne regăsim pe noi în absența ei.

Un mesaj nou îmi întrerupe gândurile:

„– Hei, ce faci? Nu mi-ai zis nimic despre evenimentele zilei...” îmi scrie Mone, parcă ghicindu-mi frământările interioare.

Zâmbesc. Îi răspund rapid:

„– Hey, sunt deja în pat. Azi a fost bine... Am fost aici,” și îi trimit câteva poze făcute pe traseu.

„– Wow, superbe locuri!”

„– Da, i se spune Mica Veneție... Parcă eram teleportată pe altă planetă. A fost fantastic. Atât de multă lume! Am dat 30 de lei să mă plimb cu barca vreo 20 de minute, dar a meritat fiecare secundă acolo.”

„– Super tare!”

„– Da, orașul e magnific noaptea.”

„– E mare?”

„– Nu prea, dar e fermecător. Gata, mă bag la nani. Fetele se agită, cred că le deranjează butonatul meu.”

„– Ok, noapte bună!”

Închid ochii și mă las în voia gândurilor. Chiar așa, ce zi mișto am avut... Poate că e vorba de adrenalină, de dinamica zilelor. Cu cât trăiesc mai intens, cu atât vreau mai mult. Înainte să adorm, îmi amintesc cele două cuvinte: *„Te iubesc!”* Ce vorbe ciudate, nu-i așa?

Totuși, în mijlocul acestui labirint de gânduri și trăiri, îmi dau seama că viața e un puzzle compus din momente de

intensitate, liniște și introspecție. Iubirea – fie că o înțelegem sau nu, fie că ne ridică sau ne împiedică – face parte din acest dans al existenței. E imposibil de deslușit în totalitate, dar poate nici nu trebuie. Probabil că răspunsurile nu sunt la fel de importante ca întrebările pe care ni le punem.

La finalul zilei, rămân cu senzația că fiecare pas, fiecare experiență și fiecare emoție trăită mă apropie tot mai mult de mine însămi. Poate că asta e singura formă de evoluție care contează cu adevărat. Îmi las gândurile să se scufunde în tăcerea nopții și adorm...

„Viața este ceea ce se întâmplă în timp ce ești ocupat să faci alte planuri.” – John Lennon

Capitolul 21

9 iulie 2023, duminică

„Întâlniri neașteptate și ecouri ale gândurilor”

Dimineață devreme, una dintre fete pleacă grăbită. O aud foindu-se, strângându-și bagajul în liniștea ce doar noaptea o poate aduce. Casa pare că s-a trezit dintr-o dată, scârțâind din toate încheieturile, cu un ecou surd. Parcă și pereții au început să vorbească. E abia 6.00. „*Probabil are autobuz spre altă destinație,*” mă gândesc. Nu știu nici măcar cum arată. Aseară, nu am studiat-o prea bine, doar o pasageră fugară prin viața mea, fără chip și fără nume. O prezență nesemnificativă. Exact ca mulți alți oameni care trec prin viața noastră: cei care contează rămân, restul sunt umbre ce se pierd în mulțime.

Pe la 8.00, mă dau și eu jos din pat. Celelalte două fete nu mișcă deloc. Mă strecor la baie, încercând să nu fac zgomot, dar e ca și cum totul ar conspira împotriva mea: ușa scârțâie, podeaua parcă mormăie ceva, chiar și dușul pare să aibă o viață proprie, făcând zgomot mai mult decât ar trebui. Zâmbesc, privindu-mă în oglinda ciobită. Ies tiptil și încerc să cobor fără să le trezesc. Mi-e foame.

La parter, femeia de la cazare îmi servește zâmbind un mic dejun tradițional – un Phong umplut cu omletă și o cafea cu lapte. La masa de alături, un cuplu de tineri își sorb și ei cafeaua somnoroși. Atmosfera e tihnită, dar în mine ceva mocnește de nerăbdare. Simt că am o energie debordantă, ceva ce n-am mai simțit de mult. „*Hoi An e de vină*,” mă gândesc. Ideea să mă mut aici, măcar pentru o vreme, îmi trece prin cap, dar râd de mine însămi. Ce vis!

Fetele coboară la micul dejun doar pe la 9.00. N-am niciun plan concret, așa că nu mă grăbesc. E trecut de ora 10.00 când reușesc să ies pe poarta homestay-ului. Sunt nerăbdătoare să revăd orașul, dar de data aceasta, pe lumină. Aștept taxiul – femeia de la cazare mă întreabă, din nou, dacă doresc o bicicletă, dar o refuz. După experiența de ieri, îmi dau seama că nu vreau să-mi complic ziua îngrijindu-mă de o bicicletă, mai ales într-un oraș în care traficul e orchestrat de mâini invizibile, care nu prea știu una de alta.

Hoi An, pe timp de zi, nu este cu nimic mai puțin animat decât era noaptea. E real! Aceeași mare de oameni, majoritatea străini din colțuri îndepărtate ale lumii, explorează împrejurimile cu o curiozitate similară cu a mea. Îmi cumpăr un bilet multiplu pentru cinci atracții și mă las purtată de fascinația străzilor. Fotografiez tot ce mi se pare interesant, orice detaliu care îmi atrage atenția. Până când...

Brusc, mă lovește o senzație ciudată. O greață intensă îmi urcă în gât ca un nod imposibil de înghițit. Mă sufoc. Nu

pot gândi limpede. Încerc să mă țin pe picioare. Mă întreb dacă e de la mâncare, dar nu are cum – am mâncat bine dimineată. Căldura? Posibil. Agitația orașului? Și asta se poate.

Mă retrag într-o cafenea din apropiere, sperând că o altă cafea mă va ajuta. Încerc să-mi păstrez calmul, dar starea de rău e atât de puternică încât îmi tremură genunchii. Intru și mă așez lângă un ventilator. O tipă veselă vine la mine și îmi recomandă o „Egg Coffee”. Aerul rece și pernele moi mă fac să mă simt mai bine, aproape instantaneu. Starea de rău dispare la fel de repede cum a apărut. Mă întreb dacă nu cumva am visat.

Mă așez mai confortabil și fac poze în jur. Locația e minunată, iar cafeaua îmi dă o stare de bine. Senzația ciudată din stomac e acum doar o amintire. După mai bine de o oră de relaxare, îmi amintesc de programul de astăzi. Plătesc nota, dar înainte să plec, tipa de la bar îmi cere să le las un review pe TripAdvisor. Caut numele localului pe internet, însă nu-l găsesc, așa că mă întorc să o întreb direct.

„– Cum vă găsesc pe TripAdvisor? Că nu apare deloc localul vostru,” îi spun zâmbind.

Ea râde. „– Ah, da, trebuie să ne cauți după...” și-mi spune numele cafenelei, dar în acel moment ceva mă distrage complet.

Din spatele meu aud brusc câteva cuvinte cunoscute. Românești! „Să fie oare?” Îmi ciulesc urechile și ascult atentă. Da, cineva vorbește română. Mă întorc discret și văd un cuplu cu o fată adolescentă. Fără să mai stau pe gânduri, mă îndrept spre ei.

„– Bună! Sunteți români, nu-i așa?”

Se uită la mine surprinși, dar în următorul moment zâmbesc și mă invită la masa lor. Le povestesc că eram pe punctul de a pleca, dar ceva m-a făcut să mă întorc. Înțeleg

că nu a fost o coincidență. E ciudat cum viața ne pune în față oameni care, într-un fel, trebuiau să ne intersecteze drumul.

Stăm împreună mai bine de o oră, discutând despre România, Vietnam și Coreea, unde ei urmează să plece diseară. Adina și Ionuț locuiesc în București, iar fiica lor, Ioana, studiază limba coreeană de ani buni. Poate că de asta i-am întâlnit – un semn că trebuie să ajung și eu acolo? Cine știe...

Facem schimb de contacte pe Facebook, iar Adina îmi zâmbește:

„– Cu siguranță ne vom revedea, fie în București, fie prin Asia, data viitoare.” Îi zâmbesc și-i spun: „– Mi-ar plăcea să ne întâlnim din nou într-o zi.”

Ne despărțim veseli, iar pe fețele lor se vede clar că întâlnirea ne-a prins bine. Abia mai târziu realizez că n-aș fi ajuns să-i cunosc dacă nu mă simțeam rău. Ridic ochii spre cer și zâmbesc, așa cum doar eu știu să o fac...

Restul zilei l-am petrecut plimbându-mă agale prin oraș, bifând obiectivele rămase pe lista mea. Printre ele, un spectacol local, o adevărată încântare pentru simțuri. Costumele viu colorate și dansurile precise, acompaniate de muzica divină, m-au transportat într-o altă lume. Pentru câteva minute, am uitat complet unde sunt, prinsă în mrejele spectacolului. Până când telefonul a vibrat, readucându-mă brusc la realitate.

„– Bună. Nu mi-ai mai povestit despre Da Nang... ce impresie ți-a făcut orașul?” Acel mesaj de la Trangg la care am uitat complet să răspund, off.

„– Bună. Da Nang este minunat...” scriu rapid și îi trimit câteva poze.

„– Pare super chill... ai înotat în mare?”

„– Nu, doar m-am plimbat pe plajă.”

„– Mi-ar plăcea să merg acum pe plajă, dar mereu am de învățat.”

„– Întâi învățat, apoi plajă, nu?” încerc eu să-i ridic moralul. Azi pare așa de copilăroasă...

„– Nu neapărat. Părinții mei sunt mereu ocupați. N-au timp să ieșim împreună...”

„– Ce fac părinții tăi?”

„– Mama e profesor, iar tata e director. Acum sunt ocupați cu verificarea testelor de la examenele de absolvire.”

„– Oh, înțeleg...”

Îmi dau seama cât de diferite sunt viețile noastre. Trangg pare captivă într-un program strict, unde fiecare moment e organizat în funcție de altcineva. Aș vrea să o încurajez, să-i spun că va avea și ea ocazia să fie liberă, dar cuvintele nu-mi vin ușor.

„– Ți-ai făcut mulți prieteni vietnamezi?” schimbă ea subiectul.

„– Nu foarte mulți.”

„– Îmi pare rău că nu am făcut o poză împreună când ne-am cunoscut.”

„– Și mie.”

Trangg îmi amintește de o soră mai mică, care se agață de orice conversație doar pentru a menține legătura. Îmi vine să-i spun că, deși nu ne-am făcut o poză, legătura noastră nu depinde de o amintire digitală. Îmi dă impresia că ea și-ar dori să fie liberă așa cum mă vede pe mine. Iar mie, îmi pare că ea trăiește o viață ordonată, sigură, dar prinsă într-o rutină care nu îi permite să evadeze. Uneori este o simplă copilă, alteori de o maturitate surprinzătoare.

Apusul îmbrățișează orașul, iar Hoi An se transformă din nou într-un amalgam de sunete intense și culori vibrante, pe măsură ce se lasă seara. Privesc totul cu ochi noi, deși doar de la distanță. Mă fascinează mulțimea, toți par ghidați

de o energie invizibilă către ceva necunoscut. Îmi amintesc cum aceeași forță m-a împins noaptea trecută direct în brațele râului, în barca aceea cu lampioane colorate. Fiecare seară are o magie aparte, familiară și totodată unică.

Mă hotărâsc să caut un loc unde să mănânc, pentru că stomacul mi-a adus aminte prin sunete ciudate că e timpul să-l hrănesc. N-am mâncat nimic de la micul dejun. Aleg cu greu un restaurant, după ce mă învârt o vreme prin mulțimea agitată, incapabilă să mă decid. Mă așez la o masă și comand o supă locală. Ciudate gusturi și amestecuri, dar bune. Sincer, azi nu prea contează ce mănânc, vreau doar să păcălesc foamea. Oboseala îmi spune cuvântul și decid să pornesc către cazare.

Pe drumul spre zona de pick-up pentru taxiuri, telefonul sună. Marty. Îi răspund zâmbind. Se simte încântat de conversația noastră, tonul lui e lejer, aproape jucăuș, cu nuanțe subtile de flirt. Îmi spune cât de fascinat este de frumusețea mea, cum discuțiile noastre îl provoacă. Râd. Știu că sunt doar texte, dar mă distrează și asta e tot ce contează acum. Ne pierdem în povești ușoare, chiar dacă nu va ieși nimic serios din ele.

„– Serios, Yda, mă lași fără cuvinte de fiecare dată...” îmi spune cu acel farmec calculat, dar pe jumătate ironic.

„– Ești un poet, Marty,” îi răspund în glumă.

Discutăm tot drumul, până când taxiul apare, iar șoferul vitezoman mă duce rapid la cazare. E întuneric în cameră. Cele două fete au plecat, iar locul lor a fost luat de altcineva, o fată care se află acum în baie. Se aude muzică și o rază de lumină scapă pe sub ușă. Când iese, facem cunoștință, dar nimic mai mult. Habar n-am de unde e și, sincer, nici nu-mi pasă prea mult. Fiecare își butonează laptopul în liniște, iar eu mă bucur că am nimerit pe cineva care nu se culcă odată cu găinile.

Privesc mesajele lui Sully, pe care le-am ignorat conștient. „– De ce nu mai vorbești cu mine? Ți-e teamă să nu te atașezi? Răspunde-mi, te rog...” Prefer să nu-i mai răspund. Am nevoie de liniște, de spațiul meu, fără insistențe inutile. Sully se pierde în jocuri emoționale în care nu am nici timp, nici energie să mă implic. Și chiar dacă aș avea, sunt sătulă de ele.

Pentru a-mi schimba starea, deschid o discuție cu Mone. Conversațiile cu el îmi aduc mereu acea liniște și introspecție de care am nevoie.

„– Ce zile mișto am în orașul ăsta, pfff...” îi scriu.

„– Cât mai stai acolo?” mă întreabă el, mereu curios.

„– Încă două nopți. Măine am un tur pe Insula Cham.”

„– Super.”

„– Azi m-am întâlnit cu niște români... o familie din București,” continui.

„– Woow! Ce tare! Și cum a fost?”

„– Mi-au tot povestit despre Coreea. Spuneau că e o lume perfectă, că totul e organizat... o altă realitate.”

„– Da, Coreea e scumpă, dar bine organizată. Ce făceau românii acolo?”

„– Vizitau. Ea e avocat, el nu mi-a spus ce face. Sunt fermecați de Coreea.”

„– Mda... Coreea, Japonia, Singapore... cu totul altă lume, la alt nivel.”

„– Hmmm... poate ar trebui să văd și eu cum e *acea* lume. Ca un *experiment* de viață.”

Rădem amândoi de ideea unei vacanțe scumpe în acele locuri „perfecte”, dar conversația îmi deschide noi perspective. Închid telefonul și sting lumina. Colega mea de cameră doarme. Încă reflectez la ziua asta plină. Dar, înainte să adorm, un gând îmi fulgeră prin minte: „*Poate că tot ce s-a întâmplat azi nu a fost întâmplător...*”

„Nu cei care călătoresc mult văd cel mai mult, ci cei care văd cel mai profund.” – Alexandre Dumas

Capitolul 22

10 iulie 2023, luni

„Dansul invizibil al vieții”

Dimineața începe cu alarma telefonului care sună nemilos la 7:00. Mă ridic repede din pat, ca și cum aș fi fost trasă dintr-un vis agitat. Colega mea abia deschide ochii, dar rămâne liniștită, butonându-și absentă telefonul, lăsându-mă să-mi pregătesc plecarea spre o nouă experiență. Mă bucur că s-a trezit – mă scutește de grijă și de atenția la orice zgomot care i-ar fi putut tulbura somnul.

Cobor la micul dejun, unde femeia de la bucătărie, cu un zâmbet luminos pe față, mă așteaptă cu un nou Phong cu omletă. Sorb câteva guri de cafea, gustul amar întărindu-mă pentru o nouă aventură. La 8:30 o mașină mă duce la debarcader.

Grupul nostru, un amestec de europeni cu piele arsă de soare și râsete relaxate, este deja acolo, gata de drum. Am mai pescuit trei tineri de pe traseu și acum ne alăturăm grupului mare. Suntem, probabil, vreo douăzeci de suflete adunate în această dimineață sub soarele asiatic.

Ghidul, un bărbat cu un umor zburdalnic, la care nu i-am reținut numele, vorbește fără oprire. Nu înțeleg mare lucru, dar râd împreună cu ceilalți – râsul lor e contagios, ca o ploaie caldă care te prinde nepregătit. Prind câteva cuvinte familiare

și încep să-mi creez propriile povești în minte despre glumele lui, completând ce nu pot înțelege. Se vorbește despre inundațiile care mătură insula, despre școlile care funcționează doar în sezonul uscat, copiii plecând departe pentru a învăța. Distanța dintre insulă și oraș pare un alt continent când ești forțat să parcurgi 45 de minute cu o barcă cu motor, în bătaia vântului și ploaia torențială. Iar sezonul ploios îmi pare precum potopul pe pământ.

Imaginea mentală a locuințelor pline de apă îmi deschide o altă ușă în minte. Mă pierd în gânduri despre acești oameni, născuți și crescuți în mijlocul apei și al capriciilor naturii. Cum să-ți accepți soarta într-un loc unde sezonul musonic nu iartă nimic? Oare ajungi să te obișnuiești cu această existență dură, sau e doar ceva ce alegi să nu schimbi, din lipsă de alte opțiuni? Mă gândesc, în același timp, de ce mă atrage atât ideea de a trăi într-o zonă caldă, departe de România mea. Acolo am crescut, acolo s-au format primele straturi ale personalității mele. Îmi port, fără voie, atitudinea și mentalitatea specifică locului din care am plecat.

Există oameni care se adaptează ușor la schimbări, dar cât de mulți sunt aceia? Majoritatea rămân aproape de rădăcinile lor, legați de locul de unde provin. Își înfing adânc sufletul în pământul natal și, chiar dacă pleacă, o parte din ei rămâne acolo, ca o umbră ce nu poate fi despărțită de trup.

Totuși, dacă îi întrebi, aproape toți spun că la bătrânețe se vor întoarce „acasă”, de parcă patria ar fi singurul loc unde se poate încheia o viață. Mă uit în jurul meu la oamenii cu zâmbetele pe buze și mă gândesc ce automatism poate fi în gena noastră să putem crea astfel de aparențe. Brusc, vorbele lui Mone îmi apar în gând, ca o adiere caldă de vară: „– Nimic nu-i ușor în evoluție.”

Mi-am dorit dintotdeauna să ajung în Asia. Și acum, iată-mă aici, sub cerul albastru, respirând un aer plin de

povești necunoscute. Îmi place să călătoresc, însă nu am stat prea mult într-un singur loc. Aș fi vrut asta. Să pot înțelege cum sunt ei. Să trăiesc precum ei. Să îi pot studia. Să le simt vibrația și să le înțeleg trăirile. Dar... asta e Calea mea.

Am avut o mică sesiune de snorkeling azi, dar o teamă nefirească mi-a înghețat, din nou, sângele. Apa rece îmi pătrunde prin fiecare por, iar inima îmi bate sălbatic în piept, ca și cum ar vrea să fugă de sub strânsoarea fricii. Cu fiecare respirație, simt cum apa îmi îngheață curajul, dar mă forțez să rămân. Mi s-a făcut frig, tremuram, simțeam cum curajul se scurge odată cu apa rece. Am vrut să mă întorc pe barcă, dar m-am trezit, ca și data trecută, împingându-mă și încurajându-mă mental că pot, dincolo de straturile nefirești ale fricii. Trebuia să înfrunt acea senzație care îmi părea străină, nelalocul ei. Și am reușit.

La prânz, am mâncat într-un sat de pe insulă, unde mâncarea părea incredibil de bună – sau poate eram noi prea înfometați pentru a fi obiectivi. În jurul nostru, treizeci de maimuțe se jucau printre copaci, cu puii lor, sărind din ram în ram. Ne priveau curioase și m-am întrebat: „*Oare ce cred despre noi?*” Poate ne văd ca pe niște maimuțe gigantice și vorbitoare... Sau doar zâmbesc ironic la spectacolul uman...

După o zi lungă, ne-am întors la cazare, dar simțeam că nu pot să stau locului. Îmi doream să explorez mai mult, să mă pierd în acest loc fascinant. După un duș rapid, am decis să caut o nouă aventură. Tripadvisor mi-a sugerat o plimbare cu bărci rotunde pe un râu din apropiere. După două zile petrecute în agitația „miciei Veneții”, aveam nevoie de altceva, așa că am luat-o ca pe o provocare.

Proprietarul pensiunii mi-a dat adresa și am chemat un Grab pe motocicletă. Locația, cunoscută sub numele de *Basket Boat River*, era la marginea orașului. După vreo 15 minute de navigat prin trafic, am ajuns la o destinație populată

de o mulțime de oameni. Când am coborât, șoferul m-a întrebat dacă vreau să mă aștepte. „– Nu, mulțumesc,” i-am răspuns rapid. Habar nu aveam ce e acolo și de cât timp am nevoie, plus că nu voiam să mă grăbesc știind că cineva mă așteaptă.

Atmosfera era haotică – turiști nerăbdători se adunau în grupuri zgomotoase, iar muzica era atât de tare încât abia ne auzeam. O fată mi-a cerut 500.000 dong (100 lei) pentru o barcă de patru persoane, deși eram singură.

Nici nu știam la ce să mă uit mai întâi: la ea, la hărmălaia din jurul meu, la turiștii din China, niște tipi drăguți ce râdeau cu poftă la nici un metru de mine, la râul de culoarea nămolului sau la bărcile colorate ce-ți luau ochii? M-am trezit negociind cu încăpățănare și am părăsit agenția, enervată de încercarea ei vădită de a mă păcăli.

Încercam să mă organizez, întrebându-mă: „*Acum ce fac?*” de parcă aș fi avut un răspuns pregătit și încă nu îl vedeam. Și imediat mi-a venit ideea să caut altă agenție pe lângă râu.

O tânără localnică m-a oprit însă pe drum, oferindu-mi o plimbare cu barca tatălui ei pentru 200.000 dong (34 lei). Inițial, am refuzat-o, dar fata nu s-a lăsat. S-a plasat țănoșă în fața mea și mi-a zis: „– Bine, îți las la 170.000 dong (34 lei), e ok așa?” I-am zâmbit, vizibil impresionată de abordarea încrezătoare. I-am zis da. Până la urmă, asta face diferența, nu?

Tatăl ei? Un bătrânel la vreo 70 de ani, cu riduri adânci brăzdându-i chipul și haine ponosite de pescar. Un zâmbet larg și ochi luminoși, în ciuda greutăților vizibile. Mi-a oferit un coif tipic vietnamez de cum am urcat pe barca lui, așa că o vreme am fost ocupată cu noua mea pălărie. Am făcut poze fără oprire, dar niciuna nu reușea să surprindă pe deplin frumusețea locului. Împrejurimile păreau ireale, ca un vis.

Pretutindeni erau bărcuțe colorate pline de turiști veseli, iar râul părea un furnicar de viață. Mă simțeam în imponderabilitate, de parcă aș fi fost un spectator al vieții Ydei și o priveam de undeva de sus: „*E fericită, se vede cu ochiul liber!*”

Pescarul s-a oferit să-mi facă poze și, în timp ce ne deplasam în mica bărcuță printre livezi de cocotier, mă uitam fascinată la păsările ce ciripeau și la soarele care făcea apa să sclipască precum bucățile de diamant. La final, m-a învârtit într-un titirez amețitor cu barca. Râdeam fără oprire, simțind că toată greutatea lumii dispăruse. Nu mai conta nimic, doar momentul prezent, plin de bucurie pură. Când s-a oprit, simțeam cum inima îmi bubuie cu putere. Ce senzație! Cuvintele pălesc în fața unor astfel de momente incredibile.

Plimbarea pe râu nu fusese planificată, dar s-a dovedit a fi una dintre cele mai frumoase experiențe trăite în Vietnam. Încă o lecție că cele mai prețioase momente sunt adesea cele neplanificate.

După ce am coborât din barcă, nu mă grăbeam să plec. Mă uitam pe mal după fiica lui, dar n-am văzut-o nicăieri. Voiam să-i mulțumesc că nu m-a lăsat să trec mai departe și că doar atitudinea ei m-a făcut să accept. M-am oprit la un restaurant de pe malul râului și am comandat o apă plată, urmărind dansul lent al bărcuțelor. Am deschis TikTok și am intrat în direct pentru o vreme, până când oamenii au început să plece și locul a devenit din ce în ce mai liniștit.

Restaurantul s-a cufundat în tăcere. Când am închis transmisia, am realizat că eram singură. Toți ceilalți plecaseră. Am privit absentă la sticla de apă neatinsă și, într-un gest reflex, mi-am strâns lucrurile și am ieșit.

În parcare era pustiu. Am comandat un taxi prin aplicație, dar nicio cursă nu a fost preluată. Când am văzut că drumul până la cazare era de doar patru kilometri, am decis

să merg pe jos, chiar dacă umbrele nopții începuseră să se aștearnă peste oraș.

Am mers pe drumuri neiluminate, am traversat poduri și am trecut pe lângă casele localnicilor. Observam fragmente din viețile lor: mirosul mâncării, fumul țiğărilor, hainele atârinate la uscat. Totul părea ca o secvență dintr-un film despre simplitatea vieții. Deși eram o străină, mă simțeam conectată la lumea din jur, ca o martoră tăcută, dar prezentă.

Ajung la cazare și, spre surprinderea mea, descopăr că sunt singură. Camera imensă, cu cele șapte paturi goale, îmi aparține în totalitate. Închid ușa și, în ritmul unei muzici imaginare, încep să dansez ușor. Pașii mei plutesc, aproape invizibili în spațiul vast care mă înghite. Energia mea se simte ca o multitudine de biluțe viu colorate, învârtindu-se cu o viteză amețitoare în jurul meu.

Mă opresc și inspir adânc. Muzica din mintea mea se estompează, lăsând loc tăcerii care umple camera. Lumina slabă din colț desenează umbre jucăușe pe pereți. Mă prăbușesc ușor pe unul dintre paturile goale, simțind cum oboseala își face loc în trupul meu. Ridic telefonul. Mesaje necitite îmi așteaptă atenția.

Primul mesaj, cel de la Sully, îmi sare în față ca un ghimpe rămas înfipt adânc: „– Ei bine, dacă nu vrei să mai vorbim, o las baltă... Nici nu îmi place să mă rog de cineva să vorbească cu mine...”

Stau câteva secunde cu telefonul în mână, privindu-l, dar cuvintele lui Sully îmi zgândără acea veche amărăciune. Trecutul atârână greu, dar nu destul de greu încât să mă răzgândesc. Îmi trec degetele peste ecran, dar nu răspund. Îl ignor, așa cum am decis deja. Nu știu nici cum aş putea răspunde fără să par distantă sau rece. Amărăciunea, amestecată cu frustrare și resemnare, își face simțită

prezența, dar mă conving că e mai bine așa. Uneori, trebuie să lași lucrurile să se termine, pentru că știi că așa este calea.

Gândul îmi trece iar prin minte, ca de atâtea ori: „*Ne agățăm absurd de ceva ce credem că ne aparține, chiar dacă știm că nu e așa.*” Pentru Sully, am fost mereu o iluzie. „*De ce mă mai gândesc la asta?*” Ar trebui să fie simplu, dar nu este. Sunt însă conștientă că nu pot salva pe toată lumea. Îmi las degetele să deruleze mai departe.

Un mesaj de la Luong îmi apare pe ecran ca o rază de lumină: „– Wow, ești atât de frumoasă!”

Un zâmbet îmi înflorește pe buze. E simplu, dar are efectul unui balsam. Mesajul lui îmi transmite o căldură subtilă, ca o briză blândă care spulberă gândurile negre aduse de Sully. Îi mulțumesc și închid telefonul.

Finalizez pregătirile de seară și sting lumina. Întunericul înghite camera, iar eu mă las pe spate pe salteaua tare. Gândurile încep să se risipească. Îmi trec prin minte flash-uri din ziua care a trecut: turul pe insulă, bărcuțele colorate de pe râu, drumurile neasfaltate și oamenii care își trăiau viața în ritmul lor, fără să mă observe cu adevărat.

Oboseala mă cuprinde ușor. O stare dulce de relaxare se așterne peste tot corpul. Închid ochii, iar ultimele gânduri se evaporă odată cu ziua. Liniștea nopții mă învăluie. Măine va fi o nouă aventură, dar pentru acum, mă las în voia întunericului prietenos.

„Călătoria este singura formă de educație care te îmbogățește cu adevărat.” – Mark Twain

Capitolul 23

11 iulie 2023, marți

„Liniștea nopții și ecourile ei”

M-am dat jos din pat pe la 8:00, hotărâtă să-mi încep ziua în ritmul meu, fără grabă, să-mi pot face ritualul în liniște. Cu toate lucrurile strânse și bagajul lăsat într-un colț al bucătăriei, m-am așezat la masă – același Phong cu omletă pe care îl mâncasem în fiecare zi. Gustul devenise deja banal, deși nu era rău, așa că am mâncat doar jumătate din el. În schimb, cafeaua... am sorbit fiecare strop, iar zațul rămas la final mi-a scățâit ușor printre dinți.

Am pornit către plajă, cu un pas domol, lăsând orașul în urmă. Mi-am propus o jumătate de zi dedicată relaxării la mare, fiindcă nici nu mai știu cum e să te lași mângaiată de soare, fără să faci altceva decât să trăiești momentul.

La ora 9:30, cu toate formalitățile de check-out deja rezolvate, m-am așezat pe un șezlong alb. Soarele mă încălzea, iar marea părea să mă cheme – așa că m-am răcorit într-o scurtă baie. După ce m-am uscat la soare, mi-am comandat un shake de mango rece și l-am savurat încet, lăsând calmul să se așeze în mine. Fără nicio carte la îndemână, m-am mulțumit cu muzica din căști, lăsând sunetele să-mi umple mintea, pierzându-mă în vibrațiile care îmi calmau gândurile.

Nu aveam chef să vorbesc cu nimeni, deși plaja era plină de turiști. Mi-am permis să-i observ de la distanță, ca un spectacol mut, fără să mă implic. Un grup de pescari a început să se agite pe mal, gesticulând ciudat, încercând să-și coordoneze acțiunile. Le-am studiat limbajul nonverbal, dar după un timp am renunțat, bucurându-mă de simpla lor prezență haioasă. Norii se jucau pe cer, iar razele soarelui

dansau pe suprafața mării, reflectând un albastru pur, liniștitor. Era acea liniște pe care o căutasem de mult, o liniște care mă făcea să-mi doresc să rămân acolo pentru totdeauna.

Pe la ora 14:00, am decis să mă întorc la homestay. Soarele devenise prea arzător, pielea îmi strălucea și simțeam că umbrela de pe plajă nu mai oferea destulă protecție. În plus, riscam să mă ard. Mai bine să mă refugiez în umbra curții, să mă așez pe băncuță și să butonez laptopul până la ora plecării.

Am schimbat câteva cuvinte cu doamna de la cazare, cea care m-a hrănit în fiecare dimineață. Mi-a spus că are patru copii acasă și 45 de ani. N-am înțeles-o direct, pentru că nu știa engleză, așa că am folosit Google Translate de pe telefoane. Conversația ne-a amuzat pe amândouă, dar sincer, nu am putut să nu mă gândesc că arată mai degrabă de 55 de ani decât de 45. Nu i-am spus asta, desigur, ci am râs de glumele ei. A fost atât de drăguță, încât mi-a adus un avocado și o linguriță și am mâncat împreună, ca două prietene vechi care se cunosc de-o viață.

În timp ce stăteam pe bancă, un mesaj pe Facebook mi-a captat atenția. Era de la Luong:

„– Unde ești?”

Sunt surprinsă că mă abordează, dar îi răspund simplu: „– În Hoi An acum.”

Câteva secunde mai târziu, un alt mesaj sosește:

„– Woow. Arăți atât de tânără și de frumoasă în poza asta, zici că ai 28 de ani.”

Zâmbesc și îi răspund scurt, „– Haha. Mulțumesc. Ți place?”

„– Daaa. Te plac mult.”

„– Și eu.” O sinceritate brutală, pe care nu am putut-o controla. Ce rost mai avea?

„– Ohhh. Serios?”

„– Da.”

„– Când te vei întoarce în Phong Nha?”

„– De ce?”

Dar după asta, tăcerea. Nu mai răspunde. Probabil că nici el nu știe de ce mi-a pus întrebarea, așa cum nici eu nu am un răspuns clar despre unde mă vor duce drumurile. Poate că nu e nevoie să știm. Asta e, de fapt, frumusețea – lucrurile care se întâmplă când renunți la control. Cu Luong, e ceva simplu și totuși complicat. Atracția dintre noi e palpabilă, dar ce-ar putea fi mai mult de atât? Aici, totul pare mai ușor, mai liber, ca și cum doar prezentul ar conta. Și totuși, uneori, mă întreb dacă nu cumva îmi doresc să-l cunosc dincolo de mesajele ocazionale și zâmbetele virtuale. Îmi place energia lui, felul în care îmi spune că sunt frumoasă, dar cât poate dura o legătură bazată pe complimente și flirturi nevinovate? Zâmbesc însă de întorsătura acestei simple întâlniri. Știu că lucrurile nu trebuie forțate. Las Universul să-și facă treaba și să așeze piesele acolo unde trebuie. Dacă va fi ceva, va fi. Nu vreau să mișc un deget, așa cum mi-am promis.

La ora 17:00, un minivan mă preia și mă duce la stația de autobuz, de unde voi pleca spre Nha Trang. Vorbesc la telefon cu Ralu, în timp ce în jurul meu se adună un grup de tineri europeni, majoritatea sub 25 de ani. Instinctiv, simt că aparțin cumva acestui grup. Diferența de vârstă nu mai contează – energia lor liberă și relaxată mă face să mă simt la fel de entuziasată.

Zumzetul lor îmi amintește de centrul vibrant al orașului Hoi An, ca și cum fiecare dintre noi ar fi luat cu sine un strop din acea atmosferă.

Șoferul, împreună cu doi băieți tineri, se chinuie să așeze muntele de bagaje în cala autobuzului, râzând și glumind între ei, nepăsători de orice altceva. Aștept la rând să

urc și, când îmi vine rândul, primesc o pungă pentru încălțăminte. Îmi găsesc locul și mă așez cuminte.

Autobuzul pornește pe la 17:40. Mă relaxez pe scaun, lăsând oboseala zilei să-mi pătrundă în oase, în timp ce gândurile încep să se împrăstie, asemenea peisajului care se derulează în fața ochilor mei.

Nha Trang – Alpha Bird Hotel, Vietnam

Avem peste 500 de kilometri de parcurs, un drum lung, poate prea lung, dar asta e ruta. Într-un final, reușesc să dorm vreo trei ore bune. Mă trezesc din când în când, butonând telefonul fără un scop anume și ascultând muzică în căști. Mă simt bine, fără griji, cu o stare de relaxare pe care nici n-aș putea să o exprim în cuvinte.

La 3:30 dimineața, autobuzul ajunge la destinație, fără peripeții, fără întârzieri. Cobor împreună cu alți câțiva tineri, dar fiecare pare prins în propriile gânduri. Nimeni nu-mi acordă atenție. Îmi caut telefonul în geantă ca să verific cât de departe sunt de hotelul rezervat. Orașul e bine luminat, de parcă ar fi deja dimineață, iar străzile sunt încă vii, chiar la ora asta. Un taximetrist se apropie și mă întreabă dacă vreau să mă ducă undeva. Îi spun să aștepte, pentru că nu-mi găsesc telefonul. În graba de a coborî din autobuz, l-am aruncat într-un loc diferit față de cel obișnuit și, pentru o clipă, panica mă copleșește – dacă l-am lăsat pe scaun și autobuzul a plecat cu el? Răsflu ușurată când, în sfârșit, îl găsesc.

Pun adresa hotelului în aplicația Grab și văd că sunt doar trei kilometri până acolo. Încerc să mă înțeleg cu taximetristul la bani, dar vrea 60.000 dong (12 lei), în timp ce aplicația arată 31.000 dong (aproximativ 6 lei). N-am de gând să plătesc dublu pentru același drum, așa că îmi comand unul direct din aplicație. Șoferul pleacă nemulțumit, dar nu trece

mult timp și își găsește alt client, căci a sosit încă un autobuz plin de turiști.

Taxiul meu sosește în câteva minute. Noul șofer este un puști, nu mai mult de 18 ani, fragil și firav, ca o floare abia răsărită. Îmi inspiră o combinație de inocență și curaj, așa cum doar cei foarte tineri pot avea.

Ajungem la Alpha Bird Hotel, pe niște străduțe înguste și întortocheate, care par să ducă oriunde și nicăieri. Mă întreb cum de am găsit tocmai acest loc, în mijlocul unei intersecții de labirinturi urbane. Nu mai țin minte detaliile – prea e dimineată și gândurile nu-mi funcționează cum trebuie. Mi-ar prinde bine o cafea, dar la ora asta, e clar că n-am nicio șansă. Poate mai târziu, când voi reuși să mă dau jos din pat.

Hotelul e cufundat într-o beznă nefirească. Nici măcar nu mi-au răspuns la mesajul în care le spuneam că ajung dimineată devreme. Sper să nu dorm pe scări sau, cel puțin, să fi lăsat o cheie undeva la îndemână. Îmi amintesc de ultima pățanie și intru cu grijă. O mică lampă de veghe își face datoria, aruncând o lumină slabă care îmi permite să-mi găsesc drumul prin întuneric, fără să mă împiedic de ceva.

În hol, recepționarul, un tânăr înalt și slab, dormea liniștit pe o canapea, cu o pernă strânsă în brațe ca un copil. Ochelarii îi alunecaseră pe o parte și nu pot să nu zâmbesc. Mă uit la el o vreme – nu e arătos, dar trăsăturile lui îmi aduc aminte de vreun personaj medieval dintr-un film vechi. Ezit. Să-l trezesc sau să mă întind și eu pe cealaltă canapea? Gândul că m-aș putea culca acolo, alături de el, mă face să râd în sinea mea.

Nici măcar n-a clipit când am intrat, deși ușa scârțâise destul de tare în liniștea dimineții. Mă tot învârt prin jur, sperând să găsesc o cheie la recepție, dar nimic. Oftez. Trebuie să-l trezesc. Mă mai uit o dată la el, încă ezitând. Cine știe cum va reacționa? Însă, deodată, deschide ochii mari, ca

și cum ar fi simțit că-l priveam. Sare în picioare, șocat, parcă abia realizând că e cineva acolo. Pesemne că mi-a simțit intensitatea privirii, căci altfel ar fi trebuit să se trezească când am intrat sau când motocicleta a oprit în fața hotelului.

Buimac și dezorientat, se ridică și vine teleghidat la recepție. Îmi cere pașaportul, de parcă mă aștepta pe mine sau pe cineva foarte important. Sunt amuzată de graba lui și mă întreb dacă e chiar în regulă sau încă mai visează. Îi dau tot ce-mi cere, dar fără prea multe cuvinte. Nu are rost să vorbesc mai mult. Este primul din tot Vietnamul care îmi cere viza de intrare în țară. În sfârșit, îmi dă o cartelă și mă trimite la etajul 5, în camera 503.

Când ușa liftului se deschide, îl văd din nou, cu coada ochiului, cum se întoarce la canapea și se prăbușește pe ea, ca un robot care și-a terminat treaba.

Străbat holul lung și deschid ușa. Mă opresc pentru o clipă, rămânând pironită locului. Woow! Totul e minunat... Camera e incredibil de frumoasă, o mică oază la care nu m-aș fi așteptat.

Un perete mare de sticlă separă baia de restul camerei și instantaneu gândurile îmi zboară la Marty și la fanteziile lui. Zâmbesc. E genul de om care găsește frumusețea în orice detaliu, chiar și într-un perete de sticlă și nu m-ar fi mirat să-l aud spunând că o cameră de hotel poate deveni o scenă pentru cele mai bune fantezii. Îmi aduc aminte de conversațiile noastre și mă întreb dacă nu cumva am fi fost mai mult decât simple fantezii.

Mă bate gândul să-l sun. Ce-ar fi să-i spun unde sunt? Să-i arăt camera, peretele de sticlă, să-l fac să râdă de absurditatea unui hotel pierdut în mijlocul acestui oraș necunoscut... „*Dar ce rost ar avea?*” îmi spun. E doar o fantezie, nimic mai mult. Și totuși, o mică parte din mine își dorește să audă vocea lui, să se lase prinsă în jocul nostru de

fiecare dată. Dar știu cum se termină mereu. E o iluzie, un vis care pare real doar la distanță. Nu-l sun. Mai bine nu. Sunt doar gândurile mele. Adevărul e că faptele fac diferența. De fiecare dată.

Toată oboseala mi-a trecut. Mi-am pierdut și somnul și orice urmă de lene. Îmi pun o mască pe față, simțindu-i textura rece și catifelată pe piele, un contrast plăcut după toată căldura din timpul zilei. O scurtă senzație de răcoare îmi trece prin corp și mă face să tresar ușor, ca și cum noaptea ar fi venit să-mi mângâie obraji cu atingerea ei discretă. Mă uit în oglindă și îmi desenez o inimioară pe obraz, un gest copilăros care mă face să râd. Încep să dansez prin cameră, picioarele mi se mișcă instinctiv pe podeaua răcoroasă. Aerul se simte proaspăt, îmbinându-se cu mirosul așternuturilor curate, ca un balsam de liniște. Îmi simt corpul ușor, eliberat de oboseală, de parcă ora 4:00 dimineața în Nha Trang e momentul perfect pentru a sărbători viața. Și, de fapt, chiar e. De ce să nu dansez? De ce să nu mă bucur de libertatea acestui moment care îmi aparține în totalitate?

Ce viață! „O fi rău?” mă întreb, zâmbind la gândul unui prieten care m-a provocat cu această întrebare.

Cred că era bine trecut de 5:30 când, în cele din urmă, am decis să mă bag la somn. Între așternuturile impecabile, care miroseau a parfum necunoscut, simțeam cum, încet-încet, mă cufund într-un somn liniștitor. Un final perfect pentru o dimineață care m-a surprins din toate punctele de vedere.

„Nu e adevărat că explorăm lumea pentru a o descoperi; o explorăm pentru a ne descoperi pe noi înșine.” – James Baldwin

Capitolul 24

12 iulie 2023, miercuri

„Călătorii printre borcane și brize”

Zgomote ciudate mă trezesc din somnul adânc, iar o bătaie hotărâtă în ușa îmi tulbură liniștea. Housekeeping? Serios? Femeia asta nu are altceva de făcut? Îi strig, cu jumătate de gură, că nu am nevoie de nimic, abia am ajuns, abia am ațipit. Ce fel de curățenie caută într-o cameră proaspăt ocupată? Ce creatură insistentă. În sfârșit, pașii ei dispar pe hol. Liniștea revine, iar eu cad din nou într-o stare confuză, la granița dintre somn și trezie.

Adorm la loc și pierd noțiunea timpului. Zgomotele revin, dar de data asta nu mai sunt la ușa mea. Ah, ce ușurare! Mă ridic cu greu, încă amorțită de somn. Cât timp să fi trecut de la prima bătaie? În cameră e o beznă de nepătruns, atât de adâncă încât parcă mă împiedic de întuneric. „Pe unde-o fi telefonul?” Trebuie să-l găsesc, dar sunt prea adormită să fac asta rapid. Însă zgomotele din hol se mută din nou la ușa mea și, brusc, femeia de la curățenie o deschide fără să mai aștepte vreo replică.

Bâjbâind după întrerupător, încă luptând cu ceața somnului, ne ciocnim privirile, amândouă surprinse. Eu, cu fața adormită și ochii împăienjeniți; ea, ca un hoț prins în flagrant, cu o mână în aer, parcă cerându-și iertare. Îngaimă ceva în limba ei și se retrage rapid, trântind ușa. Ce nebunie!

În sfârșit, găsesc telefonul, lăsat la încărcat în priza de lângă măsuta de machiaj. Mă privesc lung în oglindă. Oboseala mi-a întins umbre sub ochi, dar, cumva, găsesc frumusețe în acea imagine. E ciudat cum, în ciuda imperfecțiunilor, pot să-mi apreciez reflecția cu o liniște nouă. Poate e oboseala care îmi joacă feste, dar mă simt mai

împăcată cu imaginea mea. Zâmbesc ironic. Mă întreb cum m-ar vedea un bărbat acum. „*Care dintre ei?*” Zâmbetul îmi scapă din nou, pentru că, în acel moment, îmi dau seama că singurătatea mea e poate cel mai bun partener pe care l-am avut vreodată – e un refugiu, un spațiu sacru în care mă regăsesc și mă înțeleg, puțin câte puțin.

Fac un duș lung, învăluită de mirosul calmant al apei fierbinți. După ritualul meu cu aplicarea cremelor, ies din cameră în căutarea unei cafele bune. Afară, căldura mă lovește cu forța unui zid invizibil. E aproape 10:30 și soarele din Nha Trang arde cu putere. Găsesc repede o cafenea micuță, cochetă, un adevărat refugiu în mijlocul agitației.

Cafenelele vietnameze au ceva unic – fiecare pare să fie o mică operă de artă, îmbrățișată de plante și umbră. Aerul e încărcat de aroma cafelei proaspăt prăjite, iar fiecare înghițitură îmi revigorează simțurile. „*Cafea de origine,*” se laudă meniul. „*Se vinde bine asta turiștilor!*” Râd în sinea mea – tot cafea e. Inspir adânc și simt cum mi se trezesc toate simțurile și mă face să uit de orice scepticism. *E incredibil de bună!* Parcă tot ce știam despre cafea s-a răsturnat în ceașca asta.

Nu pot să-mi continui ziua fără să vizitez Muzeul de Oceanografie – simt că trebuie să-l văd. În timp ce savuram cafeaua, m-am uitat rapid pe hartă, încercând să decid următoarea destinație. Alegerea a fost ușoară, mă fascinează tot ce ține de lumea subacvatică, iar muzeele de acest tip au întotdeauna un fel de magnetism pentru mine. Chem rapid un motociclist de la Grab, prieten de încredere în toate călătoriile mele, iar un tip cu ochi mari, pătrunzători și pielea arsă de soare, apare în câteva minute.

Ajunsă acolo, cea mai puternică impresie mi-a lăsat-o etajul doi al clădirii din spate. O adevărată comoară ascunsă, o colecție bizară și minunată de mii de borcănășe. În fiecare

borcan, un Univers miniatural – creaturi conservate, fosile de neînțeles, specii pe care nici măcar nu știam că există. Mă plimbam printre acele relicve ale oceanelor și simțeam că mă uit direct în trecut, într-o lume ascunsă, pe care o înțelegem doar pe jumătate. Am călătorit mult, am văzut multe acvarii, din Europa și din alte locuri, dar niciunul nu m-a lăsat, literalmente, cu gura căscată așa cum a făcut-o acest muzeu. Era o combinație de uimire și fascinație profundă care parcă mă împietrea în fața fiecărui borcan.

Cufundată în această frumusețe ciudată, am ratat sunetele obișnuite ale telefonului. Când îl verific, văd mesajele... Sunt de la Sully, bineînțeles. Îmi stârnește un zâmbet amuzat: „– Serios! De ce nu mai vorbești cu mine? Ți-ai găsit amant pe acolo?” Îmi scapă un hohot de râs în mijlocul coridorului tăcut al muzeului. „*Oh, Sully...*” După toată logica lui încâlcită, în care pretindea că mă înțelege perfect, să mă întrebe asta e... pfff. Nu-i răspund. N-are sens. Gândurile mele zboară rapid departe de el, fără să-mi mai bat capul.

La ieșire, mă întâmpină o mică tonetă cu înghețată. Ce noroc! Îmi cumpăr una cu cacao – la 45.000 dong (9 lei) – și mă așez pe o băncuță la umbră, lăsându-mă cufundată în atmosfera vibrantă din jurul muzeului. Mă uit în parcare din fața mea, unde autocarele așteaptă turiștii, aceștia terminându-și tururile în ritm lent. Mi se pare amuzant cum eu explorez locurile pe cont propriu, fără să mă grăbesc sub presiunea timpului. Mă adaptez fiecărui oraș în ritmul meu, evitând constrângerea unor itinerarii prestabilite. Aici, în Vietnam, taxiurile Grab sunt atât de ieftine încât nici nu merită să te complici cu tururi private.

Odată ce înghețata dispare, mă îndrept spre poartă. În timp ce-mi pregătesc telefonul pentru a chema un alt taxi, un tânăr se apropie cu pași siguri. Mă întreabă unde merg și dacă mă poate duce el. Normal, aș fi refuzat, dar privirea lui blândă

mă face să ezit. Fără să mă gândesc prea mult, îi accept oferta. Negociem rapid un preț similar cu cel din aplicație, iar el pare mai bucuros decât aș fi putut crede. În timp ce mă urc pe motocicletă, mă întreb cât de greu îi este să-și câștige traiul aici, în Vietnam. „*Cum își duce existența, oare?*” Însă aceste gânduri se risipesc rapid... Pornim către următoarea mea destinație: Templul Ponagar. În mod curios, nu mi-a trecut nicio clipă prin minte că ar putea fi periculos să plec cu un necunoscut.

Senzația de pe motocicletă e imposibil de descris în cuvinte simple. Vântul nu doar că-mi șuieră pe la urechi, ci îmi șoptește povești despre libertate, ca o mângâiere rebelă, făcându-mă să mă simt parte din peisaj. Străzile Vietnamului, privite de pe două roți, devin un mozaic viu al unei lumi pe care abia o descopăr, precum un film pe care doar eu îl pot vedea. Fiecare clădire, fiecare om de pe marginea drumului devine un fragment dintr-o poveste pe care doar eu o pot citi acum. E uimitor cum perspectiva se poate schimba atât de repede – acum câțiva ani, mi-era teamă să mă urc pe o motocicletă. Azi, simt că zbor printre lumi, liberă și neîngrădită.

La început, doar simpla idee mi se părea extrem de riscantă. Fiecare viraj, fiecare mic obstacol de pe drum părea să fie o amenințare iminentă. Poate de aceea m-am înscris la școala de moto – aveam nevoie să înțeleg, să simt senzația de a conduce pe două roți. Să-mi înfrunt teama și să transform frica într-o experiență eliberatoare. Acum, când mă urc pe motocicletă, nu mai am acele rețineri. Îmi dau seama că fiecare provocare pe care am ales să o înfrunt m-a adus aici, la acest sentiment de libertate absolută. Poate că uneori trebuie să ne împingem noi înșine dincolo de ceea ce credem că suntem capabili să facem. Dintr-un motiv ce nu a depins

de mine, n-am terminat acea școală și încă nu pot conduce de una singură... mai este până acolo.

Un mesaj audio îmi întrerupe gândurile. E de la Sully. „*Serios? Încă nu se lasă?*” Dau play și vocea lui plângăcioasă umple liniștea. „– Ce rea ești, nu vrei să vorbești cu mine... De ieri nu ai mai zis nimic. E a doua zi de când mă ignori... De ce? De ce ești așa de rea?”

Îmi dau ochii peste cap. E greu de crezut că încă insistă cu aceleași plângeri fără sens. „*De ce o fi atât de obsedat de tăcerea mea?*” Câteva ore fără să-i răspund și deja devin „rea”. Absurd... Poate chiar ar trebui să-l blochez curând. Mă joc cu ideea, dar zâmbesc ironic. De fapt, sunt prea prinsă de locurile astea magice ca să îmi mai bat capul cu astfel de drame inutile.

Între timp, am ajuns la templu. Odată ce pășesc în curtea străveche, mesajul lui Sully se evaporă complet din mintea mea, ca o amintire de care nu mai am nevoie. Tot ce contează acum e liniștea templului, sunetul vântului și misterul acestui loc. Sully poate să aștepte. Eu am altceva de descoperit.

Templul Ponagar, ca multe alte locuri din Vietnam, e aglomerat de turiști și localnici deopotrivă. O formație tradițională își face simțită prezența, iar sunetele tobelor și ale fluierelor străvechi par să vibreze prin aerul cald. În fața mea, un grup de dansatoare în costume tradiționale vibrante, roșii și galbene, se mișcă grațios, evantaiile lor adăugând o notă de eleganță scenei. Mișcările lor sunt hipnotice, fiecare gest pare să povestească o veche legendă uitată. Mulțimea le imortalizează frenetic, dar eu mă las prinsă de moment. Una dintre fete îmi zâmbește larg, cu o privire care îmi dă impresia că ne-am cunoscut într-o altă viață. Simt o energie aparte în acel zâmbet – o senzație de conectare, de apartenență. Ce moment magic!

Mă mai învărt prin zonă, fotografiind fiecare colț care-mi captează atenția. Intru în templu, îmbrăcată într-o pelerină grea, primită la intrare, care îmi învăluie trupul într-un strat sufocant de material. Aerul fierbinte se strecoară sub pelerină, transformând fiecare pas într-o luptă cu propria transpirație. Abia aștept să ies din acea cușcă de căldură și să-mi eliberez pielea de greutatea inutilă. Foamea începe să mă roadă încet, ca o alarmă subtilă care îmi amintește că trebuie să-mi hrănesc și trupul, nu doar spiritul.

Dam Market se află pe lista locurilor recomandate de Sawa. GPS-ul îmi spune că e aproape, așa că chem un taxi. În doar zece minute, navigăm printr-o frenezie controlată de mașini și scutere, claxoane și voci, care se înlănțuie într-o simfonie urbană.

Când ajungem, șoferul mă întreabă cu o privire jucăușă: „— Ce vrei să cumperi de aici?”. Întrebarea lui mă ia pe nepregătite. Îi zâmbesc și îi răspund sincer: „— Nu știu.” Admirând peisajul și drumul, uitasem complet de foamea care mă trimisese inițial acolo.

Pornesc agale pe stradă, absorbind toată agitația pieței. Mii de tarabe se înghesuie unele lângă altele, formând munți de mărfuri care par să nu se mai termine. Fructe uscate, dulciuri exotice, haine colorate, bijuterii strălucitoare și nenumărate produse de plastic. Dintr-un maldăr uriaș, mi-am ales o brățară simplă, albă, cu gândul să duc un pic din energia locului cu mine... Întreaga piață e un amestec de arome și culori care îți amețesc simțurile. Pești uscați atârână ca niște trofee din trecut, iar pe rafturi se găsesc sticle cu lichide misterioase. Mă întreb, cu o curiozitate cinică, cine poate cumpăra atâtea lucruri și cum o piață întreagă poate supraviețui dintr-o astfel de risipă. Dar mă las atrasă de acel decor magnetic, ca un spectator fascinat de un spectacol pe care nu-l înțelege pe deplin.

Oboseala începe să-mi pătrundă în oase, făcând fiecare pas să pară mai greu decât cel de dinainte. Aproape că se lasă seara și abia dacă am mâncat: o cafea, o prăjiturică și două banane înghițite pe nerăsuflăte. Golul din stomac crește cu fiecare minut, ca un memento că trupul meu are limitele sale, chiar și într-o astfel de aventură.

Ies din piață și pornesc hotărâtă, căutând din priviri un loc care să-mi placă. Mi-e foarte foame... Dau de un Sheraton cu o terasă elegantă care oferă o vedere spectaculoasă spre mare, ce strălucește în ultimele raze ale zilei. Nu mă mai interesează prețurile – foamea a învins. Comand o pizza cu multă brânză și un cappuccino, amuzată de ironia de a mânca pizza în Vietnam, dar complet fericită de acest răsfăț neașteptat. Fata care mă servește mă întreabă cu un zâmbet dacă vreau să încerc o prăjitură cu fructe din promoția lor. Accept cu bucurie – astăzi toate regulile sunt date deoparte.

Cu stomacul plin și sufletul liniștit, pornesc încet către hotel, urmând aleea îngustă de-a lungul plajei. Orașul s-a transformat într-o feerie de lumini, fiecare colț parcă vrând să-și arate o altă fațetă a farmecului său nocturn. Nha Trang noaptea e de-a dreptul magic – fiecare clădire strălucește, iar străzile pulsează de viață. O atmosferă de poveste, ca și cum aș păși într-un vis tropical în care timpul se oprește. Aș putea rămâne aici pentru totdeauna, doar pentru a respira acest vibe unic.

Ajunsa în camera mea, îmi pun muzică pentru a-mi relaxa trupul epuizat de aventuri. Sunt fericită, pur și simplu, că exist în acest moment. Dansez în voie, lăsând muzica să mă poarte, iar reflexia din oglinda uriașă îmi întoarce un zâmbet complice. Viața e frumoasă atunci când te abandonezi clipei.

„*Așa Da! Asta e viață!*” Gândul îmi scapă cu voce tare, iar râsul meu umple camera.

Astăzi, nimeni nu mi-a deranjat calmul serii. Mi-am găsit timp pentru reflecție și câteva exerciții, iar liniștea a fost binevenită. Adorm târziu, cu gândul că, într-o zi, mă voi întoarce aici. Vietnamul a reușit să-mi intre adânc în suflet.

„Nu contează unde mergi, ci ce devii pe parcurs.”
– Autor anonim

Capitolul 25

13 iulie 2023, joi

„Sub norii grei ai Da Latului”

Dimineața mă găsește lenevind în pat, fără grabă, savurând momentul. Nu știam că o simplă dimineață de iulie poate fi atât de intensă. Așternuturile albe, moi și pufoase, contribuie la acest sentiment de plăcere pură. Mă întind leneș, ca o panteră după o masă copioasă. Nu mi-e foame, nu-mi lipsește nimic. Mă întreb de ce fiecare colț al acestei țări mă face să vreau să mă întorc și să stau mai mult. Poate că, într-o zi, voi înțelege.

Azi, nicio cameristă nu m-a deranjat. Probabil s-au săturat să mă găsească aici de fiecare dată. Zâmbesc, gândindu-mă că sigur nu sunt singura în situația asta. Oare cine a inventat ideea de a face curățenie atât de dimineață?

Inițial, voiam să ies la plajă sau să mă scufund în piscina hotelului de la etajul nouă. Dar am renunțat. Piscina am văzut-o doar în pozele de pe Agoda. Mi-am luat deja ce-mi trebuia din acest oraș: energie, un vibe bun și o experiență pe măsură. Acum pot pleca liniștită. Urmează un drum lung și

necunoscut. Uneori uit de România și de oamenii de acolo. Îmi amintesc de ei doar când mai povestesc cu cineva de acasă. E ciudat cât de repede te poți deconecta de tot ce îți era familiar. „*Schimbarea mediului, Yda. Schimbarea perspectivei,*” îmi spun în gând. Poate chiar am înțeles lecția asta.

Pe la 11:30 am ieșit din cameră și am făcut check-out-ul. Totul a mers rapid. Am stat pe treptele hotelului și am chemat un Grab. În 20 de minute, taxiul m-a dus printr-un trafic infernal până la imensa stație, unde mă aștepta un autobuz către Da Lat.

Vântul, vechiul meu prieten, îmi șoptea la ureche prin casca verde cu logo-ul Grab: *Yda, te aștept să te întorci!* Probabil mintea îmi joacă feste... Mi-am pus ochelarii de soare și am savurat ultima privire asupra acestui oraș vibrant.

Ajungem la destinație, iar șoferul mă lasă chiar în fața intrării principale. Stația forfotește ca un furnicar. În mijlocul zăpăcelii totale, cu puțin ajutor, reușesc să-mi găsesc autobuzul în marea de vehicule. Navigarea prin astfel de locuri, fără să vorbești limba locală, este mereu o provocare – dar, cumva, găsesc mereu calea de a merge mai departe. Sunt pregătită să las nisipul în urmă și să urc spre munți.

Un val de liniște mă cuprinde pe măsură ce urc în autobuz. Un băiat simpatic, angajat al companiei, îmi oferă un pachet de șervețele umede și o sticlă de apă, însoțite de un zâmbet larg. Am ajuns devreme, așa că mai aștept puțin până la plecare.

La ora 13:30, autobuzul pornește exact la timp. Sunt impresionată de punctualitatea și profesionalismul agenției de transport Futa Bus. Fotoliile sunt confortabile, iar călătoria promite să fie plăcută. Îmi butonez telefonul, ocupându-mă de chestiuni administrative pe care le-am tot amânat. Îi scriu lui Sawa și răspunsul vine aproape instant:

„– Oare în Ho Chi Minh unde ar trebui să-mi caut cazare? Orașul e imens... Dă-mi un reper măcar.”

„– District 1, clar. Acolo se întâmplă toată acțiunea, majoritatea lucrurilor interesante sunt în zonă.”

„– Perfect! Chiar mă gândeam să explorez zona asta. Apropo, am auzit că sunt niște petreceri faine în Vietnam. E adevărat sau doar zvonuri?”

„– Nu sunt zvonuri! Ho Chi Minh și Hanoi sunt super tari când vine vorba de petreceri. Dacă îți place dansul, e musai să mergi. Am niște prietene acolo care pot să-ți dea toate detaliile.”

„– Serios? Dă-mi o locație, vreau să văd cum e! Trebuie să dansez măcar o dată în Vietnam!”

„– Hmm, duminică ajungi tu, nu? Trebuie să verific, pentru că majoritatea petrecerilor sunt vineri și sâmbătă. Dar hai să le scriu fetelor mele, poate au ceva interesant pentru tine.”

„– Super, abia aștept să aflu! Mi-e dor să dansez, nici nu mai știu când am făcut asta ultima dată.”

După câteva minute, timp în care mi-au trecut prin cap momentele de la dansuri, am primit și răspunsul așteptat:

„– Gata! Uite, prietena mea Trang din Ho Chi Minh zice că duminică ai noroc. E o clasă de salsa și bachata pentru începători, urmată de o petrecere. Pentru 100.000 dong (20 lei) ai și workshop și o băutură inclusă.”

„– Sună grozav! Și workshop-ul cât durează?”

„– Doar vreo 30 de minute, de la 19:00 la 19:30. Dar nu-ți face griji, distracția începe când se dă startul petrecerii!”

„– Exact ce-mi trebuie! Poate îmi reamintesc câțiva pași...”

„– Dar, stai, am mai aflat ceva! Dacă vrei să te încălzești înainte de party, prietena mea zice că ei se

întâlnesc duminică după-amiază, de la 16:00, într-un parc să exerseze.”

„– Oh, da? Unde?”

„– În 23/9 Park, chiar deasupra Central Market. Practică Afro-Cuban Movement, Rumba și Rueda. Adresa exactă e asta: 4 Đ. Phạm Ngũ Lão, District 1. Cică e deschis pentru toată lumea, așa că te poți duce liniștită.”

„– Ce tare! Deci practic dansează toată ziua, iar seara o încheie cu party. Îmi place cum sună planul ăsta!”

„– Exact. Vietnamul e plin de surprize, să vezi ce buni dansatori sunt vietnamezii. Chiar nu te-ai gândi la asta, nu?”

„– Nu, deloc. Abia aștept să merg!”

„– Să te distrezi și, cine știe, poate rămâi impresionată de cât de tare e scena dansului pe aici!”

„– Mersi mult, Sawa. O să-mi prindă bine, mai ales că nu prea știam ce să fac în Ho Chi Minh 3 zile.”

Verific adresa primită, cu o curiozitate crescândă. „*Trebuie să găsesc cazare în zona parcului,*” mă gândesc. Partea bună e că totul e la o plimbare distanță. Deși nu aveam planuri de dans, mă entuziasmez rapid la gândul că pot face asta. Îmi place că Sawa știe mereu locurile potrivite.

Drumul spre Da Lat e superb: munți care par să se piardă între cer și serpentine care îți taie respirația. Călătoria durează patru ore, dar nici nu le simt trecând. Postez câteva update-uri pentru urmăritorii mei și mă pierd în conversații online. Telefonul vibrează ușor cu un mesaj nou:

„– Hey, unde ești aici?”

Zâmbesc și îi răspund rapid.

„– Hello, Trangg! E Basket Boat River, în Hoi An. A fost minunat!”

„– Ok, știu locul ăla! Te-ai dat cu barca acolo?”

„– Desigur! Uite...” Îi trimit videoclipul pe care mi l-a făcut bătrânul pe râu. „A fost fantastic.”

„– Nu te-a amețit titirezul acela?”

„– Nuuu, mi-a plăcut la nebunie! A fost super tare senzația!”

„– Ce fain... Acum unde ești?”

„– Sunt într-un autobuz către Da Lat.”

„– Serios?”

„– Da...”

Mă surprind așteptând mesajele ei cu nerăbdare. Unele sunt atât de banale, încât îmi vine să râd. Trangg apare când vrea ea și scrie despre ce vrea ea. Îmi urmărește toate postările și, într-un fel greu de explicat, îmi place această prietenie neașteptată. E ceva fascinant în felul în care două persoane, complet necunoscute, din lumi diferite, pot comunica așa... Mă întreb dacă drumurile noastre se vor mai intersecta vreodată.

Mă las purtată de gânduri. Ascult muzică, dar nu-mi vine să dorm. Savurez fiecare moment.

Da Lat – Ngan Pho Hotel, Vietnam

Ajungem în Da Lat pe la 17:30, iar frigul mă lovește imediat cum cobor din autobuz. Aerul rece îmi taie respirația, iar nasul începe să-mi curgă. „Serios?!” mă plâng în sinea mea. Sawa avea dreptate... E mult prea frig pentru gustul meu, mai ales după cele 32 de grade Celsius de la mare. Scormonesc prin rucsac și îmi trag rapid o pereche de pantaloni lungi peste cei scurți. Îmi pun și geaca colorată, dar încă tremur. „Cum o să rezist trei zile aici, cu frigul ăsta care parcă îți intră în oase?” Temperatura nu depășește 20 de grade Celsius, iar eu resimt fiecare grad lipsă ca niște săgeți ce-mi străpung pielea. Dar voi supraviețui. Până la urmă, nu am de ales.

Simt o nevoie urgentă de a merge la baie. Înăuntru e mai cald, iar temperatura corpului meu începe să se

echilibreze. Mă privesc în oglindă și îmi zâmbesc. Da, acum e mai bine.

Ies din stația de autobuze Futa Bus Lines și mă așez pe treptele din față, căutând un taxi Grab în aplicație. Un bărbat pe o motocicletă, care stătea la pândă ca și cum aștepta ceva din senin, mă întreabă unde vreau să merg.

„– La hotel,” îi spun zâmbind.

„– Care hotel?”

„– Ngan Pho,” îi răspund și îi arăt prețul în aplicație – 19.000 dong (aproximativ 4 lei).

„– Te duc eu pentru aceeași sumă,” spune el.

Fără să stau pe gânduri, urc în spate, iar rucsacul îl pun între picioarele lui. Nu m-am mai temut de necunoscut de ceva vreme. Poate am trecut peste frica asta. În trecut, doar gândul la a merge undeva cu un străin m-ar fi făcut să-mi tresară pielea.

Vântul rece șuieră în timp ce motocicleta prinde viteză, iar eu tremur din ce în ce mai tare. Aproape că-mi vine să mă lipesc de el pentru căldură, dar alung gândul. Nori întunecați se adună amenințător pe cer. „Vreau doar o baie fierbinte,” îmi spun, corpul meu zgribulit cerșind căldură. Înainte să-mi termin ideea, simt câțiva stropi reci pe față. Plouă? Serios?

Fără avertisment, ploaia începe să cadă în rafale puternice. Vântul biciuie din toate direcțiile, iar în câteva secunde sunt udă. Motociclistul trage imediat într-un refugiu, unde mai erau câțiva oameni adăpostiți. Norii sunt furioși și pregătiți de asalt pe termen lung. „Nu se va opri curând,” mă gândesc privindu-i. Șoferul meu e îngândurat și mă întreb ce plănuiește. Scoate o pelerină de ploaie din atașul motocicletei și mi-o întinde fără un cuvânt. Ia și el una. Îmbrac pelerina roșie cu bulinuțe albe, simțindu-mă deodată ca o școlăriță. Ne înțelegem din priviri că trebuie să continuăm.

GPS-ul îmi arată că mai avem doar 1,2 kilometri până la hotel. Nu e mult, dar cu ploaia asta torențială, pare o veșnicie. Tot ce văd în fața mea sunt stropi de apă și nori negri. „*Cum reușește să conducă prin acest potop?*” Îl urmăresc cum navighează pe străduțe mici, probabil scurtături doar de el știute și ajungem rapid în fața hotelului.

Cobor, udă până la piele, dar pelerina mi-a protejat cât de cât rucsacul. Scot portofelul să-i achit și îi dau 50.000 dong (10 lei), mult peste ce arăta aplicația. Ochii lui se măresc surprinși. „— Păstrează restul, e pentru tine,” îi spun, iar zâmbetul său fericit îmi încălzește sufletul. Îmi place când pot aduce puțină bucurie cu un gest simplu.

Tipul de la recepție îmi ia rucsacul și îl duce înăuntru. Fac check-in și primesc cheia pentru camera 102, la etajul unu. Îndată ce intru, opresc aerul condiționat. Gata, nu mai vreau frig. Verific rapid rucsacul și când îl deschid, laptopul e uscat. Am respirat ușurată.

Arunc hainele ude pe podea și mă strecur sub duș. Apa fierbinte curge peste mine, încălzindu-mi pielea până devine roșie. În ciuda căldurii, simt încă frisoanele care mă zguduie. Dărdâi de parcă tocmai am escaladat un munte. „*Sper să nu mă îmbolnăvesc,*” îmi spun amuzată, cu dinții clănțănindu-mi sub jetul încins. Gândul că nu am mâncat nimic mă face să mă simt și mai slăbită. O cafea cu gheață și o sticlă de apă sunt tot ce am consumat. Oare de asta mi-e așa frig?

Ies din duș și camera îmi pare un congelator. Mă înghesui direct în pat, goală, înfășurată în pătura groasă. Tremur ca o frunză în bătaia unui vânt apărut de nicăieri. „*Acum ar fi momentul să am un bărbat lângă mine care să mă încălzească,*” mă gândesc, amuzată. Zâmbetul care îmi răsare pe buze îmi aduce o fărâmbă de căldură.

După o vreme, foamea mă alungă din pat, așa că scotocesc prin rucsac după ceva haine uscate. La mini-bar, descopăr două cutii de supă instant, o promisiune de confort în această seară friguroasă. Oare cum se prepară? Îmi amintesc de prietena mea, Trangg. Decid să îi scriu.

„– Hey! Poți să mă ajuți? Cum prepar supele astea?”

„– Ai nevoie de apă fierbinte. Toarnă apă peste tăiței, apoi acoperă cutia și las-o 3-4 minute.”

„– Mulțumesc! Am un fierbător în cameră, așa că e perfect.”

Îmi prepar supele și încep să le mănânc în timp ce discutăm. Nu e cea mai bună masă din viața mea, dar, în momentul ăsta, e tot ce am. Stomacul meu a fost satisfăcut, cel puțin pentru câteva ore. Îmi pun un film recomandat de Trangg, „Dahmer”, dar nu apuc să trec bine de primul episod că mă cuprinde somnul. Sunetul ploii care cade neîncetat îmi dă senzația că nu se va opri prea curând.

Sting lumina și mă cuibăresc în căldura patului. Încă simt frigul în oase, ca niște ghiare ascuțite și iau un Nurofen. Nu am de gând să mă îmbolnăvesc acum. Mă las în voia somnului, cu un singur gând care-mi plutește în minte: „*lubesc căldura...*”

„Cea mai mare revelație a oricărei vieți este faptul că poți schimba viitorul schimbând atitudinea față de prezent.” – Oprah Winfrey

Capitolul 26

14 iulie 2023, vineri

„Grădini de vis și labirintul luminilor”

Am dormit neîntoarsă... Cred că e prima oară după mult timp când m-am odihnit cu adevărat. Mă întind, leneșă și caut telefonul. Ora 8:08. Nici nu-mi amintesc de când nu mai m-am trezit la ora asta fără o alarmă care să mă forțeze. E ciudat, dar parcă uitasem cum e să-ți lași corpul să-și găsească propriul ritm. Îmi amintesc de frigul de ieri și mă întreb dacă mai plouă. Sar din pat și mă duc direct la fereastră, curioasă. Aseară nici n-am avut energia să mă uit pe geam, cine să se gândească la priveliști când tot ce-ți dorești este mâncare și căldură?

Trag draperiile lungi, de culoarea șampaniei și, pentru câteva secunde, mi se taie respirația. Nu e niciun zid rece sau vreo fațadă banală. În fața mea se deschide o scenă desprinsă dintr-un tablou de Picasso: dealuri ce se unduiesc în zare, case mici și răsfirate care se întind peste tot, ca niște puncte de culoare într-o lume parcă neatinsă de timp. Lumina dimineții strălucește peste tot, scaldând peisajul într-un aur blând. E un moment aproape magic, de neînchipuit. Încerc să-mi găsesc cuvintele, dar mă opresc. *Cum poți să descrii așa ceva?*

Deschid larg geamul și inspir aerul curat, rece, ozonat. Parcă e prima mea respirație adevărată pe pământ. Nu pot decât să privesc tăcută, mută de uimire. Nici Picasso n-ar putea pune în cuvinte așa ceva. Am ajuns aici să văd cu ochii mei... și nici o cameră de telefon nu ar putea surprinde brutală realitate a acestei frumuseți. Cu telefonul în mână – renunț. Nimic nu poate capta esența momentului. Trag aer în piept,

profund și aproape că simt că aș putea zbura de aici, atât de ușoară mă simt. E incredibil.

Un zgomot brusc din hol mă readuce cu picioarele pe pământ. Cineva a scăpat ceva chiar lângă ușa mea. Mă scutur din reverie și mă îndrept spre duș. Apa caldă curge, iar gândurile vin și pleacă dezordonate, ca niște valuri care se sparg și se retrag. Îmi amintesc că n-am prea mult timp aici și că am multe de explorat. Mi-am alocat doar trei nopți acestui orașel, iar una deja a zburat. Vietnamul e o poveste care se apropie de final, dar nu vreau să mă gândesc la asta încă. Mi-am promis că voi trăi momentul, fără să mă las prinsă în grijile viitorului.

Pe lista de la Sawa, sunt 22 de atracții trecute în dreptul orașelului Da Lat. Dar timpul meu? Prea puțin. Așa că voi alege cu inima. Ce simt că vreau să văd cu adevărat. Dar acum... îmi trebuie o cafea. Nu pot să gândesc fără una.

Abia la 10:00 reușesc să ies din camera mea. Întreb la recepție despre drumul spre Ho Chi Minh, iar băiatul îmi spune că se va ocupa el de biletul meu de autobuz. Mă liniștește să știu că totul este aranjat. Aerul e răcoros și mă duce cu gândul la diminețile de primăvară din România. Pornesc agale pe stradă, cu gândul la aroma cafelei, studiind tot ce mă înconjoară. Trec pe lângă o piață plină de zarzavaturi și munți de fructe, dar nu mă opresc. Îmi zic că la întoarcere voi avea timp să fac asta. Trec pe lângă un market – e bine de știut că e aproape de hotel.

În sfârșit, văd o cafenea mică și cochetă. „*Perfect*,” îmi spun. Intru și mă așez la una dintre măsuțele libere. Cei doi băieți de după teighea mă privesc curioși și își șoptesc ceva unul altuia. De la celelalte mese, câțiva tineri îmi aruncă priviri discrete, dar aleg să mă las absorbită de moment. Comand un cappuccino la 30.000 dong (6 lei). Băiatul mi-l aduce rapid, într-o ceșcuță roz de prințesă, decorată cu o inimioară din

spumă. Zâmbesc. Ziua asta începe perfect. Bine, începutul a fost când am tras draperiile dimineață, dar un cappuccino bun completează totul.

Îl savurez lent, ca și cum am tot timpul din lume. În timp ce beau, mă uit pe lista cu atracții, forțându-mă să fac o selecție drastică. Crazy House e pe primul loc, așa că decid să încep de acolo. Verific GPS-ul: 1,3 kilometri distanță. Nici nu are rost să iau un taxi, pot merge pe jos. Așa descopăr și orașul.

Îmi amintesc că trebuie să scot ceva bani, căci nu mai am prea mult cash. Termin cafeaua, achit și ies din micuța cafenea. Nu verific harta pentru ATM-uri, convinsă că voi găsi unul pe traseu. Strada e aglomerată, iar oamenii mă privesc curioși, dar nu mă deranjează privirile lor. Încă n-am întâlnit niciun alt turist. Mă simt de parcă aș fi singura care explorează această zonă. Trec câteva sute de metri și observ o bancă pe partea cealaltă. Deși mă gândisem la un ATM, instinctul mă face să mă îndrept spre ea. Reușesc cu greu să traversez strada, printre fluxul constant de vehicule care nu încetinesc pentru nimeni.

Înăuntru, portarul mă privește insistent. Îl ignor și mă duc direct la ghișeu liber. Îi zâmbesc politicos fetei din spatele sticlei.

„– Aș vrea să schimb niște bani,” îi spun.

„– Câți?” mă întreabă, fără ezitare.

„– 100 de euro,” răspund calm, privind-o direct în ochi, ca într-o scenă de film. Îmi arată tarifele cu pixul, iar eu văd că pentru 1 euro primesc 26.208 dong. Cât? Nu-mi vine să cred. Așa un curs bun? Mă uit neîncrezătoare, dar nu pare să fie vreo greșeală. Zâmbește în timp ce îmi numără banii. Când mi i-a înmănat, aproape mă așteptam să-mi spună că a făcut o eroare, dar nu. E real. Îmi amintesc sfatul lui Mone: „– La

bancă găsești cel mai bun curs.” Am zâmbit și i-am mulțumit, ieșind cu un aer triumfător.

Trec țănoșă pe lângă portar și pornesc spre Crazy House. Îmi amintesc pozele pe care mi le-a trimis Sawa, dar realitatea depășește orice așteptare. Clădirea e un labirint de fantezie. E ca și cum ai intra într-o lume de basm, un loc unde arhitectura se joacă cu imaginația. Zecile de trepte, cotloanele, pasarelele – îmi dau senzația că sunt Alice în Țara Minunilor. Totul e atât de spectaculos, încât simt nevoia să împărtășesc momentul cu ceilalți.

Decid să fac un live pe Tiktok și, în câteva secunde, sunt conectată și răspund zecilor de întrebări. Mă învârt peste tot, arătând lumii frumusețile ascunse ale Vietnamului. Oamenii par fascinați, iar eu le simt energia prin ecran. Unii auziseră de locație, alții tocmai o descoperă. După 45 de minute, sunt efectiv epuizată și închei transmisia.

Brusc, îmi dau seama că am ajuns la ieșire fără să fi observat cu adevărat tot ce era în jurul meu. În timp ce mă spăl pe mâini la baie, mă privesc în oglinda uriașă și mă întreb: *„Dar eu cu ce am rămas din toată experiența asta?”* Adevărul e că, fiind atât de concentrată pe a împărtăși cu ceilalți, nu m-am bucurat de energia locului. Se pare că nu am trăit cu adevărat momentul. Chiar dacă încerci, nu poți fi prezent în două lumi deodată.

Îmi comand un suc de mango de la un chioșc așezat strategic în curtea plină de flori. Mă așez pe o băncuță, savurând licoarea galbenă parfumată, în timp ce privesc cu curiozitate turiștii din jurul meu. Toți fac poze, înregistrează videoclipuri. Zâmbesc pentru mine. Mă simt împăcată, de parcă aș putea sta aici o eternitate, dar știu că mai am multe de văzut. Totuși, ceva nu mă lasă să plec. Simt nevoia să mai explorez o dată.

Termin sucul și ghici ce? Mă întorc. O iau din nou de la capăt, dar acum cu atenție, fără să fiu distrasă de nimic. Explorez fiecare colțișor, fiecare pasarelă, fiecare detaliu. E incredibil cât de mult se pot schimba lucrurile când îți iei timp doar pentru tine. „*Ce loc fascinant!*” exclam în gând. Crazy House e, fără îndoială, un „must-see” în Vietnam. Descopăr că sunt niște camere minuscule, cu pat, baie și bucătărie, ca niște căsuțe de jucărie. Încep să creionez o imagine mentală cum ar fi să trăiesc aici. Știu că nu e posibil, dar cine mă poate opri să visez?

În final, ies pe stradă, energizată de explorare. E târziu, iar lista mea lungă trebuie aprofundată. Deși aș fi putut petrece toată ziua la Crazy House, realitatea mă cheamă înapoi. Mai sunt multe de descoperit.

Setez următoarea destinație: *Maple Leaf Tourist Area*. E la 7 kilometri distanță, prea departe pentru o plimbare, așa că chem rapid un taxi prin aplicația Grab. Pe măsură ce taxiul mă urcă încet pe un deal, simt cum entuziasmul crește. Locația e amenajată minunat, un fel de grădină plină de viață, cu locuri de luat masa, cafenele care îți îmbie simțurile cu miros de cafea proaspătă și mâncare aburindă. Un pod traversează un lac plin cu pești uriași, în toate culorile posibile, iar de acolo, priveliștea asupra orașului îți taie respirația. În aer plutește muzică, flori și verdeată cât vezi cu ochii și simt alte mirosuri, de grătar și de fructe proaspăt tăiate. Mulți turiști se plimbă, fiecare imersat în propria sa poveste, iar eu mă las capturată în atmosfera vibrantă a locului.

Îmi atrage atenția un magazin care închiriază costume tradiționale. Câteva fete trec pe lângă mine îmbrăcate ca niște prințese, cu rochii largi, papuci și umbreluțe assortate. „*Ce mișto ar fi să arăt și eu așa,*” gândesc. În magazin, poți alege tot: rochia, papucii, accesoriile – în doar cinci minute, te

transformi într-o regină de poveste, plimbându-te prin grădina regală în timp ce cineva îți face poze artistice.

Oftez când văd prețurile. Clar, mult peste bugetul meu. Și ce rost ar avea fără un fotograf personal care să immortalizeze fiecare detaliu așa cum îmi doresc? Poate într-o zi... Îmi fac promisiunea că asta va fi pe lista mea de dorințe: un fotograf personal și o rochie de prințesă. Zâmbesc amar și ies, cu un regret ușor, dar resemnată că nu-i momentul meu.

Mi se face foame. Aleg un fast-food mic, comand ceva rapid și mă cufund în ecranul telefonului, pierdută pe social media, cu căștile pe urechi.

Gândul de a-mi lua o înghețată mă tentează, dar când ajung la chioșc, e închis. Îmi zic că mă întorc, dar evident uit de asta. Îmi trece prin cap să intru pe TikTok live din nou, să împărtășesc și frumusețea acestui loc. Privesc panorama orașului, magnifică sub razele soarelui. Într-un moment de entuziasm, dau accept unei invitații cu un alt utilizator. Probabil nu am gândit prea mult... Ideea e că acum sunt în direct cu niște tipi care pun întrebări impertinente. Enervată, ies brusc. „*De ce am acceptat asta?*” mă întreb, iritată.

Mă așez pe o băncuță, sub un copăcel, încercând să mă liniștesc. E foarte cald și, în ciuda frumuseții din jur, mă simt copleșită. Îmi studiez lista de locuri și văd că următoarea oprire e *Fresh Garden*. E ora 15:00, așa că chem un nou taxi. Aștept 10 minute până vine. Drumul durează aproape o jumătate de oră și, în timpul călătoriei, trecem printr-o piață mare, plină de oameni care mișună printre tarabe încărcate cu haine și tot felul de mărunțișuri. În sfârșit, ajung în fața unei clădiri mari, aparent obișnuite. „*Serios? Asta e grădina de flori?*” mă întreb. Totuși, trec de zona de control și deschid o ușă uriașă care dă spre exterior. Iar dincolo de ea... wow!

O explozie de culoare mă învâluie. Roșu, mov, verde, galben, o întreagă paletă de nuanțe vibrează sub lumina

soarelui. Grădina e imensă, un vis floral transformat în realitate. Mă simt copleșită de frumusețea din jur, iar energia locului mă încarcă instant. Din reflex, scot telefonul și încep alt live pe TikTok, arătându-le tuturor ce minune de loc am descoperit – din nou. Fac poze, filmez, chiar și dansez pe aleile dintre flori, simțindu-mă ca o albinuță care se învârte de la o floare la alta. Decorurile sunt uimitoare: căsuțe pitorești, o peșteră care seamănă cu una de gheață, un lac cu pietre pe care poți să pășești, totul pare desprins dintr-un basm. Cerul e albastru și curat, iar norii par desenați cu grijă. Cine a proiectat locul ăsta, clar are o pasiune adâncă pentru flori.

Simt că mă pierd în acest Univers vegetal și exclam în gând: „*Aș putea fi o floare în grădina asta pentru totdeauna.*” Dar mă scutur rapid. „*Sunt doar eu, Yda, printre straturile magnifice.*” Este o zi de vis și mă simt incredibil de norocoasă să fiu aici.

Cu toate astea, timpul meu e limitat. Grădina se închide la 18:30, așa că mă grăbesc să văd cât mai mult. În trecere, mai fac câteva poze și mă opresc, conștientă că n-am cum să cuprind totul. Îmi pare rău să plec, dar trebuie. Când ies, strada care era aglomerată e acum pustie. Până și vântul adie ciudat printre copertine, iar câinii latră din depărtare. Cobor spre parcare, obosită și mă așez pe marginea trotuarului, simțindu-mă de parcă am 80 de ani. Azi erau mulți turiști, mașini și motociclete, dar acum e liniște. Probabil mai e un alt reper turistic prin zonă, dar n-am timp și nici energie să-l descopăr.

Mă uit la lista mea, încercând să văd ce altceva mai e deschis la ora asta. Mi-e foame, dar nu vreau să mă întorc la hotel. *Night Market?* Sună bine. Poate găsesc ceva bun de mâncat. Selectez destinația în aplicație și aștept un taxi. Minutele trec, dar nimeni nu răspunde. Un mesaj scurt mă întreabă dacă mai vreau să aștept. „*Logic că aștept! Ce*

altceva să fac, singură într-o parcare pustie, la marginea orașului?” Piața e la 8 kilometri, hotelul meu la 11. Și să vreau să o iau pe jos, nu pot, nu am atâta energie să parcurg toți acei kilometri. Dau o altă comandă. Într-un final, cineva răspunde și-mi preia cursa. Mă simțeam deja disperată și epuizată, dar cel puțin voi ajunge undeva.

Taxiul sosește și mă urc rapid. Motocicleta scoate un zgomot infernal. „*Sper să ajungem cu bine,*” îmi zic în gând, strângându-mă în spatele taximetristului. Sunetul motorului e atât de intens, de parcă motocicleta ar fi fost „tunată”. Tipul pare atât de stăpân pe situație, încât cred că s-ar descurca în orice situație extremă. Ne poartă pe străduțe înguste, pe lângă niște canale care mi se par desprinse din altă poveste. Dar e un as al condusului, un copil care s-a născut cu motorul în sânge. În sfârșit, simt că ziua mea prinde din nou contur, chiar dacă finalul ei mă găsește extenuată.

După vreo 35 de minute de navigat printr-un trafic infernal, traversând probabil jumătate de oraș, ajungem într-o intersecție aglomerată. Șoferul îmi face semn către stânga. „— Acolo e Night Market,” îmi spune. Serios? Am nevoie de câteva secunde bune doar să mă dezmeticesc și să privesc – nu prea înțeleg dacă e un vis sau e chiar realitate. În jurul nostru, mulțimea și claxoanele formează o simfonie nebunească. Este ora 19:19 și noaptea a pus deja stăpânire pe oraș. Toate luminile Universului par să fie aprinse. Clar, mă simt teleportată într-o altă galaxie, una în care forfota, zgomotul și agitația sunt la ele acasă.

Motocicletele se strecoară abil printre oameni, iar claxoanele par că fac parte din aerul de seară – toate creând o atmosferă care pulsa de viață. Mă simt prinsă într-un miraj urban. „*Unde m-ai adus, puștiule?”* îmi spun și râd de propriile gânduri. De ce mă mai minunez? Țasta e Vietnamul.

Night Market e o piață imensă în aer liber, cu tarabe strălucitoare și oameni înghesuiți peste tot. Aici, parcă abia găsești spațiu să respiri, darămite să treci. Simplul gând de a te strecura prin mulțimea compactă te face să respiri mai rapid. Iar restaurantele mici, cu scaune înghesuite pe trotuare, abia dacă lasă loc de trecere.

Piața se află în mijlocul unui „castron”, înconjurată de dealuri presărate cu clădiri de tot felul: case, hoteluri, magazine, într-un amalgam arhitectural completat de un covor de lumini strălucitoare. Oriunde privești, vezi doar scânteii incandescente de culoare.

Cobor în cele din urmă din taxi și, învăluită de zumzetul pieței, mă întreb: „*Ce caut eu în toată agitația asta? Unde să mă duc?*” Zumzetul constant al pieței îmi amplifică sentimentul de pierdere. Ai fost vreodată prins în mijlocul unei mulțimi, neștiind încotro să mergi? Așa mă simt... „*Sunt pierdută!*” îmi șoptesc, încercând să-mi găsesc calea printre tarabe și oameni.

Stomacul începe să-mi amintească de ce am venit aici. Ah, mâncarea! Mirosurile delicioase – de la grătare la fructe proaspete – îmi învăluie simțurile. Dar aglomerația e sufocantă, sunt oameni care încearcă să-mi vândă orice, de la suveniruri la gustări, iar motocicletele claxonează continuu, de parcă vor să-și croiască un drum prin învălmășeala umană. Totul e un amestec de muzică și culoare, fiecare tarabă având propriul ritm, de parcă un DJ nebun schimbă piesele la fiecare câteva secunde.

Totul pare magic, dar în același timp hipnotic. Mă simt ca și cum aș fi intrat într-un labirint uriaș, din care nu știu cum sau când voi ieși. Comercianții trag de mine, fiecare încercând să-mi vândă altceva. Într-un fel, îi înțeleg – e ca în junglă: câștigă cel care e mai puternic, mai convingător, mai insistent. Încerc să fac un video, dar imediat sunt abordată în câteva

locuri: „— Trebuie să cumperi ceva dacă vrei să filmezi,” îmi strigă un bărbat, din cealaltă parte a tarabei improvizate. Zâmbesc forțat și plec mai departe. „*Aceștia sunt nebuni dacă cred asta,*” îmi spun în gând. „*Eu sunt prințesa aici, nu ei.*” Dar mă joc cu ideea. Poate chiar sunt.

Mă las purtată de fluxul pieței, fiecare masă încărcată cu de toate fiind o poveste în sine. Munți de fructe sunt aliniați perfect: căpșuni roșii, parcă scoși din reviste de modă, zemoase mure mari, ordonate cu strictețe militară. Chiar văd câțiva vânzători cu cireșe, dar nu îndrăznesc să întreb prețul. Merg mai departe, pierdută în gânduri.

Un tip mă invită să încerc grătarele lui. Îi zâmbesc și dau din cap că nu. Continuăm jocul nostru de-a „clientul fugar”, de parcă face parte dintr-un dans al pieței. Totuși, simt că am nevoie urgentă de o baie și încep să caut una. Revin în apropierea terasei tipului și îl întreb unde găsesc toaleta. Îmi indică direcția cu un zâmbet mulțumit. După ce ies, mă abordează din nou, insistent.

„— Trebuie să încerci grătarele mele!” îmi spune cu mândrie. Simt că n-o să scap de el prea ușor, așa că mă decid să încerc. Până la urmă, trebuia să mănânc oricum.

Iau meniul din mâna lui și văd că au pește. „*Bun, hai să testez unul,*” îmi zic. Tipul e super încântat, de parcă ar fi câștigat la loterie. Își îndreaptă spatele, îmi face cu ochiul și mă invită să-l urmez, mândru ca un cocoș. Eu, docilă, dar amuzată, merg după el ca o găină zâmbitoare, gândindu-mă la cât de comică e toată scena.

Mă duce la o masă în spatele restaurantului, lângă o bucătărie improvizată. Rafturile cu sticle de băuturi mă separă de zona de gătit, de unde răzbat mirosuri ademenitoare și zgomotul vesel al bucătarilor. E un haos organizat, fiecare vorbind pe limba lui, gesticulând energic. Comand peștele și o apă plată rece și butonez telefonul în așteptarea mâncării.

Arunc câteva priviri pe sub ochelari la mesele din jur. Curiozitatea mă face să studiez ce mănâncă ceilalți, cum sunt îmbrăcați, cum socializează. E interesant să observ toate astea, mă simt ca un spectator al vieții lor de zi cu zi.

Dar nu sunt singura care observă. Și eu sunt studiată cu atenție. O blondă singură într-un restaurant de localnici? Hehe... Curiozitatea lor e palpabilă, dar nu mă deranjează. E firesc. Nu mă simt jenată, ci mai degrabă amuzată de schimbul de roluri.

Peștele ajunge și arată de parcă ar fi fost pictat pentru o reclamă. E decorat cu alune caramelizate, arată incredibil și gustul e pe măsură. Îmi vine să trimit poza, doar ca să mă laud. „– Uite ce pap eu...” scriu și trimit către Mone faimosul pește, super arătos. Îmi răspunde instant:

„– Parcă ziceai că nu găsești pește...”

„– Păi nu vezi unde sunt?”

„– Nu... Unde?”

„– Sunt în Da Lat, la Night Market. Orașul ăsta e de-a dreptul magic. Și eu stau doar două zile aici... mă omoară gândul ăsta!”

„– Hmmm, deci chiar e așa fain?”

„– Da! E incredibil! Aș putea rămâne aici pentru totdeauna!”

„– Mamă... peștele cum e? E bun?”

„– Delicios! Am avut o zi senzațională! Greu de crezut cât de vibrant poate fi acest oraș!”

„– Bravo!”

Cu burta plină mă simt mai bine. Nu mă mai las ademenită de mirosuri, dar căpșunii aceia... clar trebuie să încerc câțiva.

După ce termin discuția, plătesc și ies înapoi în agitația pieței. Mă opresc la o tarabă, studiez prețurile și, în cele din urmă, cumpăr un pahar mic. Nu sunt mulți căpșuni înăuntru,

dar sunt proaspăt spălați și tăiați. Îi savurez chiar acolo, privind trecătorii. N-au gustul dulce și delicios la care mă așteptam, dar mă bucur de moment. Mă mai învârt puțin prin piață, doar de dragul de a vedea totul. Flăcările din tălpi mă trădează, sunt complet extenuată. Simt că nu mai pot să fac nici măcar un pas.

Reușesc cu greu să mă întorc în zona unde am fost lăsată la venire, încercând să dau un reper cât de cât clar pentru taxi. Dau o nouă comandă în aplicație, să mă ducă la hotel. Totuși, taximetristul nu reușește să mă localizeze și mă sună. „– Unde ești?” mă întreabă nerăbdător. „– La intrare...” îi răspund, dar îmi dau seama că nu există nicio „intrare” clară aici, în mulțimea dezordonată din jurul meu. „– Care intrare?” continuă el. Ezit câteva secunde. Cum să-i explic?

Îi trimit o poză cu locația exactă – un stâlp de lângă mine, singurul reper pe care îl am. Nici măcar nu e cine știe ce, dar nu am altceva la îndemână. Mă gândesc că o blondă cu o geacă colorată nu e chiar ușor de ratat în mulțimea asta. Îi trimit și o poză cu mine. După câteva minute, apare și mă recunoaște rapid. Urc pe motocicletă în spatele lui și ne îndreptăm încet spre hotel, navigând prin aceeași mare de vehicule: mașini, autobuze, motociclete, oameni, cărucioare, claxoane și lumini care par că se topesc într-un peisaj supraréalist.

Noaptea în Da Lat e o explozie de culori. Orașul parcă vibrează sub milioane de becuri și reflectoare, care aprind fiecare colț întunecat. Totul e un caleidoscop orbitor, o magie electrică. Mă întreb în treacăt: „*Când se vor termina resursele Pământului, ce vom face cu toate astea?*” și zâmbesc amar la propria mea divagație. Gândul mă poartă brusc către o altă amintire, la un Crăciun în BM când primarul a decis să nu aprindă luminile de sărbători, în numele economiei de energie. „*Serios?*” îmi spun, zâmbind în sinea mea. E uimitor

cum un simplu gând te poate catapulta într-un alt timp, într-o altă realitate, într-un colț uitat al minții tale. E ca și cum amintirile stau pitite, gata să sară de după colț la cel mai mic semn.

Mă bucur că am ajuns întreagă la destinație, la cât de nebunesc a condus tipul motocicletă. „*Oare o fi băut ceva înainte?*” Hmmm... Încearcă să facă niște glume, dar din felul în care se exprimă în engleză, parcă vorbește chineză. Nu mă obosesc să-l ascult, sunt prea obosită. E târziu, iar corpul meu e complet epuizat după o zi în care am turat toate motoarele la maximum. Mă gândesc că poate ar trebui să învăț să-mi dozez energia mai bine. Ori o ard pe toată deodată, ori cad în extrema cealaltă și nu mai pot. E clar – trebuie să învăț să mă echilibrez.

După un duș fierbinte care mă readuce puțin la viață, mă întind în pat. Nu mai simt frigul de ieri, probabil adrenalina zilei e încă la cote înalte. Pornesc Netflixul și încerc să continui serialul *Dahmer*, dar mintea mea nu poate procesa nimic. Oprind filmul, îmi dau seama că nu mai am energie să gândesc la un scenariu complicat. Așa că mă refugiez în social media pentru câteva minute.

Adorm târziu, învăluită de gânduri și senzații, pregătită pentru o altă zi de descoperiri.

„Călătoriile sunt investiții în suflet, care ne aduc dividende pe viață.” – Autor anonim

Capitolul 27

15 Iulie 2023, sâmbătă

„Lecții de sub ploaie”

Dimineața abia mă ridic din pat. Simt cum tălpile mele calcă pe ace invizibile. Ah, durerea! Fiecare pas îmi amintește de kilometrii pe care i-am parcurs ieri. Îmi fac ritualul zilnic, încercând să nu mă gândesc prea mult la disconfort. Nu am timp de văicăreli azi.

Deschid larg geamul și privesc „tabloul” care se desfășoară în fața mea. Priveliștea mă umple de o liniște blândă și îmi aduce zâmbetul pe buze. E magic să vezi orașul scăldat în lumina blândă a zorilor, ca un tablou pictat doar pentru mine.

Reușesc să ies din hotel pe la 10:00, cu pași mai lenți decât de obicei și mă îndrept direct către cafeneaua de ieri. Băieții mă privesc cu un zâmbet larg când mă văd intrând, de parcă m-au așteptat toată dimineața. Comand un cappuccino și un shake de coacăze – simt că am nevoie de energie. Bonus, primesc o ceșcuță de ceai din partea casei, care miroase a iasomie. E delicios și mă încălzește pe loc.

Mă relaxez, în timp ce îmi butonez telefonul. Ignor privirile discrete ce se îtesc răzleț din spatele teighelei și a aparatului de cafea. Parcă ar vrea să mă întrebe ceva, dar nu îndrăznesc. Mai bine așa, sunt într-o stare de semi lenevie la ora asta și nu am chef de conversații.

Primesc un mesaj:

„– Unde ești? Ce poze frumoase ai pus pe story, tocmai le-am văzut. Florile astea sunt minunate, unice.”

„– Da, Trangg, sunt în Da Lat. E Fresh Garden în postarea aia.”

„– Da Lat are o mulțime de flori, așa-i? Ți place acolo? Este numit *orașul florilor* în Vietnam. Când te întorci în România, îmi poți trimite câteva poze?”

„– Desigur.”

„– Spune-mi ceva faimos din țara ta, te rog.”

„– La fel ca Vietnamul, România are multe locuri frumoase și atracții turistice renumite. Avem munți, râuri... chiar și castele.”

„– Castele? Pot să le văd?”

„– Desigur, doar așteaptă puțin...”

„– Ai fost vreodată acolo?”

„– Da, am fost de câteva ori, însă a trecut mult timp de atunci.”

„– Sunt foarte vechi?”

„– Da, sunt castele vechi, transformate în muzee. Mii de turiști le vizitează anual. Poți căuta pe Google, vei găsi multe detalii și le poți traduce în limba ta.”

„– Cheltui mulți bani să călătorești prin Asia acum?”

„– Da, destul de mulți.”

Oftez gândindu-mă la bani. Am depășit deja bugetul la care mă gândisem și, dacă o țin tot așa, călătoria mea se va termina mai repede decât mi-aș dori. E o lecție importantă despre gestionarea resurselor, despre cum să călătorești pe termen lung fără să te lași înfrânt de cheltuieli. Adevărații călători nu sunt cei care se aruncă în lux, ci cei care știu cum să supraviețuiască, să facă alegeri inteligente. „*Cu bani, poți orice,*” îmi spun, „*dar ce faci când nu-i mai ai? Oare o să rezist fără să muncesc?*” Un gând ce-mi aduce o stare de neliniște. Am făcut un pact cu mine să nu mă întorc la vechea viață, să trăiesc fără muncă. Am muncit suficient în avans pentru toată existența asta, nu? Timpul va decide dacă am avut dreptate.

Îmi beau cafeaua, achit și chem un taxi. Mă îndrept spre prima destinație de azi: o pagodă despre care nu știu

prea multe, doar că e pe lista de vizitat. Minte mi-e însă în altă parte, învârtind tot felul de idei despre cum aș putea să câștig bani fără să muncesc. Fantezii, poate.

Când ajung, mă întâmpină o imagine dezolantă. Pagoda pare destul de neîngrijită, iar câteva femei încearcă să facă curat, dar eforturile lor par zadarnice. Totul e gri, neprimitor și mă întreb ce caut aici de fapt. Brusc, începe și ploaia, picături reci care îmi lovesc fața. Mi se face frig și parcă toată energia mea dispare. Poate ar fi mai bine să mă întorc la hotel. Nu știu nici eu de ce mă simt așa dezamăgită și lipsită de chef.

Mă așez pe o bordură, în fața pagodei și răsucesc gândurile în cap. *„Am venit până în Da Lat ca să stau la hotel?”* mă întreb ironic. Rațiunea mă împinge să nu cedez și să încerc totuși să mă îndrept spre următoarea destinație, *Flower Garden*. Poate plimbarea prin grădinile de flori îmi va aduce energia de care am atâta nevoie.

Chem un taxi și în câteva minute sunt în parc. Aici nu plouă, e doar o liniște plăcută așternută peste tot. Mă plimb încet pe aleile pietruite, admir florile și apa lacului liniștit. Însă gândurile mele nu stau locului. Mă gândesc dacă acest oraș are vreun mall, pentru că în România, când plouă, toată lumea se duce la mall. Oare de ce compar totul cu România?

Stropii de ploaie mă scot din visare. Sunt mai puternici, de data asta. Mă adăpostesc la o terasă și, cum nu pot sta fără să comand nimic, îmi iau un ceai fierbinte. Tremur și nu știu dacă e de la ploaie sau de la lipsa acută de energie.

Ca să uit de frig, intru live pe TikTok, dintr-un impuls pe care nu-l înțeleg. Oamenii încep să pună întrebări, dar simt că mă irită intruziunile lor. *„De ce nu pot face live-uri liniștite?”* mă întreb. Mi-e frig, mi-e somn, mi-e dor de căldura verii. *„Am venit la munte să îngheț ca o curcă beată?”*

Ploaia continuă să bată fără oprire. Sunt singura clientă la terasa asta, iar fata care mi-a adus ceaiul se joacă pe telefon. Simt cum frigul îmi pătrunde până-n oase și realizez că ziua de azi nu-mi mai poate aduce nimic bun. Chem un taxi, de data asta o mașină. E mai scump, dar nu am de ales, sunt complet udă și înghețată. Stau zgribulită sub un copac până când mașina ajunge și mă urc în ea cu ușurare.

Când ajung la hotel, băiatul de la recepție mă întâmpină cu vestea că mi-a găsit bilet pentru Ho Chi Minh. Măine dimineață, la ora 6.00, trebuie să fiu în hol, pentru pick-up. Un mic succes în mijlocul unei zile complicate. Vreau doar să mă schimb, așa că îl las pe băiat să-și termine povestea și urc rapid în camera mea. Hainele ude și frigul mi-au pătruns până la piele. Fac un duș fierbinte și înghit un Nurofen, dar frisoanele continuă. Tot corpul îmi tremură, într-un mod ciudat și incontrollabil și sper să nu mă îmbolnăvesc. La ora 15.00 sunt deja în pat, învelită până la gât, în Asia, într-o țară caldă, dar cu o vreme complet nepotrivită pentru mine.

Îmi vine în minte un pahar de vin fierț și parcă-i simt deja aroma îmbătătoare de scorțișoară, dar las gândul deoparte. Realizez că unele locuri, oricât de frumoase, nu sunt destinate oricui. Încă o lecție.

Mă uit la un film până mi se face foame. Comand mâncare prin aplicația Grab, fiindcă ploaia neîncetată de afară nu-mi lasă nicio șansă să mai ies azi. Mă simt captivă a acestui hotel, dar n-am alte variante. Mănânc doar atât cât să-mi potolesc senzația de gol din stomac, dar fiecare înghițitură mă face să mă înfior – e atât de picantă! Simt din nou frisoane și mă întreb dacă sunt de la frig, de la condimentul puternic sau poate de la ambele.

Primesc mesaj de la Mone, parcă simțindu-mi slăbiciunile:

„– Ce face Yda oare?”

„– Hey... sunt în pat.”

„– Păi la 19.00?”

„– Da, pe la 15.00 am ajuns în camera mea. Ploaia și frigul m-au alungat. Am ajuns udă learcă și m-am aruncat direct sub dușul fierbinte. Acum sunt sub pătură, la căldură.”

„– Ok.”

„– Dar am o noutate. Măine mă întâlnesc cu o tipă în Ho Chi Minh și mergem la dansuri. Abia aștept să cunosc lume nouă.”

Seara trece liniștit, îmi fac bagajele și aștept cu nerăbdare plecarea spre o nouă destinație. *„Nu am venit în Asia să-mi fie frig!”* îmi trece prin cap și brusc îmi amintesc de un tip din El Nido care se plângea că nu a venit în Palawan pentru ploaie. La vremea respectivă am râs de el, dar acum îl înțeleg perfect. Nu toate locurile sunt menite să ni se potrivească.

Pe la 23:00, vecinii de cameră decid că e momentul ideal pentru karaoke. O țin așa până după ora 2:00, iar vocile lor pițigăiate îmi zgârie timpanele. Îmi pun perna pe cap și mă resemnez – nu am alte opțiuni. Dacă sunt băuți, nu vreau să mă cert cu ei. Oricum, nu sunt atât de gălăgioși ca în alte locuri în care am stat.

Îmi spun că așa-i viața de călător și închid ochii, așteptând liniștea care să-mi aducă somnul.

„Viața este un echilibru între a te agăța de control și a renunța la el, știind că haosul poate fi locul unde îți găsești liniștea.” – Eckhart Tolle

Capitolul 28

16 iulie 2023, duminică

„Conexiuni neașteptate în Ho Chi Minh”

Reușesc să dorm vreo trei ore. Gândul că mă așteaptă noi aventuri mă trezește ca un val proaspăt, dându-mi o energie neobișnuită, deși simt încă greutatea somnului insuficient. Cobor la recepție la 5:55, cu trupul obosit, dar mintea ageră. Aștept o vreme, urmărind cum ploaia se așterne peste străzile întunecate.

Recepționarul îmi întinde o pelerină lungă și largă, spunându-mi că trebuie să ies la strada principală. „– Minivanul n-are să intre pe străduța asta îngustă,” îmi spune el. O îmbrac peste rucsac, îmi strâng gluga în jurul feței și mă afund în ploaie, lăsând frigul să-mi pătrundă până în oase. Umezeala asta pare vie, se strecoară prin fiecare centimetru de material, ca o ființă nevăzută care îmi apasă pielea.

„Oare aș putea trăi aici?” Gândul apare brusc, dar răspunsul e clar – categoric NU. Acum două zile eram convinsă că da, dar durerea musculară care mă bântuie și senzația de frig continuu îmi spun altceva. Simt fiecare mușchi încordat, ca și cum aș fi alergat ore în șir, fără oprire. Umezeala mă îmbrățișează cu brațe reci și grele. Mintea mi-e încețoșată. Până și gândurile îmi par amorțite.

Ajung în parcare mare de la Futa Bus, achit biletul unui ofițer cu ochi tulburi, vizibil obosit și el, apoi mă îndrept spre autobuz. Mă așez pe locul meu, B03, chiar în față. Apreciez punctualitatea: 7:00 fix. Îmi pun căștile și mă las învăluită de căldura autobuzului, o mângâiere binevenită după ploaia nemiloasă. Opresc aerul condiționat, savurând liniștea. Dar, la scurt timp, observ ceva ciudat – nu am conexiune la internet. Încerc din nou, repornind telefonul de

câteva ori, dar fără succes. Serios? Chiar acum? Râd amar în sinea mea. Nu am ce face... cel puțin, nu deocamdată.

Sunt singura turistă străină într-un autobuz plin de vietnamezi. Drumul până în Ho Chi Minh e lung, iar fără internet, mintea începe să mi se agite. Gândurile se ridică în valuri, unul după altul, asaltându-mă: „*Cum iau un taxi fără aplicație? Unde mă va lăsa autobuzul? Cum dau de Trang?*” Realizez că nici măcar n-am apucat să o anunț că ajung. Fiecare întrebare aduce o tensiune nouă, strângându-mi pieptul ca o gheară invizibilă.

Mă simțeam pierdută, complet dezrădăcinată, ca o frunză uscată purtată de vânt în direcții necunoscute. Totul îmi părea străin, de neînțeles. Aș fi vrut să dorm, să evadez din iureșul gândurilor, dar ele continuau să se ciocnească haotic, ca valurile ce se izbesc neînduplecat de țărm. O panică rece mi-a cuprins mintea, ca o pânză subțire care se întinde treptat, sufocând fiecare colț de rațiune. „*E sfârșitul lumii fără internet?*” Nu pot să opresc frământările. Mă urmăresc constant, ca un nor întunecat ce refuză să se risipească.

Îmi fuge gândul, din nou, la Trang. Îmi trece prin minte s-o contactez cumva, dar cum să fac asta dacă nici măcar nu știu la ce oră voi ajunge? Îmi zic să mai aștept, să nu o stresez inutil. În momentul ăsta, mă simt asediată: gânduri, emoții, temeri – toate lovesc în același timp. Mintea mea devine un câmp de bătalie. Știu că într-un fel sau altul voi găsi o soluție, dar acum mă simt prinsă în acest vârtej. Îmi vine să-mi dau două palme, să mă scutur, să revin la mine înșămi. Dar mi-e milă de fața mea frumoasă. Zâmbesc amar, încercând să mă adun.

După aproape opt ore sfâșietoare, ajungem în Ho Chi Minh. Cobor din autobuz, îmi iau bagajul din cală și mă îndrept spre o băncuță. Înghesui laptopul în rucsacul deja plin,

simțindu-i greutatea în mâini. „Ce fac acum?” Încerc să găsesc un Wi-Fi din zonă, dar fără succes.

Întreb un taximetrist, iar el îmi oferă hotspot-ul său. Mă conectez rapid și intru pe aplicația Grab. Când văd distanța de 23 de kilometri până la hotel și tariful de 357.000 dong (aproximativ 72 lei), parcă mi se oprește respirația. Serios? Îmi cade fața. Fără alte soluții la îndemână, accept. Plouă și trebuie să ajung la hotel. Iar taximetristul stă în coasta mea ca o umbră, așteptând răspunsul meu.

În taxi, îmi dau seama cât de nepăsătoare am fost când am luat biletul spre Ho Chi Minh. Nu m-am gândit unde mă va lăsa autobuzul, nici măcar nu mi-a trecut prin cap vreo secundă să întreb așa ceva. „*Nepăsarea se plătește, Yda. Data viitoare, fii mai atentă la detalii.*”

Pe drum, îi scriu lui Trang, în sfârșit:

„– Hey, Trang.”

„– Hey, Yda. Ce faci?”

„– Sunt în taxi acum, mă îndrept către hotel... în Ho Chi Minh. Sunt bine.”

„– Sawa mi-a scris ieri că mă vei contacta.”

„– Da. Scuze... Am rămas azi fără internet și n-am putut să te anunț mai devreme. Știi cum rezolv să am internet din nou?”

„– Nu știu, dar putem întreba. Te ajut mai târziu, când ajungi. Folosești cumva internetul taximetristului?”

„– Da, exact. Ne putem întâlni la 15:30 la hotelul meu? Nu cunosc orașul. Aici e adresa...”

„– Da. Amory Apartments?”

„– Exact, am rezervat 3 nopți acolo. Ne vedem la recepție pe la 15:30.”

Într-un final, totul se rezolvă. Deși am plătit 270.000 dong (54 lei) pe autobuzul de la Da Lat la Ho Chi Minh și 357.000 dong (72 lei) pentru taxiul până la hotel, am ajuns în

siguranță. „Cu bani rezolvi orice – dar lecțiile astea costă întotdeauna mai mult decât ar trebui,” mă gândesc, supărată pe inconștiența mea. E o lecție repetată, o reamintire că trebuie să fiu mai atentă la detalii. Noroc cu internetul șoferului – am putut povesti cu cineva pe drum. Asta e partea haioasă a poveștii – măcar am avut cu cine să împart aventura!

„– Gata. Am rezolvat cu Trang. Mă așteaptă la 15:30.”

„– Super. Ce aventură nebună! Autobuzul te-a lăsat la 23 de kilometri de District 1? Plouă și n-ai internet...” îmi scrie Sawa după ce m-am plâns un pic de situația mea...

„– Da, o experiență în adevăratul sens al cuvântului. Noroc cu taximetristul, altfel... cine știe.” Răspund zâmbind, în timp ce privesc pe fereastra aburită. Mă gândesc la cât de ușor a fost să mă las copleșită de disconfort și incertitudine, dar și la cât de rapid se rezolvă lucrurile atunci când te relaxezi și le lași să curgă.

„– E scump internetul acolo?” continuă Sawa, parcă dorind să mai stoarcă un detaliu din ziua mea agitată.

„– Nu, dar nah, o să văd. Trang a zis că mă ajută să rezolv asta când ne întâlnim.” Mă simt din nou recunoscătoare că ea este acolo pentru mine, deși nu ne cunoaștem. Prietenii apar uneori din cele mai neașteptate locuri, iar Trang a apărut exact când aveam nevoie.

„– E foarte de treabă Trang. Abia aștept să aud cum decurge întâlnirea voastră,” îmi scrie Sawa, parcă intuindu-mi gândirile.

„– Și eu! Încă nu-mi vine să cred prin ce am trecut azi,” scriu repede, înainte de a-i răspunde șoferului, care mă întreba curios din ce țară provin.

Mă las pe spate în scaun, în mașina confortabilă, reflectând la tot ce s-a întâmplat. Zilele acestea mi-au amintit cât de repede se pot schimba perspectivele noastre. Am început ziua îngrijorată și stresată, simțindu-mă pierdută într-

o lume străină, fără niciun reper. Dar am ajuns să mă conectez la oameni noi, să găsesc alinare și chiar o formă de bucurie simplă – cuvinte spuse din suflet.

„– Ne mai auzim după întâlnirea cu Trang, Sawa. Cine știe ce alte aventuri mă așteaptă aici.”

Închid mesajul și privesc afară, la ploaia continuă. Un sentiment de pace neașteptată mă cuprinde. Indonezia se conturează la orizont, dar, într-un mod ciudat, simt că Ho Chi Minh va rămâne și el parte din povestea mea, la fel ca alte locuri din Vietnam.

Ho Chi Minh City – Amory Apartments, Vietnam

Mașina mă lasă în fața clădirii cu un sunet ușor de motor. În cinci minute, cheile camerei erau deja în mâinile mele. Urc cu liftul la etajul trei, iar când deschid ușa, un miros greu, stătut, de aer închis, mă izbește ca un val. Într-o secundă, apăs telecomanda aerului condiționat și trag draperia, dar ce să văd? Peretele murdar și negru al unei clădiri înghesuite lângă un gang strâmt. O priveliște care te înecă mai degrabă decât să te inspire. Trag draperia la loc, înghițind cu greu dezamăgirea.

Camera era mică, cu două paturi simple și un dulap uriaș care parcă m-ar fi privit cu indiferență. O comodă cu oglinda murdară și o mini bucătărie completau peisajul. Totul părea neglijat, dar n-am timp să mă opresc asupra detaliilor. Mă grăbesc spre duș, simțind cum fiecare picătură de apă îmi curăță nu doar pielea, ci și toată tensiunea acumulată în acele opt ore de drum.

La 15:35 cobor în hol, unde Trang mă aștepta. Zâmbea cu căldura unei prietene vechi, deși nu ne mai văzusem niciodată. Mă îmbrățișează de parcă am fi împărțit deja povești nesfârșite și o viață întreagă trăită împreună. Mi-am luat un moment să o privesc cu adevărat: o brunetă

atrăgătoare, pe la 33 de ani, cu un zâmbet blând, dar care purta o expresie ce părea să ascundă povești nespuse.

„Ce ciudat,” mă gândesc. „Acum trei zile nici nu știam de existența ei, iar acum simt că am revenit la o prietenă din copilărie.”

Mergem împreună să rezolvăm problema internetului, dar, în final, facem reîncărcarea direct pe telefonul ei. N-am înțeles prea bine ce mi-a explicat, dar îi achit 100.000 dong (20 lei). Important e că am din nou internet și simt o ușurare neașteptată de mare. De parcă tot controlul asupra lumii mele s-a restabilit. Cum pot să fiu atât de dependentă de ceva atât de banal? Îmi dau seama cât de neajutorată m-am simțit fără internet, un sentiment aproape sufocant. Cum am rezistat opt ore fără niciun reper? O eternitate de gânduri inutile și câtă energie risipită aiurea. Cu problemele logistice rezolvate, pornim vesele spre parc pentru prima mea sesiune de dans în Vietnam.

Au trecut trei zile de când n-am scris nimic. Mă pregătesc să plec spre aeroport, iar gândul că în curând voi fi pe pământ indonezian îmi face inima să bată mai repede. „Indonezia, în sfârșit!” îmi spun în sinea mea. Totuși, o teamă vagă, ca o umbră în colțul minții, mă face să glumesc: „Doar să nu cadă avionul în ocean acum.” Dar să revin la duminică...

Am fost în parc cu Trang, la sesiunea de dans. Acolo i-am cunoscut pe Darren și Queen, instructorii noștri. Darren, înalt și slab, se mișca precum o adiere – precis, dar fluid, de parcă fiecare bătaie a muzicii îi dicta direcția. Queen, cu părul strâns și pielea creolă, emana o energie magnetică. Când vorbeau, accentul lor trăda faptul că au fost plecați de mult timp din Vietnam, iar asta le dădea un aer de mister. Mă fascinau.

Mai târziu, parcul s-a umplut de alți tineri: un băiat creț cu un aer de călător, o fată blondă cu pielea albă ca laptele și câțiva vietnamezi din oraș. Nu reușesc să-i observ pe toți – atenția mea rămâne lipită de Darren și mișcările lui, de parcă dansul era acum un secret pe care încercam să-l descifrez. Însă trupul meu rigid, ca o scândură, mă trădează. Mă simt stângace, de parcă aș fi învățat să merg din nou.

Am început cu afro cuban, am trecut la rumba, apoi la rueda. Fiecare pas era o provocare, o coregrafie necunoscută, dar captivantă. De fiecare dată când credeam că am prins ritmul, Darren îl schimba, provocându-mă să țin pasul. Și am acceptat provocarea, cu un zâmbet pe buze. Atmosfera din jurul nostru devenea un val care ne înghițea pe toți.

Norii grei se adunau deasupra noastră și în curând ploaia a început să cadă. La început, timidă, apoi tot mai hotărâtă, ca un dans al ei. Eram protejați sub o copertină, dar sunetele ploii se amestecau cu muzica și pașii noștri. Nu ne păsa. Ploaia devenise o parte din noi. Copiii vietnamezi se jucau în jur, alergând prin băltoace, râzând din toată inima. Mă opresc din dans, prinsă de veselia lor. Îmi scot telefonul și încep să-i filmez, bucurându-mă odată cu ei.

Era trecut de ora 18:00 și încă dansam. Simțeam timpul topindu-se, pierdut în ritmurile muzicii. Rueda devenea, cumva, un dans familiar, o evadare din propriile mele gânduri. Am dansat chiar și cu Andrea, tipul creț. „– Din Italia,” mi-a spus el, iar zâmbetul lui mi-a confirmat ce bănuiam. Pe la ora 19:00, Trang îmi spune că trebuie să plece, dar că pot rămâne cu gașca. Nu ezit. Queen îmi propune să mergem la masă, iar bucuria mă copleșește, ca și cum aș fi primit o acadea uriașă. Zâmbetul îmi rămâne agățat de buze, iar ceilalți mi-l întorc. Nu-mi vine să cred că, după o lună în care abia dacă

am vorbit cu cineva, am deja șase prieteni într-un oraș atât de mare și străin. E neașteptat și atât de plăcut.

Trang îmi lasă o umbrelă, iar drumul spre restaurant se scurge printre picăturile de ploaie, o simfonie discretă a serii. Restaurantul, o mică oază vibrantă pe o străduță aglomerată, ne aștepta, parcă. De îndată ce ne așezăm, primim meniurile, iar Queen îmi explică obiceiul lor de a comanda mai multe feluri și a împărți mâncarea. „*E duminica lor obișnuită, iar acum fac și eu parte din ea,*” mă gândesc, cu un zâmbet ascuns. Conversația se încinge rapid, cuvintele curg de parcă ar dansa în aer. Nu le înțeleg pe toate, dar nu contează. Zâmbetele, râsetele – astea sunt universale.

Îmi povestesc și eu un pic din aventura mea, iar Moon mă invită să merg marți la un party. Andrea, italianul, mă întreabă dacă vreau să merg și în seara asta, dar ezit. Oboseala mă apasă ca o pătură grea, iar în același timp, nu vreau să dau semnale greșite. Refuz politicos, iar glumele subtile încep să curgă la adresa noastră. Zâmbesc și le las să treacă, prefăcându-mă că nu înțeleg totul.

La final, împărțim nota de plată – 88.000 dong, doar vreo 18 lei de fiecare. Dacă aș fi fost singură, aș fi cheltuit mult mai mult. Mâncarea, însă... era de o iuțea infernală. Prima înghițitură mi-a aprins gura și, pentru o secundă, am simțit cum vulcanul din mine erupea, năvălind flăcări în toate direcțiile. Dar n-am renunțat. Eram flămândă, corpul meu avea nevoie de hrană după o zi întreagă de dans și nemâncat. Lacrimile îmi curgeau, obrazul îmi ardea, dar am continuat cu stoicism. Queen mă privește, îngrijorată, întrebând dacă sunt bine. Dau din cap afirmativ, deși pe dinăuntru simțeam că ard, că fiecare înghițitură mă transforma în dragonul propriilor emoții.

Plecăm de la restaurant pe la 21:30. Andrea îmi propune din nou să merg cu el la dans, dar oboseala și un

sentiment vag că ar putea fi o invitație cu dublu sens mă fac să-l refuz, zâmbind politicos. După câteva minute de discuții pe marginea străzii, își cheamă un taxi și pleacă. Îl urmăresc cum dispare în noapte și simt un amestec de eliberare și regret. Traversez cu greu strada, fiecare pas e ca o mică victorie în fața oboselei care îmi apasă corpul. Ajung în fața hotelului, dar mă opresc.

Îmi era poftă de ceva dulce. Ochii îmi cad pe un KFC din apropiere și, fără să stau pe gânduri, mă îndrept hotărâtă să-mi iau un cornet de înghețată. După explozia picantă de la restaurant, aveam nevoie de ceva rece care să-mi domolească focul din stomac. Prima înghițitură de înghețată e ca un balsam răcoros.

În cameră, fac un duș lung. Apa cade peste mine și simt cum fiecare picătură îmi relaxează mușchii încordați, ca și cum ar spăla nu doar oboseala, ci și micile nesiguranțe ale zilei. Mă întind în pat, dar somnul refuză să vină. Telefonul vibrează brusc – un mesaj de la Sawa. Parcă stătea la pândă, așteptând continuarea poveștilor mele.

„– Am dansat. Hehe!” îi scriu.

„– Da, te-am văzut deja pe Facebook. A postat Trang un clip.”

„– Da, doar că ea a plecat pe la 19:00. Eu am rămas cu gașca la masă.”

„– Ce tare! Cum a fost?”

„– Totul a fost superb! La 17:30 a început ploaia. Trebuia să terminăm, dar am mai dansat încă o oră. După trei ore de practică, n-am mai avut energie pentru party.”

„– Lasă, că e bine!” Cuvintele lui rămân în aer, lăsându-mă să reflectez asupra acestei zile. Îmi amintesc de familiaritatea întâlnirii cu Trang, de dansul frenetic al lui Darren, de privirile încurajatoare ale lui Queen și de râsetele strecurate printre farfuriile de la cină. „*Toate aceste momente*

au adăugat ceva în mine,” îmi trece prin minte. Poate că, în final, cea mai importantă lecție a zilei nu ține de costul unei călătorii sau de stresul de a nu avea internet, ci de modul în care momentele spontane îți aduc oameni noi care te schimbă, transformându-te în ceva ce nici nu știai că poți fi.

Sunt convinsă că mă voi întoarce aici, în Ho Chi Minh, la noii mei prieteni, care au apărut în viața mea ca niște mici stele călăuzitoare. Și poate că, data viitoare, voi fi mai puțin neliniștită și mai deschisă să las lucrurile să curgă de la sine. Călătoria nu înseamnă doar destinația. E despre oamenii care îți traversează drumul și felul în care, fără să-ți dai seama, ei devin parte din tine.

Sting lumina și închid ochii. E din nou 2:00 dimineața. Brusc, o durere ascuțită îmi taie stomacul, ca o lamă rece. Durerea vine în valuri, din ce în ce mai puternice, lăsându-mă fără aer. Mă ridic, iau un No-Spa, sperând că îmi va calma stomacul, dar simt cum durerea se întetește. *„De ce tocmai azi?”* mă întreb, șoptind în întuneric.

Mâncarea picantă din Vietnam părea să-și fi cerut tributul, iar acum, singură în camera mea, mă simt învinsă de un război pe care nu-l anticipasem.

Dar poate că și asta e o parte din călătorie: să accepți că nu poți controla totul, că uneori trebuie să lași valurile să te lovească și să speri că vei rezista până la următoarea răsuflare.

„În tăcerea mea am găsit răspunsurile pe care agitația le ascundea.” – Autor anonim

Capitolul 29

17 iulie 2023, luni

„În inima durerii”

Cu greu reușesc să adorm. Durerea îmi pulsează prin tot corpul, ca o mână invizibilă care mă strânge, iar spasmele devin din ce în ce mai greu de suportat. Noaptea mă prinde trează, lipită de cearșaf, ca și cum patul ar fi devenit o cușcă fără scăpare. Dintr-un colț al conștiinței, aud râsete. Ecourile lor se preling pe hol, ating pereții camerei mele și se amplifică, transformându-se în voci ale unei vieți care pare atât de îndepărtată. E ciudat cum viața altora continuă, nepăsătoare, în timp ce eu sunt prizoniera durerii mele.

Trecuse deja de ora 10:00 dimineața și știam că trebuia să mă ridic. „Trebuie,” îmi spun, dar vocea mea sună străină, ca venind de undeva din afară. Îmi simt trupul greoi, greața și frica parcă m-au înlănțuit de pat. Fiecare mișcare îmi amintește de fragilitatea mea, de limitele unui corp pe care îl crezusem invincibil.

Cu efort, mă ridic și intru sub duș. Apa nu e calmantă. E ca și cum fiecare picătură hrănește umbra care mă urmărește, strângându-mă tot mai tare. Mi se prelinge pe piele, rece și neiertătoare, dar nu poate atinge focul care arde în interior. Durerea nu e doar fizică. E ca un parazit ce se hrănește cu gândurile mele, făcându-mă să mă îndoiesc, să mă întreb dacă voi găsi vreodată puterea de a mă elibera.

Îmbrăcată, ies pe la amiază și mă îndrept spre același restaurant unde am mâncat cu colegii de dans. Lumina din interior pare ternă, iar aerul e atât de greu încât simt cum îmi apasă umerii. Mă simt de parcă aș păși prin apă, iar toată lumea din jurul meu se mișcă într-un ritm diferit, ca într-un vis febril la care eu nu am acces.

Comand o cafea cu gheață și clătite cu mango. Fiecare înghițitură devine un test al voinței mele. Cafeaua îmi atinge buzele, iar gustul dulce-amărui îmi pătrunde mintea înțețoșată. Pentru o clipă, mă simt aproape normală, ca și cum aș putea să mă agăț de această senzație și să mă trag înapoi la suprafață.

Dar nu mă simt deloc bine. Energia mea pare să se scurgă într-un abis invizibil, iar durerea revine în valuri – minute întregi de liniște falsă, urmate de izbucniri de chin care mă fac să mă chircesc, de parcă trupul mi-ar fi pe cale să se destrame. E ca și cum aș fi prinsă într-un travaliu nesfârșit, forțată să nasc durerea în forma ei cea mai pură.

Mă întreb dacă e doar rezultatul stresului de ieri. M-am consumat prea mult emoțional? Poate. Dar nici nu vreau să analizez. Gândurile nu fac decât să hrănească durerea, care se târăște înapoi în mine, ca o umbră întunecată ce mă sufocă. Și totuși, uneori dispare brusc, lăsând în urmă o liniște încordată, ca tăcerea grea de dinaintea unei furtuni.

Ziua trece greu, ca într-o transă. Încerc să dorm, dar somnul refuză să vină; mă târăsc prin zi, între așipituri scurte și mesaje de pe telefon. Manuscrisul de la agenție îmi stă în față, dar concentrarea mea e o umbră a ceea ce ar trebui să fie. Deși această carte trebuia să fie gata cu luni în urmă, acum abia pot să-mi focusez atenția. Nu-mi mai bat capul. Mi-a scris și Trang:

„– Hey, Yda, ce faci azi?”

Îmi vine greu să răspund. Vreau să-i zic: „*Nimic. Sunt prizonieră în propria mea durere,*” dar scriu altceva.

„– Hey, Trang. Uite, sunt în camera mea acum.”

„– Vrei să ne întâlnim mâine la prânz? Dacă nu ai altceva programat, desigur. Așa îmi pot aranja și eu programul să pot fi acolo la timp.”

„– Da, desigur, cu cea mai mare plăcere. Vii la party-ul ăsta de mâine seară? Mi-a trimis acum Moon mesaj.”

„– Nu, nu ajung la party, din păcate.”

„– Offf... De ce?”

„– De obicei am program seara, alteori merg mai repede la culcare pentru că diminețile am program de la 6:30 și trebuie să fiu odihnită.”

„– Ok.”

„– Dar voi fi fericită să ne vedem mâine la prânz.”

„– Da, desigur, cu mare plăcere. Eu voi merge la party cu Moon.”

„– Super. Știu un loc vegetarian foarte drăguț, acolo vom merge mâine să mâncăm.”

„– Pe la ce oră crezi că vei ajunge aici?”

„– Cred că pot fi acolo în jur de ora 12:30. Vin să te iau de la hotel și mergem împreună. Nu este chiar așa departe.”

„– Ok, perfect. Ne vedem mâine atunci.”

Restul zilei mi se scurge printre degete, timpul pare să-și piardă forma. Durerea e încă acolo, ascunsă sub vălul de pastile, dar o simt pâlpâind, ca un fir subțire de fum. Stomacul îmi e gol, iar foamea îmi dă târcoale, ca un lup înfometat. Clătita și cafeaua nu au fost suficiente, dar nu găsesc energia să mă ridic. Dincolo de fereastra camerei, orașul pulsează în viața lui proprie, în timp ce eu rămân suspendată în această stare de disconfort, ca și cum aș fi blocată într-un Univers paralel.

Mă gândesc să-i scriu italianului – poate o conversație m-ar scoate din pasa asta întunecată. Dar mâinile îmi sunt grele, de parcă refuză să se miște. Și totuși, aproape ca și cum gândurile mele ar fi atins o sfoară invizibilă, primesc un mesaj de la Andrea, la doar câteva minute distanță. Serios? Zâmbesc surprinsă, de parcă telepatia chiar ar funcționa. Mă

Întreabă dacă vreau să ieșim la masă. Mesajul lui vine ca un balsam, un fir subțire de lumină în această zi gri.

„– Sigur,” îi răspund imediat, iar în 40 de minute ne întâlnim în fața KFC-ului. Mă îmbrățișează când ne vedem, ca și cum ne-am ști de-o viață și, pentru o clipă, simt că greutatea corpului meu se disipă, că durerea devine mai puțin apăsătoare. „– Ce vrei să mănânci?” mă întreabă, iar eu zâmbesc, încercând să ascund oboseala.

„– Ahh, aș vrea să mănânc brânză,” glumesc, dar adevărul e că îmi doresc ceva familiar, ceva care să mă ancoreze în lumea pe care o cunoșteam. Brânza nu e doar o poftă, ci un fragment dintr-o viață în care trupul meu nu era o povară. Andrea zâmbește înțelegător: „– În Vietnam, brânza e rară și scumpă.” Rădem împreună, iar el îmi spune că o să mă ducă la locul lui preferat, unde mănâncă zilnic.

Comandăm pește cu orez, iar Andrea insistă să plătească. În schimb, eu îi ofer un cappuccino, un gest mic care îmi aduce aminte de zilele mai simple, când o ceașcă de cafea era tot ce aveam nevoie ca să mă simt în largul meu.

Discutam despre fumat și, în naivitatea mea, îl critic, uitând că unele obiceiuri ascund răni adânci. Andrea își aprinde o țigară, iar povestea lui continuă. Îl ascult, dar undeva în spatele cuvintelor, simt o tristețe abia mascată, ca o umbră care îl învăluie.

Pe măsură ce vorbește, simt cum mă scufund în tăcerea mea. Aș vrea să-i spun cât de pierdută mă simt, dar rămân agățată de povestea lui, folosind-o ca un scut împotriva propriei mele fragilități. Vocea lui îmi oferă un răgaz, o ancoră temporară într-un ocean de incertitudini.

Orele trec și el îmi povestește despre viața nouă din Vietnam, despre relația din Italia care l-a zdruncinat. E o poveste cunoscută, cu tristețea aceea universală pe care o aduc despărțirile. Spune că e fericit acum, că și-a găsit un rost

aici, dar când vorbește despre viitor, cuvintele îi tremură, ca și cum tristețea i s-ar strecura în glas.

Când îmi împărtășește durerea despărțirii, simt cum suferința lui se reflectă în mine, ca două oglinzi care își redau aceleași fisuri. Și totuși, în această conexiune, găsesc alinare. Poate că nu suntem niciodată cu adevărat singuri în suferința noastră. „Da,” îi spun în gând, *„toți avem o fantomă a iubirii care ne urmărește, chiar și atunci când credem că am închis ușa trecutului.”*

Mă întorc în cameră și mă simt puțin mai ușoară. Durerea e încă acolo, dar prezența lui Andrea a făcut-o mai suportabilă, ca și cum ar fi fost împărțită în două. Mai târziu, îi scriu lui Mone despre stomacul meu:

„– Nu știu ce să fac, încă mă doare.”

„– Mai ia un No-Spa.”

„– Mă enervează. Urăsc să fiu bolnavă.”

Durerea e un învățător crud. Îmi cere să mă opresc, să privesc în interior. În mijlocul suferinței, descopăr un spațiu în care durerea nu poate pătrunde, o liniște profundă în care mă regăsesc. Poate că acolo, în acel loc ascuns, voi găsi în cele din urmă eliberarea.

Târziu, mă las învăluită de un nou duș fierbinte, lăsând apa să-mi aline trupul obosit. Dorm pe burtă, sperând că astfel durerea se va stinge puțin și, în sfârșit, simt cum se retrage, asemenea unui inamic care își recunoaște înfrângerea temporară.

„Nu destinația contează, ci călătoria în sine.” – T.S. Eliot

Capitolul 30

18 iulie 2023, marți

„Între numere și destin”

Am lenevit toată dimineața în pat, învăluită într-un strat greu de oboseală și durere. Fiecare fibră a corpului meu părea să lupte împotriva mea, refuzând să-mi ofere un răgaz. Nici măcar să merg la baie nu simțeam nevoia. De parcă orice mișcare ar fi trădat fragilitatea care mă definea acum. Moon îmi trimisese pliante cu două tururi prin zonă, dar mi se părea imposibil să ies din cameră, cu atât mai puțin să mă plimb ore întregi. Aveam doar trei zile în Ho Chi Minh, dar în starea în care eram, fiecare zi părea o eternitate de oboseală și durere.

Eram un paradox viu: îmi doream să profit de aceste zile, dar tot ce voiam cu adevărat era să mă odihnesc și să-mi regăsesc echilibrul. Durerea de burtă refuza să plece, un companion tăcut care mă împiedica să mă bucur de orice. Ce ironie... să fiu aici, într-un loc plin de viață și de oportunități, dar să fiu prinsă în propria mea suferință.

Gândurile îmi erau un vârtej, o furtună de anxietăți și frământări. Mi-am amintit de party-ul promis cu Moon pentru diseară, dar mă simțeam prea lipsită de energie pentru a mă entuziasma. La amiază trebuia să mă întâlnesc cu Trang pentru prânz. Îmi doream această întâlnire, dar o parte din mine tânjea să rămână ascunsă între așternuturi, să evite orice formă de interacțiune.

Mă dau jos din pat cu greu, pe la ora 11:00. O noapte de treziri și spasme m-a lăsat într-o stare de zombie. Durerea era ciudată, parcă nu avea niciun tipar, niciun sens. Mă uit în oglindă și nu-mi place ce văd – oboseala îmi era scrisă pe față. Mă simțeam ca o umbră a ceea ce ar trebui să fiu. Încep încet ritualul de transformare, aplicând cremele și

pieptănându-mi părul ca pe un scut împotriva propriei mele slăbiciuni.

După discuțiile de aseară, era clar pentru mine că Andrea nu mai are chef de povești sau de vreo ieșire. Nu a spus-o direct, dar am simțit-o în tonul lui, în tăcerea dintre noi care devenise un zid invizibil. Alin, pe de altă parte, îmi trimisese din nou manuscrisul. Cine mai are răbdare să se uite a nu știu câta oară peste aceleași pagini? Îmi venea să-i răspund cât de mult m-au exasperat corecturile, dar știu că e datoria mea, că asta face parte din procesul scrierii, oricât de greu ar fi. Oricine crede că scrisul e simplu n-a stat niciodată față în față cu propriile îndoieli și nesiguranțe, cu repetarea obositoare a fiecărei fraze până când aceasta capătă un sens.

Gândurile îmi dansează prin stomac, contopindu-se cu durerea, ca și cum ar fi o parte din același cerc vicios care mă ține captivă. Mă întreb dacă nu cumva tot ceea ce simt – frustrarea, oboseala, senzația că orice încercare de a avansa se lovește de propriile bariere – s-a adunat într-un nod dureros care refuză să se desfacă. Poate că durerea nu e doar fizică, poate că e construită din toate aceste frământări, din distanțele pe care le simt față de ceilalți și față de mine însămi. „*Oare toate astea sunt adevărata cauză a suferinței mele?*” mă întreb, în timp ce simt cum o umbră de îndoială își face loc în mintea mea.

Trang apare la 12:30, punctuală și radiantă, într-o rochiță crem care îi dădea un aer de grație subtilă. Îi admir zâmbetul larg și energia, contrastând atât de mult cu starea mea letargică. Mă urc în spatele scuterului ei, iar vântul îmi flutură părul în timp ce ne strecurăm prin trafic. Mă agăț de ea nu doar pentru echilibru, ci și pentru o formă de stabilitate emoțională.

Ajungem la restaurantul vegetarian de care îmi vorbise cu o zi înainte. Comandă mâncare locală pentru

amândouă, dar stomacul meu se răzvrătește din nou. Mă lupt cu fiecare înghițitură, simțind că orice hrană mă înfruntă în loc să mă hrănească. Totuși, sunt surprinsă de mulțimea de oameni care mănâncă aici. Trang îmi explică, cu vocea ei blândă, că azi e prima zi din Luna Nouă a calendarului chinezesc, iar mulți mănâncă vegetarian în această zi, ca parte dintr-un ritual spiritual.

„*Un fel de post,*” mă gândesc, încercând să găsesc o asemănare cu tradițiile din cultura mea. Am rămas surprinsă de aglomerația din restaurant și abia dacă am găsit două locuri libere. O tăcere plăcută se lasă peste noi, dar în același timp simt cum propria mea minte nu poate să se relaxeze complet.

Când aude că n-am băut cafea astăzi, Trang îmi propune să mergem într-un alt loc drăguț, unde îmi face cunoștință cu proprietara. Comand o ciocolată caldă, încercând să evit cafeaua, deși tânjesc după energia pe care mi-ar oferi-o. Ciocolata caldă îmi alunecă pe gât ca o mângâiere blândă, dar durerea din stomac nu cedează complet. Trang își ia un iaurt cu fructe și începe să vorbească despre pasiunea ei pentru numerologie.

Are o voce calmă care îmi pătrunde în gânduri ca o muzică îndepărtată, iar fiecare cuvânt pe care îl spune se transformă într-un fir care încearcă să mă lege de momentul prezent. Îmi vorbește despre numerologie ca despre o știință sacră, una care oferă chei pentru a descifra destinul. Îmi povestește despre o fată al cărei an de naștere a fost schimbat, decalat intenționat de părinți. Îmi prinde atenția imediat – e ceva ce n-am mai auzit niciodată. Ascult, încercând să înțeleg, dar mintea mea e încă un pic încețoșată.

Trang îmi spune că atunci când data nașterii a fost modificată, a fost ca și cum fata s-ar fi născut din nou, iar traiectoria destinului ei a fost schimbată. „*E ca și cum viața ei*

ar fi fost rescrisă,” mă gândesc. Povestea devine tot mai captivantă, iar eu o ascult cu ochii mari, prinsă între fascinație și încercarea de a înțelege cum se aplică toate aceste lucruri și în viața mea.

„– Uneori, unele chestii nu le înțelegem decât târziu în viață,” spune Trang, cu o nostalgie în glas care îmi face pielea să se zgribulească. Mă gândesc la propriile mele experiențe, la momentele în care viața a luat brusc o întorsătură neașteptată și mă întreb dacă nu cumva și eu sunt produsul unor decizii aparent mici, dar cu consecințe uriașe.

Ce numere mi-au schimbat mie destinul? Îmi trec prin minte câteva. Îmi dau seama că numerologia, ca și viața, este plină de semne pe care le observi doar atunci când ești pregătit să le vezi.

„– Citirea numerelor de către numerologi te ajută să înțelegi care sunt punctele tale forte, talentele tale, ce obstacole ai în calea vieții...” continuă Trang, cu aceeași voce caldă, de parcă ar citi dintr-un text sacru. Îmi explică că sunt un „7” în numerologie și îmi face o mică analiză pe baza numelui și datei mele de naștere. Încerc să țin pasul cu toate explicațiile ei, dar mă pierd ușor în simboluri și tabele.

Apoi, îmi arată un text care sună cam așa: „– Sunt trei lucruri care determină viața unei persoane: șansa de la Univers; locul în care te-ai născut, ai trăit și ai muncit; relațiile sociale pe care le-ai avut.” Stau și mă gândesc la aceste trei elemente, iar mintea mea începe să se învârtă în cercuri.

„Oare care este rolul lui Trang în viața mea? Ce semnificație au numerele de care îmi vorbește? Ce trebuie să înțeleg din această întâlnire?” mă întreb. Îmi simt pielea de găină, ca și cum o energie invizibilă mă străbate, făcându-mă să fiu mai conștientă de misterele din jurul meu.

Sunt absorbită de propriile mele gânduri, când un mesaj de la Moon mă trezește la realitate. Îmi reamintește de

party-ul din seara asta și așteaptă să-i confirm dacă vin sau nu. Îmi zâmbește și Trang, spunându-mi să mă duc, că Lighthouse, locația unde se va ține, e foarte aproape de hotelul meu. În final, îi confirm lui Moon că voi participa, deși în sufletul meu persistă un strop de nesiguranță. Poate că o ieșire din cotidian va fi ceea ce am nevoie pentru a scăpa de senzația asta de stagnare.

Durerea din stomac? Încă acolo, dar hotărâsc să o ignor. „*Va trece*,” îmi spun. Nimic nu durează o veșnicie. Trang mă aduce înapoi la hotel pe scuter, iar când ajung în cameră, încerc să mă apuc de noi corecturi la manuscris. Dar oboseala mă copleșește și ațipesc printre rânduri.

Pe la ora 19:00 mă ridic să mă pregătesc, încercând să ascund urmele ultimelor zile. O undă de entuziasm mă străbate, ca un fior de viață revenită brusc: „*Poate că va fi o noapte memorabilă, primul meu party în Vietnam.*” Ce viață incredibilă... atât de plină de contraste și surprize.

Îmi scrie Mone, probabil îngrijorat de felul în care m-am simțit astăzi. Mesajul lui mă scoate din gânduri.

„Cum ești?”

„Am fost mai bine azi dimineață. Apoi am ieșit cu Trang la prânz și iar m-a luat durerea după ce am mâncat. Am mai luat un No-Spa mai devreme.”

„Hmmm. Nu-mi place asta.”

„Știu, nici mie.”

„Ce faci acum?”

„Mă pregătesc să merg la dans, cu speranța că îmi va trece durerea.”

„Super.”

„Îți scriu când revin.”

Pun telefonul deoparte și mă îndrept spre oglindă. Îmbrac rochița verde pe care o păstrez pentru ocazii mai speciale. E ușoară, vaporosă și îmi dă o senzație de

libertate. Îmi prind părul într-o coadă de cal și îmi trag sandalele negre. Îmi place ce văd în oglindă. E un fel de transformare, ca și cum aș purta o mască împotriva durerii care îmi macină corpul.

„*Mai bine așa decât să suferi ca un cal rănit,*” mă privesc lung, cu un zâmbet ironic. Mă bucur că am ales să-mi ignor suferința în seara asta. Nu mă voi lăsa îngenuncheată.

Pe la 20:00 pornesc GPS-ul și ies din clădire. Aerul noptii îmi învăluie pielea, ca un balsam dulce care încearcă să-mi calmeze febra interioară. Trec pe la KFC și îmi iau o porție de cartofi prăjiți. Mă simt ca un copil care își face o mică plăcere vinovată. Știu că nu sunt buni pentru stomacul meu deja chinuit, dar pofta domină rațiunea. Savurez fiecare cartof ca și cum ar fi ultima mea masă pe pământ, lăsând sarea să-mi persiste pe buze.

Stomacul protestează la scurt timp – trimite mici lovituri de cuțit care mă fac să tresar. Dar aleg să ignor totul. Îmi reprim durerea cu o încăpățănare copilărească.

Mă învârt în jurul clădirii și nu găsesc intrarea la party. Îi scriu lui Moon, dar nu-mi răspunde. Mă simt de parcă aș fi prinsă într-un labirint, oprită în fața ușii unei lumi la care nu am încă acces. După câteva încercări, reușesc să găsesc intrarea. Liftul mă poartă până la etajul șase, alături de doi tipi drăguți care îmi zâmbesc curioși. Le simt privirea fixată pe mine și mă întreb ce e în mintea lor. „*Oare sunt doar un alt mister de descifrat?*”

Ajung la etaj și trebuie să plătesc taxa de 100.000 dong (20 lei) pentru party. Trec printr-o perdea neagră, de parcă aș intra într-un Univers paralel. Camera este mică, dar priveliștea de dincolo de geamurile uriașe este uluitoare. Orașul Saigon se întinde sub mine, pulsând de viață, ca o inimă imensă ce bate neîncetat.

Suntem 12 oameni înăuntru și începem să dansăm kizomba. Este un moment suprarealist – mă aflu într-o clădire din mijlocul Saigonului, dansând cu oameni pe care nu-i cunosc, iar durerea, cel puțin pentru moment, pare că s-a estompat.

Privesc în jur și mă întreb ce gândesc ceilalți despre mine. Sunt singură, apărută de nicăieri, un element străin într-o lume bine sudată de dans și comunitate. Dar zâmbetele lor sunt sincere și mă fac să mă simt binevenită.

Cele 30 de minute de practică trec ca prin vis. Muzica se schimbă și începe party-ul propriu-zis. Între timp, mulți alți oameni au apărut. O zăresc pe Moon, însoțită de doi tipi. Mă îndrept spre ea și mă îmbrățișează cu căldură. Îmi face cunoștință cu cei doi, care sunt din America. Limbajul lor mă lovește cu întrebări rapide, aproape agresive.

Pe terasa clădirii, mă simt prinsă într-un interogatoriu chinuitor. Îmi bombardează mintea cu întrebări despre viața mea, călătoriile mele, deciziile mele. Nu apuc să-mi găsesc răspunsurile în engleză că deja apare altă întrebare. Vor să știe totul, de parcă existența lor depinde de asta. Zâmbesc, dar simt cum îmi scade răbdarea, iar gândurile îmi fug la cum aș putea scăpa de aici. Simt că spațiul meu personal este invadat, ca și cum ar pătrunde prea adânc în ceea ce vreau să păstrez doar pentru mine.

După câteva minute de conversație intensă, Moon dispare strategic, lăsându-mă în grija lor. Stomacul meu începe să protesteze din nou, crampe de durere îmi strâng trupul, dar mă prefac că totul e bine. Mă eschivez spunând că am nevoie urgentă la baie. Mă stresează toată experiența asta. Ce invadare a teritoriului personal. Pfff...

Party-ul prinde viață, iar oamenii dansează cu o energie molipsitoare. Mulți mă invită la dans și mă bucur să socializez, chiar și pentru scurt timp. Unul dintre tipii pe care

i-am întâlnit în lift mă invită să dansăm din nou. Mi-a dat impresia că este un începător, dar când îl simt dansând, realizez că a fost doar o judecată greșită. Se mișcă cu o grație și un control uimitor. Zâmbesc, amintindu-mi că nu trebuie să judec oamenii doar după prima impresie.

Poartă o cămașă albă, impecabilă, care contrastează cu pielea lui închisă. Are o privire pătrunzătoare, interesantă, dar nu spune prea multe cuvinte. Fiecare dans este o formă de comunicare nonverbală, o conversație tăcută în care limbajul trupului spune totul.

Îmi era dor de un party, de energia care vibrează prin muzică și dans. Pe la miezul nopții, deși petrecerea încă pulsează de viață, decid că e suficient pentru o noapte. E bine să pleci când te simți pe culme, așa că Cenușăreasa își părăsește balul cu zâmbetul pe buze.

Descui ușa în timp ce îi scriu lui Mone:

„– Acum am ajuns în camera mea.”

„– Ok. Ești mai bine?” răspunde el și îi simt îngrijorarea în cuvinte nerostite.

„– Da. Dar de durere n-am scăpat, mă mai apucă crampele din când în când.”

„– Off... Mai ai mâine.”

„– Trebuie să mă întorc aici.”

„– Când? La cine?”

„– Peste 2 luni. Îmi las câteva lucruri la Trang. Cred că am o misiune cu ea.”

„– Tipa din Ho Chi Minh, cea cu dansul? Aha, bun!”

„– Da, ea. Fata are o poveste interesantă și vrea să devină coach. Simt că Trang are ceva special și vreau să mă întorc la ea. Știu că asta trebuie să fac! E greu acum, cu engleza mea, dar musai să mă perfecționez. Am cunoscut azi un tip la dansuri, care a stat 3 ani aici în Vietnam. Acum lucrează la Școala Americană din București. Îl cheamă Joel.

Mi-a spus că nu voi mai vrea să mă întorc în Europa după ce stau o vreme prin Asia.”

„– Vedem!” e tot ce mi-a răspuns.

Cartofii prăjiți cereau un No-Spa, așa că iau unul imediat ce ies de la duș. Dorm câteva ore, fără întrerupere. Fără durere. „*Oare mi-a trecut?*”

„Întâlnirile noastre nu sunt întâmplătoare; ele sunt fire care ne leagă de necunoscutul din noi înșine.” – Paulo Coelho

Capitolul 31

19 iulie 2023, miercuri

„Calea vieții”

E 9:30 când deschid ochii. E plăcut să-ți simți corpul odihnit, fără greutatea gândurilor rămase de ieri. Să te trezești fără durere, fără agitație. Primul lucru pe care-l văd e un mesaj de la Trangg, fata din Ninh Binh.

„– Ai fost la party? În ce oraș ești acum?”

„– Da, am fost aseară la dansuri. Sunt în Ho Chi Minh de trei zile.”

„– Ce tare! Eu sunt născută în Vietnam, dar n-am ajuns niciodată în Ho Chi Minh.”

„– O să ajungi și tu, într-o zi. Știi să dansezi?”

„– Nu. Dar mi-ar plăcea să învăț. Când pleci din Vietnam?”

„– Măine. Ți-am mai spus, cred. Zbor în Indonezia.”

„– Nu te întorci în România?”

„– Nu încă.”

„– De ce Asia? De ce nu Europa?”

„– Europa o știu deja. Am fost în Spania, Anglia, Franța... lumea e prea mare ca să mă opresc într-un singur loc.”

„– Călătorești mult. De ce?”

„– Să descopăr oameni, locuri. Îmi place să-mi umplu sufletul cu experiențe. Ți-ar plăcea să faci asta?”

„– Da, dar acum trebuie să învâț. Și nu am bani.”

„– Când vei avea vârsta mea, cine știe? Poate vei dansa și tu prin lume.”

Mă surprinde sinceritatea ei și felul în care își recunoaște limitele – că nu poate călători acum, că încă își caută drumul. Îmi amintesc de mine, la vârsta ei, visând la lumi îndepărtate, dar prinsă în propriile granițe invizibile. Îi simt curiozitatea, speranța, dorința de a evada. Poate, într-o zi, chiar va avea și ea șansa să cuture lumea, liberă de așteptările altora. Și poate, atunci, își va aminti de această conversație cu o străină aflată la mii de kilometri distanță.

Rămân în pat, pierdută printre mesaje de pe telefon. Îmi place ritmul lent al dimineții, cum timpul se scurge fără grabă, fără să-mi ceară nimic. Trang urma să vină pe la 11:00 să ia pachetul pe care i-l pregătisem, dar îmi scrie că nu mai poate ajunge. „– Ne vedem mai târziu, la 18:00, în parc,” îmi scrie. Îi răspund cu un „– Ok,” și mă las în voia lenevirii.

Deschid Instagramul și văd un mesaj primit la 4:40. Un tremur puternic mă cuprinde instant, ca o emoție nedeslușită. Nu, nu pot să cred... Essra. Deodată, ritmul inimii mele o ia razna, ca și cum cineva ar fi apăsător un buton uitat de mult. Mesajul lui, simplu, dar încărcat de emoție, mă aruncă într-o stare de neliniște.

„– Hey, unde ești acum?”

O întrebare aparent banală, dar simt toată greutatea tăcerii dintre noi în spatele ei. „De ce azi? De ce acum, când credeam că îl pot lăsa în urmă, măcar în mintea mea?” Îmi tremură mâinile în timp ce privesc ecranul. Nu mi-a mai scris din martie și, totuși... de ce tocmai acum?

Essra călătorește prin Asia de mult timp. După ce m-am întors din Filipine, ne-am mai scris pentru o vreme, dar apoi, la fel ca totul între noi, conversațiile au dispărut. Ultima dată era în Laos. „De ce mă simt așa, de parcă fiecare cuvânt al lui îmi zgârie sufletul?” Îi răspund, deși știu că nu e cea mai bună idee. Nu pot ignora vibrația acelor litere pe ecran.

„— Hey. Sunt în Ho Chi Minh acum. Dar mâine plec.”

„Ce șanse erau să-mi scrie exact în ultima mea zi în Vietnam?” Un fior rece mă străbate. Sper să nu fie în Indonezia... Ideea mă zgârie. Îmi revine imaginea lui, prea vie și simt un amestec de panică și dor. Gândul că ar putea fi din nou atât de aproape, că am putea relua ceva niciodată început cu adevărat, mă copleșește.

Nu trec nici două minute și-mi răspunde. Prea repede, ca și cum ar fi așteptat, cu telefonul în mână.

„— Oh, ești în Vietnam. Unde vei pleca?”

„De ce ar conta asta? De ce vrea să știe unde plec?” Inima îmi bate mai tare, ca și cum ar încerca să evadeze. Simt că jocul devine tot mai periculos, un joc pe care niciunul dintre noi nu-l înțelege pe deplin.

„— Plec în Indonezia. De ce întrebi?”

„— Drăguț. Să te distrezi. Eu sunt în Filipine acum. Cum stai cu proiectul? Încă aștept să-l începi.”

Rămân blocată între uimire și frustrare. El e în Filipine. Gândul că e totuși atât de aproape mă destabilizează. Încerc să mă concentrez pe cuvinte, dar e ca și cum întreaga conversație are un subtext pe care niciunul dintre noi nu-l recunoaște.

„– Ce proiect aștepti să încep? Și unde anume ești în Filipine?”

„– Sunt în Manila. Mi-ai spus că voi lucra cu tine și am nevoie de bani.”

„*Ah, da. Proiectul.*” Încă mă ține suspendată în acea zonă gri, între profesional și personal, fără să realizeze ce influență are asupra mea. Inima îmi bate acum mai încet, dar durerea persistă – o combinație ciudată de neastâmpăr și confuzie. Îi răspund, deși nu înțeleg de ce continui conversația.

„– Ah. Încă te gândești la asta? Cât timp stai în Filipine?”

„– Nu știu. Doar urmez calea vieții.”

„*Urmează calea vieții...*” Iar eu? Mă simt prinsă într-un labirint, gândurile mele se împletesc între ceea ce a fost și ceea ce ar putea fi. „*De ce mă mai gândesc la el?*” Știu că nu vede lucrurile cum le văd eu. El caută un parteneriat. Eu... încă nu știu ce caut.

„– Și eu îmi urmez calea vieții. Nu știu exact ce vreau acum. Știu doar că mă voi întoarce în Ho Chi Minh.”

„– Deci e nevoie să aștept mai mult timp.”

„– Aștepti după mine?”

„– Da, să începi un business.” E ca și cum visele și frământările mele se lovesc de pragmatismul lui. Îi văd nevoia de bani, nevoia de siguranță. Și totuși, în adâncul meu, știu că pentru el sunt doar o altă oportunitate. Îl simt atât de departe, dar paradoxal, atât de aproape.

„– Nu știu dacă sau când voi începe ceva aici, în Asia.”

„– Oricum, eu încă aștept. Viața mea a început să fie grea aici.”

„– De ce e grea? Ești tânăr, puternic, inteligent. Viața e frumoasă, ai reușit să supraviețuiești deja 10 luni în Asia.”

„– Dar nu mai am bani și sunt obosit.”

Conversația se destramă încet, ca un fum greu care se ridică. Essra este exact ca o umbră – mereu în preajma gândurilor mele, dar niciodată prezent cu adevărat. Mă opresc din scris și el nu mai continuă. Sunt puțin în derivă, dar adevărul e că nu știu de ce mă tot gândesc la el.

Viața mea a mers înainte, dar simplul fapt că îmi scrie mă dă peste cap. Mesajele lui au puterea să-mi tulbure liniștea. *„Ce putere are omul ăsta asupra mea? Ce parte din mine mai rămâne agățată de el?”*

„Reset, Yda,” îmi spun, încercând să-mi liniștesc gândurile care au început să o ia razna. Sunt în siguranță... atâta timp cât el este departe.

Îmi adun forțele și decid să ies să mănânc. Stomacul meu se revoltă, de parcă n-a mai primit hrană de zile întregi. Îmi spun că un burger de la McDonald's va fi o alegere sigură, așa că urmez traseul stabilit de GPS, printre zeci de mașini, claxoane și agitația orașului. Saigonul clocotește de viață în jurul meu, dar eu sunt prinsă între durerea din stomac și gândurile care îmi roiesc în minte.

Mănânc doar un burger, fără cartofi. Răcoarea din restaurant e o alinare, un refugiu temporar de căldura sufocantă de afară. Asfaltul pare atât de fierbinte, încât ai putea prăji un ou pe el. În drum spre hotel, mă opresc la KFC pentru o înghețată și mă întorc în cameră.

Mai sunt doar câteva ore până plec spre Indonezia. Un alt vis pe punctul de a se împlini. Încerc să lucrez la manuscris, dar greșelile mă enervează. Mintea îmi pare atât de neatentă uneori. La 18:00, Trang îmi scrie că va întârzia. Din nou.

Ne întâlnim la 19:30 și mergem la un restaurant. Împărțim o porție de bruschete și o mâncare locală, nepicantă, așa cum am cerut. Discuția continuă în jurul numerologiei, iar Trang strălucește. Are o energie fascinantă, iar fiecare cuvânt

rostit mă captivează. Îi urmăresc buzele roșii, cum se mișcă odată cu entuziasmul ei. Încerc să absorb tot, dar unele lucruri îmi scapă printre degete.

Ne despărțim pe la 21:30. Știu că mă voi întoarce la ea. E un sentiment ciudat, dar profund. Mai am povești de descoperit aici, mistere neterminate. Piesa de puzzle numită „Trang” încă nu și-a găsit locul. O privesc cum se îndepărtează pe scooter, cu rucsacul meu roz la picioare. Zâmbesc și simt un val de liniște.

Ajung în cameră, fac un duș și mă așez în pat. Încerc să mă concentrez din nou pe manuscris, dar gândurile mi se împrăștie în toate direcțiile. Adorm pentru câteva ore, până când sunetul telefonului îmi amintește că e timpul să plec.

„Toți cei pe care îi întâlnești sunt ogindiri ale unei părți din tine pe care încă nu o cunoști.” – Rumi

Capitolul 32

20 iulie 2023, joi

„Vise pe aripi de zbor”

Alarma sună strident la 3:00 dimineața, smulgându-mă dintr-un somn prea scurt. Sar din pat, de parcă o flacăra mocnită m-ar fi împins înainte. E ziua plecării. Ziua pe care am așteptat-o atât de mult.

Îmi simt corpul obosit, dar undeva, adânc în mine, găsesc rezerve de energie pe care nu știam că le am. Nu e timp de leneveală. Mă așteaptă o nouă etapă și doar gândul

la ea mă face să simt că zbor, chiar înainte de a ajunge la aeroport.

La ora 3:50 cobor la recepție. Băiatul, cu ochii încă împăienjeniți de somn, se ridică greu de pe canapea ca să-mi ia cheia. Îmi oferă ajutor pentru taxi, dar îl refuz zâmbind. Azi, fiecare decizie îmi aparține. Comand un taxi prin aplicație și, în mai puțin de zece minute, las în urmă hotelul, las în urmă orașul și în curând voi lăsa în urmă și țara.

Simt nevoia să împărtășesc asta cu cineva. Dacă nu scriu, simt că entuziasmul va exploda, că nu-l voi putea stăpâni. E ca și cum fiecare fibră din corpul meu vibrează la gândul că un nou vis prinde viață. Deschid WhatsApp, găsesc „Mone” și tastez:

„– Hey! Sunt în taxi, merg spre aeroport. Zbor în Indonezia... Într-un final apoteotic, totul se întâmplă, exact ca-n basme!”

„– Haha. Enjoy, Yda!” vine răspunsul instant, de parcă și el aștepta momentul acesta odată cu mine.

„– I don't believe it!”

În taxi, gândurile curg haotic, ca valuri de amintiri și emoții care mă izbesc pe neașteptate. Mă întorc la toate provocările din ultimele luni – acea frică paralizantă când am aflat că nu pot intra în Indonezia fără vaccin, stresul de a-mi vinde firma la jumătate din prețul stabilit, ca și cum aș fi lăsat o parte din mine în urmă... Mi-am abandonat întregul Univers cunoscut pentru o necunoscută care mă îngrozea la fiecare pas. România? Uneori mă întreb cum am putut respira acolo, în acea lume în care totul părea atât de îngrădit.

Dar Vietnamul a fost călătoria mea de eliberare, procesul meu de a-mi împlânzi temerile. Am pluit ca o barcă pe un râu necunoscut, neștiind ce se află după fiecare cotitură, dar am continuat. Am vâslit fără să știu unde voi ajunge, dar cu certitudinea că drumul era al meu.

„Cine-a zis că visele nu devin realitate, Yda?” îmi șoptesc, zâmbind cu ironie. La urma urmei, singurul obstacol real în calea viselor mele am fost eu și propriile mele emoții. Pe bancheta din spate a taxiului, simt cum fiecare decizie, fiecare pas făcut, a avut un sens, învățându-mă că sunt singura care-și poate modela cursul vieții mele.

Ho Chi Minh – Tan Son Nhat International Airport, Vietnam

Ajung la aeroport, iar șoferul mă lasă la intrare.

E un moment de tranziție – părăsesc Ho Chi Minh-ul, dar nu simt că plec cu adevărat. Nu-mi iau rămas-bun de la oraș, știind, undeva în adâncul sufletului, că voi reveni. Asia mă cheamă și o parte din mine va rămâne mereu aici, alături de Trang, de oamenii pe care i-am întâlnit, de lecțiile pe care le-am învățat. Am descoperit că fiecare lucru are ritmul său, că viața devine mai ușoară atunci când o lași să curgă. Fără să forțezi, fără să grăbești.

Această lună a fost o călătorie – nu doar prin Vietnam, ci și prin propria mea ființă, o confruntare cu tot ceea ce am ținut ascuns în interior pentru prea mult timp. Am traversat țara de la nord la sud, am văzut zeci de peisaje ce mi-au tăiat respirația, dar cea mai profundă schimbare a fost în mine. Frica, oboseala, anxietatea – toate s-au topit, încet, cu fiecare zi. Am descoperit că pot să mă descurc singură, că nu am nevoie de ajutorul constant al celorlalți. Mi-am găsit propriul ritm și asta e cea mai mare realizare.

Mă simt mândră. Am depășit limitele pe care le credeam de netrecut. Acum știu că pot să-mi urmez visurile, indiferent de obstacole. Tot ceea ce trăiesc, tot ce simt, îmi aparține. Deciziile mele sunt doar ale mele.

Trec de porțile de securitate și mă opresc într-o cafenea. Mă răsfăț cu un croissant și un shake de mango,

zâmbind fără să-mi dau seama. Prețurile sunt ridicole, dar nu-mi mai pasă. Scriu pentru o vreme, lăsându-mi gândurile să curgă, până când ridic privirea spre ceasul mare din aeroport: 7:07. Zâmbesc din nou, simțind cum Universul îmi șoptește că sunt pe drumul cel bun.

Mă las copleșită de retrospectiva lunii care a trecut. Oameni minunați, prieteni, dansuri, râsete, lacrimi – o călătorie de regăsire. Și acum, sunt pregătită să merg mai departe.

Îmbarcarea începe. Mă ridic cu încredere și pășesc spre următorul meu *vis*. Zâmbetele celor din jur îmi urează „zbor ușor”, iar eu urc în avion, inima bătându-mi din ce în ce mai tare. Indonezia e atât de aproape acum. Sunt la un pas de locul care m-a chemat atât de mult timp.

O șoptă îndepărtată, poate doar o reverie a imaginației mele, îmi amintește că această călătorie este doar la început.

Mă așez pe scaunul meu din avion, iar o melodie familiară plutește în aer, purtată de undele radio. Doar zâmbesc, suspendată între imaginație și realitate.

„Visez cu ochii deschiși sau sunt doar prinsă în propriul meu vis?” mă întreb, închizând ochii și lăsându-mă purtată de senzația de plutire.

„Dar vino...”

Adevărata călătorie abia acum începe.”

Yda

Dragă prieten, dragă prietenă,

Sper că această carte a reușit să te inspire, să te transporte prin peisajele din Vietnam și să-ți ofere o privire în lumea mea. Îți sunt cu adevărat recunoscătoare pentru timpul pe care l-ai petrecut alături de mine și pentru că ai ajuns la finalul acestei povești.

Dacă ți-a plăcut, ar însemna enorm pentru mine dacă ai recomanda această carte prietenilor tăi sau oricui altcuiva care are nevoie de ea. Următoarele mele cărți sunt deja în lucru, iar să știu că îmi vei fi alături și în viitoarele aventuri - acesta ar fi un cadou minunat.

Nu ezita să mă contactezi oricând cu sugestii, gânduri sau pur și simplu pentru a-mi împărtăși impresiile tale despre această carte.

 Urmărește-mă pe Instagram: @mida_malena
și Facebook: @Yda's Diary
(M-aș bucura să am vești de la tine!)

Cu dragoste și recunoștință,

Mida